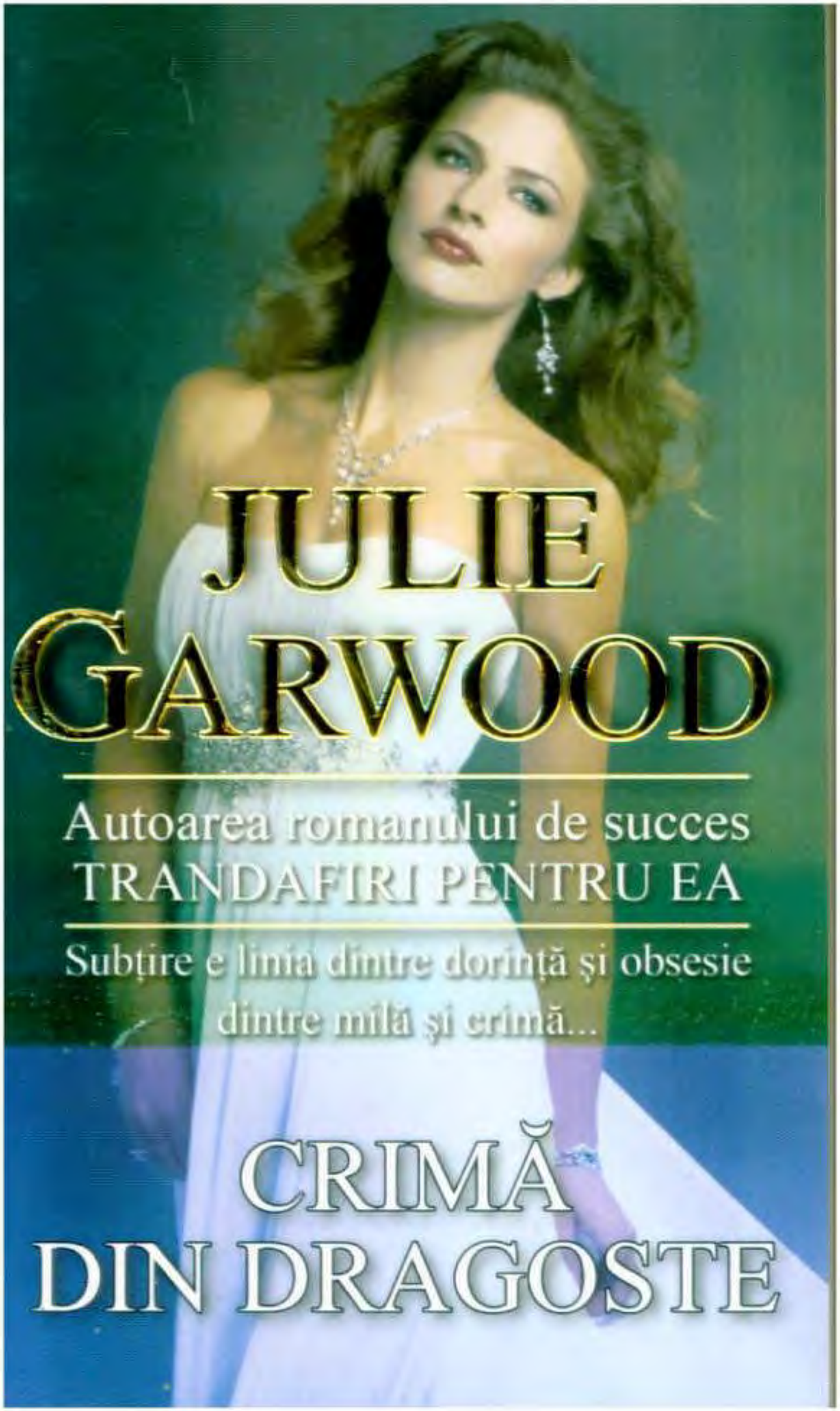
JULIE
GARWOOD
Autoarea romanului de succes
TRANDAFIRI PENTRU EA
Subțire e linia dintre dorință și obsesie
dintre milă și crimă...
CRIMĂ
DIN DRAGOSTE

Tehnoredactor: Doina CĂLIN

ISBN 973-95064-3-4

PROLOG

Fata era de-a dreptul uimitoare cu cuțitul. Avea un talent înnăscut, un har de la Dumnezeu Atotputernicul, sau cel puțin așa i-a spus tatăl ei, Big Daddy Jake Renard, cînd a eviscerat primul păstrăv, la frageda vîrstă de cinci ani și jumătate, cu precizia și iscusința unui profesionist.

Tatăl ei a fost atît de mîndru, încît a luat-o în brațe, a ridicat-o pe umeri și a coborît cu ea la cîrciuma lui preferată, Lebăda. Acolo sa așezat-o pe bar și și-a adunat prietenii ca să vadă cum spinteca încă un pește, pe care-l adusese în buzunarul de la spate al salopetei roase. Milo Mullen a fost atît de impresionat, încît s-a oferit s-o cumpere cu cincizeci de dolari, banii pe loc, lăudîndu-se că putea scoate de trei ori pe-atîta închiriind-o la cherhanalele locale de pe bayou.

Știind că Milo încerca doar să fie drăguț, Big Daddy Jake n-a fost jignit. În plus, Milo i-a făcut cinste c-un pahar și a închinat în cinstea talentatei lui fiice.

Jake avea trei copii. Remy, cel mai mare, și John Paul, cu un an mai mic, încă nu ajunseseră la vîrsta adolescenței, dar se vedea deja că aveau să fie mai înalți decît el. Băieții erau ca două pistoale, făcînd zilnic boroboațe, amîndoi fiind isteți brici.

Jake era mîndru de fiii lui, dar favorita sa era mica Michelle. Niciodată nu i-a purtat pică pentru că era să-i coste viața pe mama ei, la naştere. Scumpa lui Ellie făcuse un atac grav de apoplexie chiar în momentul naşterii, iar după ce fiica ei fusese spălată şi învelită în pături curate, a fost dusă din patul conjugal la spitalul local, în cealaltă parte a oraşului St. Claire.

O săptămînă mai tîrziu, cînd s-a stabilit că niciodată n-avea să-şi mai revină, a fost dusă cu ambulanța la o instituție de stat. Medicul însărcinat cu îngrijirea ei numea cocina aia „sanatoriu", dar Big Daddy, văzînd clădirea golaşă de piatră cenuşie înconjurată cu un gard de fier, a ştiut că doctorul îl mințea.

Nici nu era un spital, ci un purgatoriu, pur şi simplu, un loc de pe pămînt unde toate sufletele pierdute îşi ispăşeau păcatele înainte ca Dumnezeu să le primească în cer. Jake a plîns prima dată cînd s-a dus să-şi viziteze soția, dar după aceea a rămas cu ochii uscați. Lacrimile n-ar fi ajutat-o cu nimic pe Ellie, şi nici n-ar fi înfrumusețat locul acela oribil unde zăcea.

Culoarul prelung din mijlocul clădirii dădea în camere cu pereți verzi şi linoleum gri pe jos, unde paturile vechi şi şubrede scîrțîiau cînd li se ridicau sau coborau gratiile. Ellie se afla într-un salon mare, cu încă unsprezece paciente, unele lucide, dar cele mai multe nu, şi nu era nici măcar atîta loc cît să pună un scaun lîngă pat şi să stea un timp de vorbă cu ea.

Jake s-ar fi simțit mai prost dacă soția lui ar fi ştiut unde ajunsese, dar creierul ei rămînea într-o stare de somn continuu. Ceea ce nu ştia nu putea s-o tulbure, conchise el, iar acest lucru îl liniştea considerabil.

În fiecare duminică după-amiază, după ce se dădea jos din pat, o lua pe Michelle în vizită la mama ei. Stăteau amîndoi, ținîndu-se de mînă, la picioarele patului lui

Ellie, privind-o zece, cincisprezece minute, după care plecau. Uneori, Michelle aducea un buchețel de flori de cîmp, legat cu o fundă, pe care-l lăsa pe perna mamei, ca să le simtă parfumul. De două ori, a împletit cîte o coroniță de margarete şi i-a pus-o pe cap. Tăticul ei îi spunea că aşa mama arăta mai frumoasă, ca o prințesă.

Norocul lui Jake Renard s-a schimbat peste doi ani, cînd a cîştigat şaizeci de mii de dolari la un joc particular de noroc. Întrucît jocul nu era legal, iar guvernul nu ştia despre el, Jake n-a trebuit să plătească impozit pe cîştig.

Se gîndea să folosească banii pentru a-şi muta soția într-un loc mai plăcut, dar, undeva în adîncul lui, auzea vocea lui Ellie mustrîndu-l pentru că era nepractic şi insistînd să cheltuiască banii pe ceva mai util.

Şi astfel Jake s-a hotărît să folosească o mică parte din cîştig ca să cumpere Lebăda. Voia ca băieții lui să aibă viitorul asigurat ca barmani, cînd creşteau, nu se mai țineau după fuste şi se aşezau la casa lor, să-şi vadă de neveste şi copii. Restul banilor i-a pus deoparte, pentru pensie.

Cînd Michelle nu era la şcoală – Jake nu considera că avea nevoie să învețe, dar statul era de altă părere – o lua cu el oriunde se ducea. În zilele de pescuit, fetița stătea lîngă el şi-şi petrecea timpul turuind ca o gaiță sau citindu-i poveşti din cărțile pe care-l punea să le ia de la bibliotecă. În timp ce Jake îşi făcea siesta, Michelle punea masa, iar frații ei pregăteau cina. Era ca o mică gospodină.

Ținea casa lună, treabă deloc uşoară, de vreme ce tatăl şi frații ei erau nişte dezordonați incorijibili. Vara, punea zilnic flori poaspăt culese în borcane, pe mese.

Seara, Michelle îl însoțea pe Big Daddy la Lebăda, pentru schimbul de noapte.

În unele nopți, fetița adormea ghemuită ca o pisică în colțul barului, iar Jake o ducea în magazia din spate, unde-i amenajase un pat. Prețuia fiecare minute pe care îl petrecea cu fiica lui, considerînd că, la fel ca multe alte fete din parohie, avea să rămînă gravidă și să se mărite înainte de a împlini optsprezece ani.

Nu o desconsidera pe Michelle, dar era un om realist, iar în Bowen, Louisiana, toate fetele drăguțe se măritau de tinere. Așa mergeau lucrurile acolo, iar Jake nu vedea de ce fiica lui ar fi făcut excepție. Băieții și fetele din oraș nu prea aveau ce să facă decît să se giugiulească și era inevitabil ca pînă la urmă fetele să ajungă cu burta la gură.

Jake avea un acru de pămînt. Cînd se căsătorise cu Ellie construise o cabană cu un dormitor, căreia-i adăugase camere pe măsură ce se înmulțiseră. Cînd băieții crescuseră destul ca să-l ajute, înălțase acoperișul, construind un pod, pentru ca Michelle să aibă camera ei.

Familia locuia în adîncu mlaștinilor, la capătul unui drum întortocheat care se numea Mercy Road. Peste tot creșteau copacii, unii bătrîni de pînă la o sută de ani.

În curtea din spate, două sălcii plîngătoare acoperite cu mușchi își aplecau spre pămînt coroanele ca niște eșarfe zdrențuite. Cînd venea ceața și vîntul se întețea și începea să geamă, mușchiul începea să arate spectral, ca niște fantome în lumina lunii. În acele nopți, Michelle cobora din pod și se cuibărea în pat cu Remy sau John Paul.

De la casa lor și pînă în orașul St. Claire se ajungea în douăzeci de minute pe jos. Acolo erau străzi asfaltate și mărginite cu copaci, dar St. Claire nu era nici la fel de frumos, nici la fel de sărac ca satul Bowen.

Vecinii lui Jake erau obișnuiți cu sărăcia. Făceau tot ce puteau ca să-și cîștige traiul și puneau deoparte cîte un dolar ca să joace în fiecare miercuri seara, cu speranța că le va cădea pe cap o pleașcă precum aceea a lui Jake Renard.

Viața a luat o nouă întorsătură surprinzătoare pentru familia Renard cînd Michelle a intrat în clasa a treia, la Școala Elementară Horatio Herbert. A fost repartizată la o învățătoare nouă, domnișoara Jennifer Perine.

În cea de-a patra săptămînă de școală, domnișoara Perine le-a dat un test, a primit rezultatele, apoi a trimis-o pe Michelle acasă cu o cerere urgentă ca tatăl ei să vină la școală.

Jake nu mai fusese niciodată chemat la școală. S-a gîndit că fiica lui intrase într-o belea, poate vreo încăierare. Putea fi foarte bătăioasă, cînd era provocată. Frații ei o învățaseră să se apere.

Era mică pentru vîrsta ei și presupuseseră că ar fi fost ținta ușoară o bătăușilor de la școală, așa că se asiguraseră că știa să lupte – și nu lupta deloc fair-play.

Jake bănuia că trebuia s-o calmeze pe învățătoare. Și-a luat hainele bune de duminică, a adăugat cîteva picături de Aqua Velva pe care o folosea doar cu ocazii deosebite, și a pornit spre școală.

Domnișoara Perine era o pacoste, așa cum se așteptase Jake, dar mai era și drăguță, lucru la care nu se așteptase deloc. Imediat, a intrat la bănuieli. De ce voia o femeie tînără, atrăgătoare și nemăritată să predea într-un cătun prăpădit ca Bowen? Cu fața ei frumoasă și silueta zveltă, și-ar fi putut găsi o slujbă în altă parte. Și cum de încă nu se măritase? Părea să aibă douăzeci și ceva de ani, iar în parohie asta însemna că era fată bătrînă.

Învățătoarea l-a asigurat că nu avea nici o veste proastă pentru el. Dimpotrivă – voia să-i spună ce elevă excepțională era Michelle. Jake deveni rigid. Pentru el,

cuvintele învățătoarei însemnau că fiica lui nu era tocmai întreagă la minte. Toată lumea din sat îl numea pe Buddy Dupont un copil excepțional, chiar și după ce-l luase poliția și-l băgase la balamuc pentru că dăduse foc casei părinților lui.

Buddy nu voise să facă nici un rău și nu umbla să omoare pe nimeni. Atîta numai că-l fascina focul. Aprinsese vreo duzină de focuri zdravene – toate, în mlaștină, unde nu conta. I-a spus mamei lui că-i plăcea focul – și cu asta, basta.

Îi plăcea mirosul, lucirea potrocalie, galbenă și roșie în întuneric, dar cel mai mult îi plăceau trosnetele, pîrîielile și pocniturile flăcărilor. Făceau exact ca fulgii de cereale. Medicul care-l examinase pe Bunny l-a găsit excepțional, nici pomeneală, și i-a mai dat și un nume sucit. Piromanul.

A reieșit că, de fapt, domnișoara Perine nu voia s-o insulte pe fetița lui Jake, care s-a relaxat aflînd acest lucru. Învățătoarea i-a spus că, după ce primise prima serie de teste și citise rezultatele, o pusese pe Michelle să fie testată de experți.

Jake nu știa o iotă despre I.Q. și despre felul cum puteau măsura acei experți inteligența unui copil de opt ani, dar nu s-a mirat că Michelle a lui era – cum cu mîndrie i-a spus el domnișoarei Perine – isteață foc.

Era obligatoriu să se ocupe serios de fată. Domnișoara Perine i-a spus lui Jake că Michelle citea deja literatură pentru adulți și, în lunea următoare, avea să-și echivaleze două clase. Știa că Michelle avea aptitudini pentru științe și matematică? Pentru Jake, concluzia nu putea fi decît una singură: fetița lui era un geniu din naștere.

Domnișoara Perine i-a spus că, deși se considera o învățătoare bună, știa că n-ar fi putut față necesităților

de învățămînt ale Michellei. Voia ca fetița să fie transferată la o școală particulară, unde talentele să-i fie cultivate și să-și poată stabili propria curbă de învățătură – ce parascovenia mă-sii o mai fi însemnat și aia.

Jake se ridică, în picioare, dominînd-o pe învățătoare cu statura lui, îi strînse mîna și-i mulțumi pentru lucrurile frumoase pe care o le spusese despre Michelle.

Totuși, adăugă că nu-l interesa să-și trimită fiica de-acasă. Nu era decît o fetiță, în fond, și ar fi fost prea curînd ca să-și părăsească familia.

Domnișoara Perine îl convinse s-o asculte pînă la capăt. Îi oferi un pahar de limonadă, rugîndu-l să ia loc din nou. Întrucît se deranjase să pregătească o tratație – pe masă era și o farfurioară cu fursecuri – Jake consideră că trebuia să fie politicos și s-o asculte.

Învățătoarea începu să turuie ca o mitralieră, explicîndu-i despre avantajele pe care le-ar fi avut fiica lui dacă era instruită corespuzător și exprimîndu-și convingerea că Jake n-ar fi vrut s-o lipsească de minunatele posibilități care o așteptau.

Scoase din sertarul biroului un dosar roz și-i dădu o broșură lucioasă cu fotografii, ca să vadă cum arăta școala. Îi promise că Michellei avea să-i placă acolo. Urma să învețe din greu, desigur, dar îi rămînea timp și pentru distracție. Jake dorea numai binele pentru fiica lui, așa că ascultă tot ce avea de spus domnișoara Perine.

Se înțelegeau de minune, sorbind limonadă și mestecînd fursecuri dulci cu unt de arahide, în timp ce conversau amical despre fiica lui, dar a dracului să fi fost dacă nu se simțea jignit că domnișoara Perime îi sugera să ceară asistență de stat pentru plata taxelor de studii, ba poate chiar să solicite și o bursă pe care n-ar fi trebuit s-o achite pe urmă. Femeia era nouă în Bowen și

nu-l cunoştea. Cu siguranţă, nu avusese nici un gînd rău. Încerca doar să-l ajute. Dar, pentru că era nouă în parohie, n-avea idee cît de importantă era mîndria prin partea locului. Ia-i unui om mîndria, şi ar fi fost totuna cu a-i înfige un cuţit în inimă.

Jake scrîşni din dinţi, în timp ce explica politicos că el nu depindea de mila nimănui şi n-ar fi lăsat pe nimeni să plătească studiile fiicei sale.

Unii îl considerau înstărit, datorită norocului său la joc, dar domnişoara Perine nu ştia nimic despre asta, desigur. Oamenii nu discutau cu străinii despre micile lor jocuri de noroc ilegale. Totuşi, lui Jake nu-i prea convenea că învăţătoarea se repezea să tragă concluzii despre o familie numai pe baza felului cum se îmbrăca sau pentru casa în care locuia.

Dacă se hotăra să-şi trimită fata la şcoala aia pretenţioasă, Jake avea să-i plătească taxele din economiile lui pentru pensie, iar cînd banii aceia se terminau, atunci fiii lui puteau să-şi ia cîte o slujbă în plus ca să contribuie.

Dar, înainte de a lua vreo hotărîre, trebuia să discute problema cu soţia lui. Vorbea cu Ellie tot timpul, în minte cel puţin, plăcîndu-i să creadă că-i plăcea că ţinea seama de părerile ei şi că, în felul ei magic, îl ajuta să ia hotărîri importante pentru familie.

Considera că ar fi trebuit să discute şi cu Michelle. Merita să aibă şi ea un cuvînt de spus, cînd era vorba de viitorul ei. În duminica următoare, o luă la pescuit.

Se aşezară unul lîngă altul pe ponton, cu undiţele în apa tulbure. Cuţitul mare al lui Jake stătea în teaca de piele, ca măsură de prevedere contra animalelor de pradă.

– Nu prea muşcă, nu-i aşa, remarcă el, încercînd să găsească o cale de a aborda subiectul schimbării şcolii.

– Sigur că nu muşcă, tăticule. Nici nu ştiu ce ne-a venit să pescuim la ora asta. Mereu îmi spui că-n zorii zilei e cel mai bine ca să prindem peşte. Cum de-ai vrut să venim la pescuit aşa de tîrziu? Merge deja pe patru.

– Ştiu cît e ceasu', deşteapto. Am vrut doar să te iau de lîngă fraţii tăi, ca să discutăm ceva... important.

– Atunci, de ce nu dai pe gură? întrebă ea.

– Nu mă pisa.

– Nu te pisez. Cinstit! spuse Michelle, făcîndu-şi o cruce cu degetele peste inimă.

Era drăgălaşă-foc, aşa cum îl privea cu ochii ei mari şi albaştri.

Avea nevoie să-şi mai tundă bretonul. Îi crescuse prea lung şi i se agăţa de gene.

Jake se gîndi să pună mîna pe foarfece, după cină.

– Domnişoara Perine aia e foarte cumsecade. Şi-i şi drăguţă.

Michelle întoarse capul spre apă.

– Nu ştiu ce să zic. Miroase frumos, da' nu prea zîmbeşte.

– Învăţătura-i treabă serioasă, îi explică Jake. Poate că de-asta nu prea zîmbeşte. Te-nţelegi bine cu ea?

– Cred că da.

– Am stat de vorbă foarte frumos despre tine, alaltăieri seară.

– Despre asta voiai să-mi vorbeşti, nu-i aşa? Am ştiut eu!

– Acuma taci şi m-ascultă. Domnişoara Perine zice că eşti un copil excepţional.

Michelle făcu ochii mari şi clătină din cap.

– Eu nu dau foc la nimic, tăticule. Cinstit.

– Ştiu că nu dai foc. Nu vrea să spuie că eşti excepţională ca Buddy Dupont. Zice că eşti foarte deşteaptă.

– Mie nu-mi place de ea, replică Michelle, întorcînd din nou capul spre apă.

Jake o înghionti uşor, făcînd-o să-l privească.

– Cum de nu-ţi place? Te pune să munceşti prea mult? Îţi cere prea multe?

– Nu-nţeleg ce vrei să spui, tăticule.

– Învăţătura e prea grea pentru tine?

Michelle chicoti, ca şi cum ar fi auzit o glumă.

– A, nu. E groaznic de uşoară, şi cîteodată mă plictisesc pentru că termin prea repede şi trebuie să stau acolo şi s-aştept pînă cînd domnişoara Perine îmi găseşte altceva de făcut. Unii dintre copii abia acum învaţă să citească, da' eu citesc de cînd eram mică. Mai ţii minte?

Jake zîmbi.

– Ţiu minte cînd ai început să-mi ceteşti ziaru-n timp ce mă bărbeream. Ai învăţat aproape singură.

– Ba n-a fost aşa. Tu m-ai învăţat literele.

– Da, da' tu pe puneai laolaltă singură-singurică. Eu nu făceam decît să-ţi cetesc. Ai prins repede. Te descurcai ca o răţuşcă...

– ...în apă, încheie ea.

– Aşa e, dulceaţă. Ia zi şi mie, de ce nu-ţi place de domnişoara Perine? Fiindcă trebuie să faci tot ce-ţi zice ea?

– Nu.

– E, atuncea?

– Vrea să mă trimită de-aici! izbucni Michelle, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi. nu-i aşa, tăticule? Mi-a spus că vrea să te pună să mă dai la altă şcoală, unde nu cunosc pe nimeni!

– E, acuma are trebui să ştii că nimenea n-o să-l oblige pe tăticu' tău să facă ceva ce el nu vrea, da' domnişoara Perine asta... ştii, m-a pus pe gînduri...

– Vorbeşte să se afle-n treabă. Nu-i da atenţie.

Jake clătină din cap. Fetiţa lui tocmai îi răspunsese cu una dintre vorbele lui favorite. Cînd fraţii ei o tachinau, el îi spunea mereu să nu le dea atenţie.

– Învăţătoarea ta zice că ai un ichiu foarte mare.

– Nu c-aş fi vrut eu să-l am aşa.

– Nu-i nimica-n neregulă dacă eşti deşteaptă, da' domnişoara Perine gîndeşte c-ar trebui să găsim o cale ca să te instruieşti cît se poate de bine. Gîndeşte că poţi s-ajungi cineva în viaţă. Eu pîn-acuma nu m-am mai gîndit, da' cred că nu scrie nicăierea că trebuie să te măriţi şi să faci copii cît ai bate din palme. Poate că-n familia asta am început să ne pierdem ambiţiile.

– Poate tăticule...

Din tonul vocii ei, Jake înţelese că încerca să-l împace.

– Dar nu vreau să se schimbe nimic, adăugă ea.

– Ştiu că nu vrei. Da' şi tu ştii că mama ta ar vrea să facem ce trebuieşte.

– Mama e deşteaptă?

– Vai de mine, ba bine că nu!

– S-a măritat şi a făcut copii cît ai bat din palme.

Doamne, da-i mergea mintea, ba bine că nu! Şi cum de fusese nevoie de-o învăţătoare nouă-n sat ca să-l facă să-şi dea seama?

– Fiindc-am apărut eu şi i-am sucit minţile.

– Fin'că erai irezistibil. Aşa-i?

– Just.

– Poate-ar trebui să stai de vorbă cu mama pînă te hotărăşti dacă să mă trimiţi sau nu. S-ar putea să ştie ea ce-i cel mai bine să faci.

Jake fu atît de şocat de cuvintele ei încît tresări.

– Ştii că-mi place să mă sfătuiesc cu mama ta?

– M-hmm...

– Cum ai aflat?

Michelle îi zîmbi, cu ochi strălucitori.

– Cîteodată, vorbeşti cu voce tare. Nu-i nimic, tăticule. Şi mie-mi place să stau de vorbă cu mama.

– Bine, atunci. Mîine, cînd ne ducem în vizită, o să discutăm amîndoi cu ea.

Michelle începu să plescăie cu picioarele în apă.

– Cred c-o să-mi spună să stau acasă, cu tine, Remy şi John Paul.

– E, ia ascultă...

– Tăticule, povesteşte-mi cum v-aţi cunoscut tu şi cu mama. Ştiu că mi-ai povestit de-o sută de ori, da' niciodată nu mă satur să ascult.

Se abătuseră de la subict, iar Jake ştia că fiica lui o făcuse anume.

– Acum nu era vorba despre mama şi mine. De tine era vorba. Vreau să te-ntreb ceva important. Lasă undiţa jos şi fii atentă.

Michelle se conformă, aşteptînd cu mîinile împreunate în poală.

Arăta exact ca o domnişorică, îşi spuse Jake. Cum naiba reuşea, cînd toată viaţa trăise lîngă trei catîri greoi?

– Dacă ai putea s-ajungi ceva pe lumea asta, orice, ce-ai vrea să fii?

Fetiţa îşi împreunase vîrfurile degetelor. Jake o trase de coadă, ca să-i atragă atenţia.

– Nu trebuie să-ţi fie ruşine de tăticul tău. Mie poţi să-mi spui.

– Nu mi-e ruşine.

– Ţi se face părul roşu, şi pistruii la fel.

Michelle chicoti.

– Părul meu e deja roşu, iar pistruii nu pot să-şi schimbe culoarea.

– Îmi spui sau nu?

– Trebuie să-mi promiţi că n-ai să rîzi.

– N-am să rîd.

– Poate că Remy şi John Paul au să rîdă.

– Fraţii tăi sînt nişte idioţi. Rîd de orice, da' ştii că te iubesc şi-au să muncească pe brînci ca să ajungi unde vrei tu.

– Ştiu, răspunse ea.

– E, îmi zici sau nu? Se pare că ţi-ai făcut deja o idee ce-ai vrea să fii.

– Mi-am făcut, recunoscu ea.

Îl privi drept în ochi, ca să se asigure că nu rîdea de ea, şi şopti:

– Vreau să fiu medic.

Jake îşi ascunse surprinderea şi un minut întreg nu scoase o vorbă, rumegînd ideea.

– Şi de ce-ai vrea tu să fii doctor? întrebă el, simţind că începea să i se trezească interesul.

– Fiindcă atunci poate aş reuşi să... dreg un lucru. Mă gîndesc de mult, de cînd eram mică.

– Tot mică eşti, replică el. Iar doctorii dreg oameni, nu lucruri.

– Ştiu, tăticule! răspunse Michelle pe un ton autoritar care-l făcu să zîmbească.

– Ai în minte pe cineva pe care vrei să-l dregi?

Big Daddy îşi cuprinse fiica pe după umeri şi o strîns lîngă el.

Ştia deja răspunsul, dar voia s-o audă spunînd cu cuvintele ei.

Michelle îşi dădu la o parte bretonul din ochi şi dădu din cap, încet.

– Mă gîndeam că poate am să reuşesc să dreg capul lui mama. Atunci, ar putea veni acasă.

Capitolul 1

NEW ORLEANS, ÎN ZILELE NOASTRE

Prima a fost o ucidere din milă. Murea încet, foarte încet. În fiecare zi suferea cîte o nouă înjosire, încă o părticică din trupul ei cîndva magnific distrusă de boală. Biata, biata Catherine... Cu şapte ani în urmă, fusese o mireasă frumoasă, cu o siluetă zveltă ca a unei clepsidre, pe care bărbaţii o doreau şi femeile o invidiau, dar acum trupul ei era gras şi umflat, iar pielea odinioară de alabastru devenise smeadă şi pătată.

Existau momente cînd soţul ei, John, n-o mai recunoştea. Îşi amintea cum arătase înainte şi vedea cu o limpezime şocantă în ce se transformase.

Ochii aceia verzi şi scînteietori, minunaţi, care-l captivaseră atîta cînd o cunoscuse, erau acum sticloşi şi tulburaţi de analgezice. Monstrul o ucidea pe îndelete şi, pentru el, nu mai exista nici o clipă de răgaz.

Îi era groază să se ducă seara acasă. Întotdeauna se oprea pe Royal Street să-i cumpere mai întîi o cutie de ciocolată Godiva. Era un ritual pe care-l începuse cu luni în urmă, pentru a-i dovedi că încă o mai iubea, în pofida înfăţişării ei. A doua zi dimineaţa, cutia aurie, aproape goală, zăcea în vasul de porţelan pentru gunoi de lîngă patul cu baldachin de proporţii regale. Se prefăcea că nu observa că se îndopa cu dulciuri, şi ea la fel.

John n-o mai condamna că era mîncăcioasă. Ciocolata îi plăcea, iar în viaţa ei mohorîtă şi tragică din ultima vreme nu mai avea aproape nici o plăcere. În unele seri, după ce cumpăra ciocolata, se întorcea la birou şi lucra pînă-l răpunea oboseala şi era nevoit să se ducă acasă.

În timp ce-şi conducea B.M.W.-ul decapotabil pe St. Charles, spre Garden District din New Orleans, începea inevitabil să tremure ca şi cum ar fi suferit de hipotermie, dar nu i se făcea rău fizic decît cînd intra în antreul decorat cu alb şi negru al casei.

Strîngînd în mînă cutia de ciocolată, îşi punea servieta Gucci pe masa din hol şi stătea cîteva minute în faţa oglinzii aurite, inspirînd adînc ca să se calmeze. Nu se calma niciodată, dar făcea acest lucru în fiecare seară. Respiraţiile lui aspre erau acompaniate de ticăitul pendulei de lîngă oglindă. Tic-tac-ul îi amintea de ceasul unei bombe. O bombă amorsată în capul lui, gata să explodeze.

Se gîndea adesea la nunta lor, amintindu-şi cu cîtă disperare o dorise. Acum, se temea să stea în aceeaşi cameră cu ea – dormea în apartmentul pentru oaspeţi – iar chinul îi ardea stomacul ca un acid, devorîndu-l de viu. Înainte de a se culca din necesitate cu ea, pusese ca spaţiosul apartament să fie decorat în tonuri verzi palide. Mobila era italiană renascentistă, iar pe două socluri încadrînd bovindoul stăteau busturile de ipsos ale unor poeţi romani favoriţi – Ovidiu şi Virgiliu.

Oricît încerca, nu reuşea să scape de amintiri. Cu două săptămîni în urmă, îl întîlnise pe unul dintre partenerii lui la un bistrou nou şi modern de pe Bienville, dar imediat ce intrase şi văzuse pereţii verzi i se întorsese stomacul pe dos şi începuse să se sufoce. Cîteva clipe, îngrozit, fusese sigur că făcea un infarct. Ar fi trebuit să sune la 911, după ajutor. În schimb, ieşise la soare, inspirînd adînc, gîfîit. Îşi mai revenise, apoi îşi dăduse seama că suferea un acces de anxietate.

În unele momente, era convins că-şi pierdea minţile. Slavă Domnului pentru ajutorul pe care i-l dădeau cei mai buni trei prieteni ai lui. Se întîlnea cu ei în fiecare

vineri după-amiază, ca să bea şi să se relaxeze. Ei îl ascultau şi-l consolau. Ce întorsătură ironică a sorţii, că bea cu prietenii în timp ce Catherine se stingea în singurătate! Dacă Soarta îl pedepsea pe unul dintre ei pentru păcatele din trecut, de ce o alesese pe ea şi nu pe el? Catherine fusese întotdeauna partenera superioară moral în căsnicie. În viaţa ei nu încălcase nici o lege, nici măcar o amendă pentru parcarea interzisă nu plătise, şi ar fi fost uluită să afle tot ce făcuseră John şi prietenii lui.

Îşi spuneau Clubul Semănătorilor. Cameron, la treizeci şi patru de ani, era cel mai vîrstnic din grup. Dallas şi John aveau fiecare treizeci şi trei de ani, iar Preston, pe care-l porecliseră Pretty Boy, pentru aspectul său oacheş şi arătos, era cel mai tînăr, de numai treizeci şi doi de ani.

Cei patru prieteni învăţaseră la aceeaşi şcoală particulară şi, cu toate că fuseseră în clase diferite, se simţiseră atraşi unul spre altul fiindcă împărtăşeau aceleaşi scopuri, aceleaşi elanuri şi aceleaşi ambiţii. Aveau în comun şi aceleaşi gusturi costisitoare şi nu-i deranja să încalce legea ca să obţină tot ce voiau. O apucaseră pe calea fărădelegii în liceu, cînd descoperiseră cît de uşor puteau să scape cu furtişagurile mărunte. Dar mai descoperiseră şi că acestea nu erau prea lucrative. În colegiu, au comis prima infracţiune serioasă – jefuirea unei bijuterii dintr-un oraş învecinat – şi au plasat pietrele preţioase ca nişte profesionişti. Apoi John, cel mai analitic membru al grupului, a conchis că riscurile erau prea mari pentru beneficiile pe care le obţineau – chiar şi cele mai bine gîndite planuri puteau eşua, din cauza factorilor de hazard şi surpriză – aşa că au început să comită delicte administrative mai sofisticate, folosindu-şi studiile pentru a lega relaţii utile.

Primul tun adevărat l-au dat prin Internet. Folosindu-şi laptopurile, au cumpărat acţiuni fără valoare sub nume false, au inundat camerele de chat cu zvonuri şi date false, după care, cînd preţul acţiunilor a crescut impetuos, le-au vîndut înainte ca moderatorii de securitate să descopere ce se întîmpla. Această mică afacere le-a adus un cîştig de douăzeci şi cinci la sută.

Fiecare dolar pe care-l extorcau sau furau era depus în contul Clubului Semănătorilor din Insulele Cayman. La vremea cînd toţi patru şi-au terminat studiile şi s-au angajat în New Orleans, adunaseră peste patru milioane de dolari.

Iar această sumă nu făcea decît să le aţîţe pofta. În timpul unei întruniri, Cameron le-a spus celorlalţi că, dacă i-ar fi examinat vrodată un psihiatru, ar fi descoperit că toţi patru erau sociopaţi. John l-a contrazis. Un sociopat nu ţine seama de dorinţele sau nevoile nimănui altcuiva. Ei, dimpotrivă, erau devotaţi clubului şi pactului pe care-l încheiaseră pentru a face tot ceea ce era necesar ca să obţină ce voiau. Urmăreau să adune optzeci de milioane de dolari pînă în momentul cînd cel mai vîrstnic dintre ei împlinea patruzeci de ani. Cînd Cameron şi-a sărbătorit cea de-a treizecea aniversare, ajunseseră deja la jumătatea drumului.

Nimic nu-i putea opri. De-a lungul anilor, legătura dintre cei patru prieteni se întărise, şi ar fi făcut orice, absolut orice, ca să se apere unul pe altul. Deşi fiecare dintre ei contribuia cu propriile lui talente, Cameron, Preston şi Dallas ştiau că John era creierul clubului şi, fără el, n-ar fi ajuns niciodată atît de departe. Nu-şi puteau permite să-l piardă, şi deveneau tot mai alarmaţi de degradarea stării lui de spirit. John avea necazuri, dar nu ştiau cum să-l ajute.

Aşa că nu făceau decît să-l asculte în timp ce-şi

descărca sufletul. Inevitabil, venea vorba despre iubita lui soție, iar John le povestea ultimele orori. Nici unul dintre ei n-o mai văzuse pe Catherine de ani de zile, din cauza bolii. Ea hotărîse așa, nu ei, căci dorea s-o țină minte așa cum fusese, nu cum era acum. Îi trimiteau cadouri și ilustrate, desigur. John le era ca un frate și, oricît de sincer îi preocupa starea soției lui, mult mai îngrijorați erau pentru el însuși. După părerea lor, Catherine era oricum o cauză pierdută. El, însă, nu. Și puteau să vadă că-l păștea o nenorocire. Știau că nu se mai putea concentra la birou – o tendință periculoasă, dată fiind ocupația lui – și că bea prea mult.

Acum, John se îmbăta încet dar sigur. Preston îi invitase pe toți în noul lui apartament de la mansardă, ca să sărbătorească succesul ultimei afaceri. Stăteau la masa din sufragerie, pe scaune pluşate, înconjurați de o vedere panoramică a fluviului Mississippi.

Era tîrziu, aproape miezul nopții, iar afară se vedeau luminițe licărind în beznă. Din cîteva în cîteva minute, sunetul unei sirene de ceață se tînguia jalnic în depărtare.

Acest zgomot îl făcea pe John să se simtă melancolic.

– De cînd sîntem noi prieteni? întrebă el cu glas împleticit. Mai ține minte cineva?

– De vreun milion de ani, răspunse Cameron, luînd sticla de Chivas.

Dallas pufni în rîs.

– Dom'le, chiar atît de mult pare?

– Din liceu, spuse Preston, cînd am înființat Clubul Semănătorilor.

Se întoarse spre John.

– Mă intimidai îngrozitor. Mereu erai așa de calm și sigur pe tine... Erai mai cizelat și decît profesorii.

– Pe mine cum mă găseați? vru să știe Cameron.

– Nervos, răspunse Preston. Erai mereu... în gardă. Înțelegi ce vreau să zic? Și încă mai ești, adăugă el.

Dallas dădu din cap.

– Mereu ai fost prevăzătorul grupului.

– Grijuliul, completă Preston. Pe cînd Dallas și cu mine am fost întotdeauna mai...

– Îndrăzneți, sugeră Dallas. Nu m-aș fi împrietenit cu nici unul dintre voi, dacă nu ne aduna John laolaltă.

– Eu am văzut ceea ce tu nu observaseși, spuse atunci John. Talent și rapacitate.

– Să ne trăiască! ridică glumeț Cameron paharul într-un toast.

– Cred că eu aveam doar șaișpe ani cînd am pus bazele Clubului Semănătorilor, spuse Dallas.

– Erai încă flăcău, nu? îl întrebă Cameron.

– Pe dracu'! Mi-am pierdut virginitatea încă de pe la vreo nouă ani.

Această exagerare îi făcu pe ceilalți să rîdă.

– Bine, poate că eram puțin mai mare, consimți Dallas.

– Doamne, țanțoși căcăței mai eram pe vremea aia, nu? comentă Preston. Ne credeam așa deștepți, cu clubul nostru secret!

– *Eram* deștepți, sublinie Cameron. Și băftoși. Vă dați seama ce prosteşte riscam?

– Ori de cîte ori voiam să ne-mbătăm, convocam cîte o ședință a clubului, își aminti Dallas. Mare noroc pe capul nostru că n-am devenit alcoolici.

– Cine zice că n-am devenit? rîse Cameron.

John ridică paharul.

– Un toast pentru club și pentru profitul frumușel pe care tocmai l-am scos, grație delicioaselor informații confidențiale ale lui Paterson.

– Să ne trăiască! închină Cameron, ciocnind cu ceilalți. Totuși, eu tot nu pot să pricep cum ai dezgropat informațiile alea.

– Tu cum crezi că le-am dezgropat? i-o întoarse Preston. Am îmbătat-o, am cordit-o de i-au ieșit ochii, și după ce-a dat în primire, mi-am băgat nasul prin fișierele de computer. O noapte de muncă, și gata.

– I-ai scăpat-o? hohoti Cameron.

– „Scăpat-o"? repetă Preston. Cine mai vorbește așa în zilele noastre?

– Vreau să știu cum ai reușit să ți se scoale, interveni Dallas. Am văzut-o și eu pe aia. E o scroafă.

– Auzi, am făcut și eu ce-a trebuit. Mă tot gîndeam la alea opt sute de mii care-aveau să iasă și am...

– Și ce? întrebă Cameron.

– Și am închis ochii, e bine? Totuși, a doua oară nu cred că mai sînt în stare. Va trebui s-o ia-n primire unul din voi. A fost destul de... naspa, recunoscu el, zîmbind.

Cameron își goli paharul și luă din nou sticla.

– Ei, cu atît mai rău. Rămîi pe post atîta vreme cît au să se-omoare femeile pentru mușchii ăștia și mutra ta de actor de cinema.

– Încă cinci ani, și toți o să fi aranjați pe viață. O să putem să facem pași, să dispărem dacă n-avem încotro, să ne facem de cap, spuse Dallas. Nu pierdeți din vedere scopul.

John clătină din cap.

– Eu nu cred că mai pot rezista cinci ani. *Știu* că nu mai pot.

– Auzi, fă bine și adună-te, îi spuse Cameron. Avem prea mult de pierdut dacă ne lași de izbelițte. Auzi ce-ți spun? Tu ești creierul, în toată combinația asta. Noi nu sîntem decît...

Nu-și găsea cuvîntul. Preston îi veni în ajutor:

– Conspiratori?

– Asta sîntem, confirmă Dallas. Dar toți ne-am adus contribuția. John nu-i singurul care are creieri. Eu l-am adus pe Monk, mai știți?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i momentul să te umfli-n pene! mormăi Preston. Nu e nevoie să ne spui cît de mult faci, Dallas. Știm cu toții cît muncești. De fapt, asta-i tot ce faci. N-ai nimic, în afară de slujbă și de Clubul Semănătorilor. Cînd ți-ai luat ultima dată o zi liberă, sau te-ai dus la cumpărături? Niciodată, cred. În fiecare zi porți același costum, bleumarin sau negru. Încă-ți mai aduci prînzul în pungă – și pariez că pînă și punga o iei înapoi acasă ca s-o mai folosești și a doua zi.

– Vrei să zici că-s zgîrcit? ripostă Dallas.

Înainte ca Preston să răspundă, Dallas îl întrerupse:

– Ia mai terminați! Nu contează nici care din noi e cel mai deștept, nici care muncește cel mai mult. Toți sîntem în aceeași oală. Știți cîți ani luăm dacă află cineva vreodată ce-am făcut?

– Nimeni n-o să afle nimic.

John se enervase.

– N-ar ști unde să caute. Am avut eu grijă. Nu există nici un document, decît pe dischetele mele de-acasă, iar la alea nimeni n-o să aibă acces vreodată. Alte înregistrări nu există, nici telefoane, nici hîrtii. Chiar dacă poliția sau alții intră la bănuieli, tot n-ar găsi nici cea mai mică dovadă pe care să ne-o pună-n cîrcă. Sîntem curați.

– Monk ar putea să ne aducă poliția pe cap.

Cameron nu avusese niciodată încredere în curieri, sau „ajutorul angajat", cum îl numea John, dar aveau nevoie de un om de nădejde, care să pună deciziile în aplicare, iar Monk corespundea. Era la fel de lacom și

corupt ca ei şi risca să piardă totul dacă nu le îndeplinea ordinele.

– Lucrează pentru noi de destul timp ca să poţi începe să ai încredere-n el, Cameron, spuse Preston. Şi-n plus, dacă se duce la poliţie, ar încasa-o mult mai nasol decît noi.

– Aici ai dreptate, mormăi John. Ascultaţi, ştiu c-am spus c-o s-o ţinem tot aşa pînă-mplineşte Cameron patruzeci de ani, dar vă spun clar că eu atîta timp nu mai rezist. În unele zile, am impresia că-mi pierd... Of, la dracu', nici eu nu ştiu.

Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, cu mîinile la spate, privind luminile de afară.

– V-am spus vreodată cum ne-am cunoscut, Catherine şi cu mine? Eram la Centrul de Artă Contemporană. Amîndoi voiam să cumpărăm acelaşi tablou şi cumva, în timp ce ne certam, m-am îndrăgostit. Dom'le, ce scîntei săreau între noi...! Era ceva... Şi-acuma, după atîţia ani, scînteia e tot acolo. Iar ea moare, şi eu nu pot să fac nimic ca s-o opresc.

Cameron se uită la Preston şi Dallas, care dădură din capete, apoi spuse:

– Ştim cît de mult o iubeşti pe Catherine.

– Nu face din ea o sfîntă, John, spuse Dallas. Nu-i perfectă.

– Bă, da' ştiu c-ai zis-o...! bombăni Preston.

– N-are nimic. Ştiu că nu e perfectă. Are şi ea cusururile ei, cum le-avem cu toţii. Cine să n-aibă o mică suceală? Meteahna ei e să nu rămînă fără, aşa că trebuie să aibă cîte două din fiecare. Are două televizoare, identice, puse unul lîngă altul pe masa de lîngă pat. Unul din ele merge zi şi noapte, dar se teme să nu se strice, aşa că şi-a luat şi unul de rezervă. La fel face şi cînd comandă ceva de la magazin, sau dintr-un catalog.

Mereu cumpără cîte două – da' ce-i rău în asta? Nu face rău nimănui, iar în ultima vreme mai are atît de puţine bucurii... Mă suportă fiindcă mă iubeşte.

Aplecînd capul, şopti:

– Ea e viaţa mea.

– Da, ştim, fu Cameron de acord. Dar noi sîntem îngrijoraţi pentru tine.

John se întoarse cu faţa spre ei. Avea chipul schimonosit de furie.

– Pe naiba, pentru voi sînteţi îngrijoraţi. Credeţi c-am să greşesc ceva şi-am să-ncurc totul, nu?

– Ne-a trecut şi ideea asta prin minte, recunoscu Cameron.

– John, nu ne putem permite să înnebuneşti, spuse Preston.

– N-am să-nnebunesc.

– Mda, bine, murmură Dallas. Uite cum facem: John o să ne spună dacă are nevoie de ajutor. E bine aşa?

John dădu din cap:

– Da, sigur.

Prietenii săi abandonară subiectul şi-şi petrecură restul serii plănuind următorul proiect.

Au continuat să se întîlnească vinerea după-amiaza, dar păstrau tăcerea cu privire la deprimarea tot mai profundă a lui John. Oricum, nici unul dintre ei nu avea idee ce-ar fi putut să facă.

Trecură trei luni fără ca nimeni s-o mai menţioneze pe Catherine. Apoi, John se prăbuşi. Nu mai suporta să-şi vadă soţia suferind, şi le spuse că acum era îngrijorat tot timpul din cauza banilor, ceea ce i se părea ridicol, din moment ce aveau milioane puse bine în contul Clubului Semănătorilor. Milioane de care nu se puteau atinge timp de încă cinci ani. Le spuse că asigurarea

acoperea doar o cîtime din tratamentul de care avea nevoie Catherine, iar dacă soția lui continua să încezească, depozitul urma să se epuizeze și atunci avea să fie ruinat. Doar dacă nu cumva, desigur, ceilalți erau de acord să-l lase să facă o retragere din Clubul Semănătorilor.

Cameron protestă:

– Știi cît mă doare *pe mine* nevoia de bani, cu divorțul care se apropie și toate celelalte, dar dacă facem o retragere acum, fără să închidem tot contul, am putea crea o urmă de hîrtie, iar I.R.S.-ul...

– Știu, îl întrerupse John. E prea riscant. Nici n-ar fi trebuit să pun problema. Am să găsesc eu o soluție.

În vinerea următoare, se întîlniră la barul lor favorit, Dooley's. În timp ce afară ploua torențial, iar Jimmy Buffett cînta despre Margaritaville din boxele stereo, John se aplecă peste masă și-și exprimă în șoaptă cumplita dorință. Voia să se sinucidă, ca să scape de tot chinul. Prietenii lui erau scandalizați și îngroziți. îl certară că lăsa să-i treacă asemenea sminteli prin cap, dar nu trecu mult pînă-și dădură seama că mustrările lor nu foloseau la nimic. Dimpotrivă, nu făceau decît să-i sporească nefericirea și depresia. Cuvintele aspre fură curînd înlocuite de altele, pline de solicitudine. Ce puteau face ca să-l ajute?

Trebuia să existe o soluție.

Continuară să vorbească, adunați în jurul unei mese din colțul barului, în căutarea unei rezolvări pentru situația insuportabilă a prietenului lor. Mai tîrziu, spre miezul nopții, după ore întregi de discuții, unul dintre ei avu curajul să sugereze lucrul la care se gîndeau cu toții. Biata femeie era deja condamnată la moarte. Dacă trebuia să moară cineva, aceasta nu putea fi decît ea, care oricum suferise destul.

Dacă...

Mai tîrziu, nici unul dintre ei nu și-a mai amintit cine formulase primul propunerea de a o ucide. În următoarele trei după-amieze de vineri, au discutat posibilitățile, dar după ce au încheiat dezbaterile și au supus la vot, cale de întoarcere n-a mai existat. Decizia, cînd s-a luat în sfîrșit, a fost unanimă. Nimeni n-a mai stat pe gînduri, nici un membru al clubului nu a mai fost hărțuit de îndoieli.

Era o concluzie la fel de absolută ca sîngele uscat pe un covor alb. Nu se considerau niște monștri, nici nu recunoșteau că fapta lor era motivată de rapacitate. Nu, erau doar niște funcționari ambițioși care munceau dur și jucau și mai dur. Și totuși, în ciuda aroganței și a îndrăznelii lor, nici unul dintre ei nu avea curajul să numească planul ca pe ceea ce era cu adevărat – o crimă – așa că se refereau la el cu termenul „evenimentul".

Aveau un curaj inimaginabil, ținînd seama de faptul că barul Dooley's se afla în același cvartal cu secția opt de poliție din New Orleans. În timp ce plănuiau fapta, erau înconjurați de detectivi și polițiști. Agenții și avocații considerau Dooley's adăpătoarea lor personală, dar la fel gîndeau și internii și asistenții suprasolicitați și subapreciați de la Charity Hospital și L.S.U. Cele două grupuri nu se amestecau decît rareori.

Clubul Semănătorilor nu lua partea nici unuia. Stăteau în colțul lor. Oricum, toți știau cine erau și, pînă începea băutul serios, erau salutați încontinuu de colegi și pupincurișți. O, da, aveau tupeu și curaj, să discute calm, în mijlocul copoilor din New Orleans, despre o crimă din milă. Discuția n-ar fi ajuns niciodată atît de departe, dacă n-ar fi avut relațiile necesare. Monk ucisese pentru bani și în nici un caz nu s-ar fi codit să mai omoare. Dallas fusese primul care-i întrezărise posibili-

tățile şi profitase, salvîndu-l pe Monk din sistemul judiciar. Monk era conştient de datoria pe care o avea de plătit. Îi promisese lui Dallas că ar fi făcut orice, absolut orice, cu condiția ca riscurile să fie rezonabile şi prețul adecvat. Lăsînd la o parte sentimentele, ucigaşul lor era, în primul rînd, un om de afaceri.

S-au întîlnit cu toții să discute termenii într-unul dintre localurile favorite ale lui Monk, Frankie's, o baracă dărăpănată de pe Interstatala 10, dincolo de Metairie. Barul mirosea a tutun, coji de alune şi peşte stricat. Monk jura că la Frankie's se găseau cei mai buni creveți prăjiți din sud.

Întîrzie şi nu se scuză pentru nepunctualitate. Se aşează, îşi împreună mîinile pe masă şi-şi expuse imediat condițiile, înainte de a le accepta banii. Monk era un om cultivat – unul dintre principalele motive pentru care Dallas îl salvase de injecția letală. Aveau nevoie de un om isteț. Mai era şi distins, foarte rafinat şi şocant de şlefuit, avînd în vedere că era un ucigaş de profesie. Pînă la arestarea pentru omor, dosarul lui fusese curat. După ce încheiase tîrgul cu Dallas, se cam lăudase cu antecedentele lui, care includeau incendieri, şantaje, extorcări şi o omucidere. Poliția nu le ştia pe toate, fireşte, dar obținuse destule dovezi ca să-l condamne pentru crimă – dovezi care se rătăciseră intenționat.

Ceilalți îl cunoscuseră pe Monk acasă la Dallas, şi le făcuse o impresie de neuitat. Se aşteptaseră să întîlnească un haidamac, dar cînd colo cunoscuseră un om pe care aproape puteau să şi-l imagineze ca pe unul de-ai lor, un profesionist exigent – pînă-l priveau cu atenție în ochi. Erau reci şi lipsiți de viață ca ai unui țipar. Dacă era adevărat că ochii sînt ferestre ale sufletului, atunci Monk îşi vînduse deja sufletul dracului.

După ce comandă o bere, se rezemă de spătar şi,

calm, ceru un preț dublu față de cel pe care i-l oferise Dallas.

– Îți arde de glumă, răspunse Preston. Asta-i extorcare.

– Ba nu, e crimă, ripostă Monk. Un risc mai mare înseamnă bani mai mulți.

– Nu e... o crimă, spuse Cameron. E un caz special.

– Ce-are aşa de special? întrebă Monk. Vreți s-o omor pe nevasta lui John, nu? Sau mă înşel?

– Da, dar...

– Dar ce, Cameron? Te deranjează că sînt brutal? Aş putea folosi şi alt cuvînt în loc de crimă, dacă vrei, dar asta n-o să schimbe faptul că mă angajați pe mine ca s-o fac.

Ridică din umeri, apoi spuse:

– Vreau mai mulți bani.

– Te-am îmbogățit deja, îi aminti John.

– Aşa e.

– Ascultă, boule, ne-am înțeles la un preț! strigă Preston, apoi se uită peste umăr, să vadă dacă nu-l auzise cineva.

– Într-adevăr, răspunse Monk, părînd complet netulburat. Dar nu mi-ați explicat ce vrei să fac, nu? Imaginează-ți cît de surprins am fost cînd am vorbit cu Dallas şi am aflat detaliile.

– Ce ți-a spus Dallas? vru să ştie Cameron.

– Că aveți o problemă pe care vreți s-o eliminați. Ei, şi acum, că ştiu care-i problema, dublez prețul. Mi se pare absolut rezonabil. Riscul e mai substanțial.

Se lăsă tăcerea. Apoi, Cameron spuse:

– Eu sînt pe jantă. De unde-o să scoatem restul de bani?

– Asta-i problema mea, nu a voastră, răspunse John.

Se întoarse spre Monk.

– Plusez cu încă zece mii, dacă aştepţi plata pînă după citirea testamentului.

Monk îşi înclină capul într-o parte.

– Încă zece mii... Sigur, am să aştept. Ştiu unde să vă găsesc. Şi acum, spuneţi-mi detaliile. Ştiu pe cine vreţi să omor, aşa că spuneţi-mi cînd, unde şi cît de mult vreţi să sufere.

John fu zguduit. Îşi drese glasul, bău un pahar de bere, apoi şopti:

– O, Doamne, nu. Nu vreau să sufere. A suferit destul.

– E bolnavă, pe moarte, explică şi Cameron.

John dădu din cap.

– Nu mai are nici o speranţă. Nu suport s-o mai văd cum se chinuieşte. E... o tortură continuă, nu se mai termină. Şi...

Era prea răvăşit ca să mai continue. Cameron preluă imediat ştafeta:

– Cînd John a-nceput să spună că vrea să se sinucidă, am ştiut că trebuia să facem ceva ca să-l ajutăm.

Monk le făcu semn să tacă, în timp ce ospătăriţa se apropia de masă. Le puse în faţă încă un rînd de beri şi le spuse că peste un minut urma să le ia comanda pentru cină.

De cum plecă, Monk spuse:

– Ascultă, John. Nu ştiam că soţia ta e bolnavă. Cred că am părut cam rece. Îmi pare rău.

– Destul de rău ca să mai laşi din preţ?

– Nu, nu chiar atît de rău.

– Deci ai s-o faci, sau ce? întrebă John, nervos.

– Mă intrigă, răspunse Monk. De fapt, aş face o faptă bună, nu?

Ceru amănunte despre starea lui Catherine şi mai

vru să ştie cine locuia în casă. În timp ce John îi răspundea la întrebări, Monk se aplecă înainte, cu palmele desfăcute pe masă. Avea unghiile manichiurizate perfect şi degetele cu pernite moi, fără bătături. Privea drept înainte, părînd pierdut în gînduri, ca şi cum ar fi pus la cale detaliile în minte.

După ce termină de descris topografia casei, sistemul de alarmă şi programul zilnic al personalului, John aşteptă, încordat, şi alte întrebări.

– Deci, camerista se duce acasă în fiecare seară. Şi menajera?

– Rosa... O cheamă Rosa Vincetti. Stă în fiecare seară pînă la zece, mai puţin lunea cînd de obicei sînt acasă, aşa că poate pleca la şase.

– Ceva prieteni sau rude la care ar trebui să fiu atent?

John clătină din cap.

– Catherine nu s-a mai văzut cu prietenii ei de ani de zile. Nu-i plac vizitele. E jenată de... starea în care este.

– Şi rudele?

– Are un unchi şi doi veri, dar a rupt legăturile cu ei. Zice că-s nişte parveniţi. Unchiul ei îi dă telefon o dată pe lună. Încearcă să fie politicoasă cu el, dar nu vorbeşte mult la telefon. O oboseşte.

– Unchiul ăsta nu vine niciodată neinvitat?

– Nu. Nu l-a mai văzut de cîţiva ani. N-ai de ce să-ţi faci griji cu el.

– Atunci, n-am să-mi fac, răspunse calm Monk.

– Nu vreau să sufere... Vreau să zic, atunci cînd ai să... Se poate?

– Sigur că se poate, spuse Monk. Am o fire simţitoare. Nu-s un monstru. Mă credeţi sau nu, am valori morale solide şi o etică neabătută, se lăudă el.

Nici unul dintre ei nu încercă să rîdă. Un ucigaş plătit

care era etic? O nebunie, da – şi totuşi, dădură din capete a încuviinţare. Dacă Monk le-ar fi spus că putea să umble pe apă, s-ar fi prefăcut că-l credeau.

Deşi promisese că în timpul „evenimentului" Catherine avea să sufere foarte puţin, Monk sugeră, ca măsură de prevedere, ca John să-i dea o cantitate mai mare de analgezice înainte de culcare. În rest, nu se schimba nimic.

Monk le garantă, cu o certitudine pe care o găsită obscen de liniştitoare, că pînă dimineaţa avea să fie moartă.

Monk era un om de cuvînt. O ucisese în timpul nopţii. Cum intrase în casă şi cum ieşise fără să declanşeze alarma, John nu putea să înţeleagă. Casa era supravegheată cu detectoare de sunet şi mişcare înăuntru şi camere video afară, dar etericul Monk intrase nevăzut şi neauzit şi o expediase eficient pe lumea cealaltă pe femeia care suferise atît de mult.

Pentru a dovedi că trecuse pe-acolo, puse pe perna de lîngă a ei un trandafir, aşa cum îi spusese lui John, ca să nu încapă nici o îndoială că i se cuvenea plata pentru crimă. John luă trandafirul înainte de a chema în ajutor.

Raportul medicului legist arătă că victima murise prin înecare cu ciocolată. În esofag i se blocase o caramea învelită în ciocolată.

Avea vînătăi în jurul gîtului, dar se presupuse că şi le făcuse singură, încercînd să disloce obstrucţia în timp ce se sufoca. Moartea fu catalogată ca accidentală; dosarul se închise oficial, iar trupul fu eliberat pentru funeralii.

Din cauza volumului ei considerabil, ar fi fost necesari cel puţin opt ciocli puternici care să ducă sicriul, iar

antreprenorul de pompe funebre, cu o expresie destul de jenată şi sincer îndurerată, îi spuse văduvului că trebuia să-i facă un sicriu de comandă. Mai sugeră şi că era indicat să incinereze cadavrul, iar John acceptă imediat.

Slujba fu privată, cu participarea doar a cîtorva prieteni şi rude. Cameron veni, dar Preston şi Dallas îl rugară pe John să-i scuze.

În timp ce pastorul se ruga pentru ea, ploua torenţial, cu fulgere şi tunete, iar aversa nu încetă decît după ce urna cu cenuşă fu introdusă în lăcaş.

Catherine îşi găsise în sfîrşit liniştea, iar chinul soţului ei se terminase. În ciuda insistenţelor celorlalţi de a-şi lua puţin timp liber, John reveni la birou a doua zi după incinerare, explicînd că avea nevoie de o ocupaţie.

Porni pe St. Charles, spre serviciu, într-o zi senină şi însorită. Din boxele maşinii se auzea *„Hurts So Good"*, CD-ul lui favorit.

În termen de două săptămîni după „eveniment", John se debarasă de toate amintirile dureroase, inclusiv mobila italiană renascentistă care-i plăcuse atît de mult lui Catherine.

Îi concedie pe servitorii care-i fuseseră loiali ei şi angajă o menajeră care n-o cunoscuse. Zugrăvi casa în culori vesele, reamenajă grădina şi construi fîntîna arteziană pe care şi-o dorise, cu un heruvim scuipînd apă pe gură. Cînd i-o arătase într-un catalog, Catherine o găsise de prost-gust.

Cumpără mobilă nouă, modernă, pentru că avea contururi mai simple. la cînd ultimul camion plecă de pe alee, John şi decoratoarea tînără şi frumoasă botezară patul cel nou. Se regulară toată noaptea sub baldachinul cu stîlpi de lac negru – aşa cum John îi promisese de peste un an.

Capitolul 2

Theo Buchanan nu reuşea să scape de virus. Avea febră şi frisoane şi-l dureau toate oasele din trup. Totuşi, refuza să recunoască faptul că era bolnav; era doar puţin indispus, atîta tot. Numai că junghiul din coaste nu-l mai slăbea de cîteva zile.

Pentru această durere, dădea vina pe Dylan, fratele lui. Îl pocnise zdravăn, cînd jucaseră fotbal la o reuniune de familie în curtea din faţă, la Nathan's Bay. Da, Dylan era de vină pentru întinderea de muşchi, dar Theo îşi spunea că, dacă n-o lua în seamă, avea să-i treacă pînă la urmă. La naiba, se simţea ca un bătrîn, şi n-avea nici măcar treizeci şi trei de ani.

Îşi vîrî pistolul în teacă. Îl dranja, dar era obligat să-l poarte deocamdată – sau cel puţin, pînă încetau ameninţările cu moartea pe care le primise în timp ce judeca dosarul cu mafia. Luă pe el sacoul de smoking, intră în baia camerei de hotel şi-şi potrivi cravata în oglindă. Îşi studie chipul. Arăta aproape ca un cadavru. Chipul îi era năclăit de sudoare.

În seara aceea avea loc primul dintre cele trei dineuri oficiale. Mîncarea era preparată de cinci din cei mai buni bucătari ai oraşului, dar lui Theo i se întorcea stomacul pe dos numai gîndindu-se că ar fi înghiţit ceva. Nu mai mîncase nimic, din după-amiaza trecută. Nu se îndoia că-n seara aceea n-avea să facă faţă conversaţiilor mărunte. Îşi vîrî în buzunar cheia camerei şi tocmai întindea mîna spre clanţă, cînd auzi telefonul.

Era Nick, fratele lui.

– Ce făceai?

– Tocmai ieşeam pe uşă. De unde suni, din Boston, sau din Holy Oaks?

– Din Boston, răspunse Nick. Am ajutat-o pe Laurant să închidă casa de pe malul lacului, şi pe urmă am venit împreună spre casă.

– Stă cu tine pînă la nuntă?

– Glumeşti? Tommy m-ar trimite drept la dracu-n praznic.

Theo rîse.

– Cred că prezenţa unui preot ca viitor cumnat îţi cam bagă bete-n roatele vieţii sexuale.

– Încă două luni, şi-am să fiu căsătorit. Greu de crezut, nu-i aşa?

– Greu de crezut că s-a uitat o femeie şi la tine.

– Laurant e mioapă. I-am spus că arăt bine şi m-a crezut. Stă cu mama şi tata pînă ne vom întoarce cu toţii în Iowa, pentru nuntă. Ce faci diseară?

– Am o acţiune de colectare de fonduri la care trebuie să mă duc. Ia zi, de ce m-ai sunat?

– Mă gîndeam să văd ce mai faci.

– Aiurea. Vrei tu ceva. Ce e? Haide, Nick, nu mă ţine, că întîrzii.

– Theo, trebuie să te-nveţi s-o laşi mai moale. N-o poţi ţine numai aşa, într-o alergătură, toată viaţa. Ştiu ce urmăreşti. Crezi că, dacă te-ngropi în muncă, n-ai să te mai gîndeşti la Rebecca. Au trecut patru ani de cînd a murit, dar tu...

Theo îl întrerupse:

– Îmi place viaţa mea aşa cum e, şi n-am chef să vorbesc despre Rebecca.

– Eşti un maniac al muncii.

– De-asta m-ai sunat, ca să-mi ţii predici?

– Nu, am sunat ca să aud ce mai faci.

– Mhm...!

– Eşti într-un oraş frumos, cu femei frumoase, mîncare incredibilă...

– Bine, şi ce vrei de la mine?

Nick se dădu bătut.

– Tommy şi cu mine vrem să ieşim mîine cu barca ta cu pînze.

– Părintele Tom e acolo?

– Mda. A venit cu mine şi Laurant.

– Să ne înţelegem. Tu şi Tommy vreţi să ieşiţi cu barca mea cu pînze, şi nici unul din voi nu ştie să navigheze?

– Ce vrei să spui?

– De ce nu luaţi barca de pescuit? De ce n-o luaţi în schimb pe *„Mary Beth"*? E mai solidă.

– Nu vrem să pescuim. Vrem să nagivăm.

Theo oftă.

– Încercaţi să n-o scufundaţi, bine? Şi n-o luaţi şi pe Laurant cu voi. Familia ei ţine la ea. Ar fi păcat să se înece. Acum trebuie să te las.

– Stai... Mai e ceva.

– Ce?

– Laurant m-a tot bătut la cap să te sun...

– E acolo? Dă-mi-o la telefon.

Theo se aşeză pe marginea patului şi-şi dădu seama că se simţea mai bine. Logodnica lui Nick avea acest efect asupra tuturor fraţilor Buchanan. Făcea pe oricine să se simtă bine.

– Nu-i aici. A ieşit cu Jordan, şi o ştii pe sora noastră cum e. Dumnezeu ştie la ce oră au să se-ntoarcă. Oricum, i-am promis lui Laurant că te găsesc şi te rog...

– Ce?

– Vrea să te rog, dar cred că nu e nevoie. Este de la sine înţeles.

Theo ajungea la capătul răbării.

– Ce e de la sine înţeles?

– Ai să-mi fii cavaler de onoare la nuntă.

– Şi Noah?

– Vine şi el la nuntă, normal, dar vreau ca tu să-mi fii cavaler de onoare. Cred că ştiai deja, dar Laurant s-a gîndit să te rog oricum.

– Mda?

– Ce mda?

Theo zîmbi.

– Mda, bine.

Fratele lui era un om zgîrcit la vorbă.

– Atunci e-n regulă. Ţi-ai ţinut cuvîntarea?

– Nu, aia-i abia pentru mîine seară.

– Şi cînd te duci să-ţi iei trofeul?

– E o placă, şi-am să mi-o iau imediat ce-mi ţin cuvîntarea.

– Aşa că, dacă o-ncurci şi-i adormi pe toţi ofiţerii ăia, n– au să-ţi mai poată lua trofeul înapoi, nu?

– Hai că-nchid.

– Auzi, Theo? Măcar o dată, încetează şi tu să te mai gîndeşti la muncă. Admiră şi tu peisajele. Trage-ţi-o. Înţelegi, fă-ţi de cap. Stai, ştiu...! Ce-ar fi să-i dai lui Noah un telefon? E în deplasare la Biloxi, pentru cîteva luni. Ar putea să vină pînă la New Orleans, şi v-aţi distra bine împreună.

Dacă exista un om care ştia să se distreze, acesta era Noah Clayborne.

Agentul F.B.I. se împrietenise strîns cu familia după ce colaborase cu Nick la cîteva cazuri, iar apoi îl asistase pe Theo la investigaţii ca procuror federal din partea Departamentului Justiţiei. Noah era un om de treabă, dar avea un umor răutăcios, iar Theo nu era sigur c-ar fi putut rezista o noapte cu el tocmai acum.

– Bine, poate, răspunse el.

Închise telefonul, se ridică şi imediat se cocoşă de durerea care-l înjunghie în dreapta. Începuse din burtă,

dar coborîse şi, al dracului, îl înţepa rău de tot! Muşchiul întins parcă-i luase foc.

Un amărît de accident la fotbal n-avea să-l ţină pe loc. Bombănind de unul singur, îşi luă telefonul celular din încărcător, şi-l puse în buzunarul de la piept lîngă ochelarii de citit, şi ieşi din cameră. Cînd ajunse în hol, durerea slăbise şi se simţea din nou aproape om. Ceea ce, de sigur, nu făcea decît să-i confirme regula de fier: ignoră durerea şi-o să treacă. Şi-n plus, un Buchanan rezista la orice.

Capitolul 3

Era o seară de neuitat.

Michelle nu mai participase niciodată la o petrecere atît de extravagantă şi, în timp ce stătea pe treptele cu vedere spre sala de bal a hotelului, se simţea ca Alice înainte de a cădea prin oglindă în Ţara Minunilor.

Peste tot erau flori de primăvară, în urne sculptate puse pe pardoselile de marmură şi în vaze de cristal aflate pe toate mesele acoperite cu feţe de in alb. În centrul sălii, sub un magnific candelabru de cristal, se înălţa un mănnchi de magnolii de seră imense, în plină floare. Parfumul lor îmbătător umplea aerul.

Chelnerii lunecau lin prin mulţime, purtînd tăvi de argint cu cupe de şampanie, în timp ce alţii se repezeau de la o masă la albă, aprinzînd lumînările albe conice, prelungi.

Mary Ann Winters, care-i era prietenă din copilărie, stătea lîngă Michelle, admirînd totul.

– Aici nu mai sînt în elementul meu, şopti Michelle. Mă simt ca o adolescentă stîngace.

– Nu s-ar zice, răspunse Mary Ann. Eu parc-aş fi invizibilă. Toţi bărbaţii se uită la tine.

– Nu-i adevărat, se uită la rochia asta obscen de strîmtă. Cum poate ceva care arată atît de simplu şi banal pe umeraş...

– Să devină atît de sexy pe tine? Se mulează în toate locurile potrivite. Recunoaşte, ai o siluetă extraordinară.

– N-ar fi trebuit să dau atîţia bani pe o rochie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Michelle, e Armani. Ai luat-o pe-o nimica toată, aş putea să adaug.

Michelle îşi trecu jenată mîna peste materialul moale. Ar fi trebuit să poarte rochia de vreo douăzeci de ori, ca să-i acopere costul. Existau atît de multe lucruri mai importante pentru care ar fi putut să cheltuiască banii, şi cînd, pentru numele lui Dumnezeu, mai avea ocazia să poarte iar rochia? În nici un caz în Bowen. Nici într-un milion de ani.

– La ce mă gîndeam? Că nu trebuia să te las să mă convingi s-o cumpăr.

Mary Ann îşi dădu la o parte de pe umăr o şuviţă de păr blond albicios, nervoasă.

– Să nu-ndrăzneşti să mi te lîngi iar ce scumpă a fost. Niciodată nu cheltuieşti un ban pentru tine. Pariez că-i prima rochie cu adevărat elegantă pe care ai avut-o vreodată, nu-i aşa? În seara asta eşti de-a dreptul o frumuseţe. Promite-mi că nu-ţi mai faci griji şi-ai să te distrezi.

Michelle dădu din cap:

– Ai dreptate. N-am să-mi mai fac griji.

– Bine. Şi-acum, hai să umblăm printre lume. În curte se servesc hors d'oeuvres şi şapmanie, şi trebuie să mîncăm în valoare de cel puţin o mie de dolari fiecare. Atîta am auzit că a costat biletul de intrare. Ne vedem acolo.

Prietena ei tocmai coborîse scara, cînd doctorul Co-

oper o zări pe Michelle şi-i făcu semn să se apropie. Era şeful departamentului de chirurgie la Brethern Hospital, unde Michelle îşi făcuse stagiul luna trecută. Cooper era de obicei rezervat, dar şampania îi alungase inhibiţiile, aşa că acum se purta foarte afectuos. Îi tot spunea cît se bucura că folosea biletele pe care i le dăduse el şi cît de bine îi stătea îmbrăcată elegant. Michelle îşi spunea că, dacă doctorul Cooper ajungea doar puţin mai fericit de-atît, avea să leşine cu nasu-n supă.

În timp ce doctorul Cooper îşi dădea cu presupusul despre atributele racilor, stropind cu salivă ori de cîte ori spunea „peşte", Michelle se retrase în afara razei de acţiune a precipitaţiilor. Peste cîteva minute li se alătură şi soţia lui Cooper, cu încă un cuplu la remorcă. Michelle profită de ocazie ca s-o şteargă.

Nu voia să nimerească lîngă Cooper la masă. Un singur lucru era mai nesuferit decît un beţiv fericit: unul care flirta, iar Cooper dădea semne clare că se îndrepta în acea direcţie. Întrucît el şi soţia lui stăteau lîngă ieşirea în curte şi ar fi văzut-o dacă trecea pe-acolo, Michelle ocoli prin holul alăturat, sperînd să ajungă în curte prin partea opusă.

Şi atunci în observă. Stătea rezemat de o coloană, cu umerii aduşi şi trupul uşor înclinat într-o parte. Era înalt, lat în umeri, bine clădit, cu o constituţie de atlet. Dar tenul lui avea o paloare bolnăvicioasă şi, în timp ce mergea spre el, Michelle îl văzu strîmbîndu-se şi apucîndu-se de abdomen.

Se vedea clar că avea probleme. Îl atinse pe braţ, ca să-i atragă atenţia, tocmai cînd uşile liftului se deschiseră. Bărbatul se îndreptă, nesigur, privind-o. Ochii lui cenuşii erau sticloşi de durere.

– Aveţi nevoie de ajutor?

Îi răspunse vomînd pe ea. Michelle nu se putu de la

o parte, pentru că o apucase de braţ. Genunchii necunoscutului i se îndoiră, iar Michelle îşi dădu seama că se prăbuşea. Îl cuprinse cu braţele de mijloc şi încercă să-l ajute să se aşeze pe podea, dar în acelaşi timp bărbatul se răsturnă înainte, trăgînd-o după el.

Lui Theo i se învîrtea capul. Căzu peste femeie. O auzi gemînd şi încercă disperat să-şi adune puterile pentru a se ridica. Durerea devenise insuportabilă. Se întrebă dacă aşa se simţea un om înjunghiat de nenumărate ori.

Apoi leşină – şi, cînd deschise din nou ochii, zăcea pe spate, iar femeia era aplecată deasupra lui. Încercă să-i vadă faţa mai clar. Avea ochi albaştri şi frumoşi, bătînd mai mult în violet, şi pistrui pe nas. Apoi, dintr-o dată, un spasm îi încleştă stomacul, făcîndu-l să se smucească.

– Porcăria dracu'...!

Femeia îi vorbea, dar Theo nu reuşea să-i înţeleagă cuvintele. Şi ce naiba făcea cu el? Îl jefuia? Mîinile ei îl trăgeau de sacou, de cravată, de cămaşă... Încerca să-i îndrepte picioarele şi, de fiecare dată cînd Theo voia să-i dea mîinile la o parte, acestea reveneau, apăsîndu-l şi împungîndu-l.

Theo îşi pierdea intermitent cunoştinţa. Simţi o mişcare de balans şi auzi o sirenă undeva deasupra. Ochi Albaştri era tot acolo, continuînd să-l hărţuiască. Iar îi punea întrebări. Ceva în legătură cu nişte alergii. Voia să fie alergic la ceva?

– Mda, sigur.

O simţi descheindu-i sacoul, ştiu că-i vedea pistolul, în teaca de deasupra şoldului. Acum era înnebunit de durere, nu mai putea să gîndească limpede. Nu ştia decît că nu trebuia să-i ia arma.

Era o hoață a naibii de guralivă. Arăta ca un model J. Crew. Dulce... Nu, nu era dulce. Îl tot chinuia.

– Ascultă, cucoană, poți să-mi iei portofelul, da' de pistol nu te-atingi. Ai priceput? abia reuşi el să pronunțe cuvintele printre dinți.

Mîna ei îl apăsă pe coastă. Theo reacționă instinctiv, împingînd-o înapoi. O auzi țipînd înainte de a dispărea din fața ochilor lui.

Nu ştia de cît timp leşinase, dar cînd deschise ochii, îl orbi o lumină puternică. Unde naiba era? Nu avea destulă energie ca să se mişte. Parc-ar fi fost pe o masă... Era o suprafață dură şi rece.

– Unde sînt?

Gura îi era atît de uscată, încît abia reuşi să rostească întrebarea.

– Sînteți în Brethern Hospital, domnule Buchanan.

Glasul bărbătesc se auzea din spatele lui, dar Theo nu putea să-l vadă.

– Ați prins-o?

– Pe cine?

– Pe J. Crew.

– E ametit, comentă o voce de femeie pe care n-o recunoscu.

Dintr-o dată, Theo îşi dădu seama că nu mai avea dureri. Ba chiar, se simțea bine. Foarte bine. Ca şi cum ar fi putut să zboare. Ciudat, însă, că nu avea putere să-şi mişte brațele. O mască îi fu pusă peste gură şi nas. Întoarse capul, încercînd să se ferească.

– Vă ia cu somn, domnule Buchanan?

Întoarse la loc capul şi o văzu. Ochi albaştri. Arăta a un înger, aurie toată. Ia stai o clipă... Ce naiba căuta colo?

Stai...

– Mike, vei putea vedea ce faci? Ochiul ăla arată rău...

– E-n regulă.

– Cum s-a întîmplat? întrebă glasul din spatele capului lui Theo.

– M-a pocnit.

– Pacientul te-a lovit?

– Exact.

În timp ce răspundea, femeia îl privea pe Theo în ochi. Purta o mască verde, dar Theo îşi dădu seama că zîmbea.

Acum era atît de somnoros, pradă unei moleşeli plăcute, încît abia mai putea ține ochii deschişi. Conversațiile se unduiau în jurul lui, fără nici un sens.

O voce de femeie:

– Unde l-ați găsit, domnişoară doctor Remy?

– La o petrecere.

O altă femeie se aplecă peste el.

– Lugu-lugu.

– A fost dragoste la prima vedere?

– Judecă şi singură. A vomat peste mine şi mi-a distrus rochia nouă.

Cineva rîse.

– Pare dragoste. Pariez că-i căsătorit. Toți bărbații arătoşi sînt însurați. Ăsta, mai mult ca sigur. I-ai controlat jucăriile, Annie?

– Sper că pacientul doarme.

– Încă nu, spuse un glas bărbătesc. Dar n-o să-şi aducă aminte de nimic.

– Unde-i asistenta?

– La frecat.

Păreau să petreacă. Theo avea impresia că în jurul lui se distrau cel puțin douăzeci, treizeci de oameni. Şi de ce era aşa de-al dracului de frig? Cine tot zdrăngă-

nea? Îi era sete. Parc-ar fi avut gura plină de vată. Poate n-ar fi stricat să se repeadă să bea ceva. Mda, asta avea să facă.

– Unde doctorul Cooper?

– Probabil a adormit cu nasu-n desert, răspunse Ochi Albaştri.

Lui Theo îi plăcea cum suna vocea ei. Era al dracului de sexy.

– Deci, l-ai văzut pe Cooper la petrecere?

– Mhm. Nu era de gardă-n seara asta. Munceşte din greu. M-am bucurat să văd că se distra. Probabil că şi Mary Ann petrece de minune.

– Auzi...

Theo se chinui să pronnțe cuvîntul. Totuşi, îi atrase atenția, căci femeia se aplecă peste el, acoperind lumina orbitoare.

– E timpul să dormiți, domnule Buchanan.

– Se împotriveşte.

– Ce... începu Theo.

– Da?

– Ce vreți de la mine?

Bărbatul ascuns în spatele lui răspunse:

– Mike vă doreşte apendicele, domnule Buchanan.

Perfect. Întotdeauna îi făcea plăcere să servească o femeie frumoasă.

– Okay... şopti el. E-n portofel.

– Sîntem gata.

– Ar cam fi timpul, spuse bărbatul.

– Ce vreți să ascultați astă seară, domnişoară doctor Renard?

– Mai e nevoie să întrebi, Annie?

Se auzi un geamăt. Apoi, un țăcănit. Theo auzi scaunul scîrțîind în spatele lui, apoi glasul bărbătesc spunîndu-i să resipre adînc. În sfîrşit, Theo înțelese cine era

bărbatul din spatele său. Al dracului să fie dacă nu era Willie Nelson, şi-i cînta, ceva despre Ochi Albaştri care plîngea în ploaie.

Era o petrecere nemaipomenită.

Capitolul 4

Theo dormi în tot timpul convalescenței. A doua zi dimineața, cînd se trezi, era într-un pat de spital. Gratiile laterale erau ridicate, şi avea o perfuzie în braț. Închise ochii, încercînd să-şi limpezească mințile. Ce naiba i se întîmplase? Nu-şi mai amintea.

Cînd deschise ochii din nou, era trecut de ora zece. O văzu stînd lîngă pat, aranjîndu-i cearşaful. Ochi Albaştri. Deci, nu fusese doar o vedenie...

Azi arăta altfel. Era îmbrăcată tot în echipamentul medical, dar nu mai avea părul ascuns sub bonetă. Îi stătea desfăcut pe umeri, şi avea o culoare arămie închisă.

Era mult mai drăguță decît şi-o amintea.

Femeia observă că se trezise.

– Bună dimineața. Cum te simți? Tot amețit?

Theo se chinui să se ridice în capul oaselor. Femeia apăsă un buton, iar căpătîiul patului se ridică încet. Theo simți o apăsare într-o parte, uşor înțepătoare.

– Spune-mi cînd să opresc.

– E bine aşa, răspunse el. Mulțumesc.

Femeia îi luă fişa medicală şi începu să facă însemnări, în timp ce Theo o privea. Nu-i trecea prin minte nimic de spus. Pentru prima oară în viața lui voia să fie fermecător, dar n-avea nici cea mai vagă idee cum. Ca să vezi, cum ar fi spus fratele lui mai mic, Zack.

– Îți mai aminteşti ce s-a întîmplat aseară? îl întrebă ea, ridicînd privirea.

– Am fost operat.

– Da. De apendicită. Încă cincisprezece minute, şi ai fi făcut o ruptură.

– Îmi mai amintesc fragmente. Ce-ai pățit la ochi?

Zîmbind, femeia notă ceva în fişă.

– Nu m-am ferit destul de repede.

– Cine eşti?

– Doctorița Renard.

– Mike?

– Poftim?

– Cineva te-a numit Mike.

Michelle închise mapa, puse la loc capacul stiloului şi-l vîrî în buzunar. Surorile aveau dreptate. Theo Buchanan era un bărbat sexy... dar asta n-avea nici o importanță. Ea era doctorița lui, nici mai mult, nici mai puțin – şi totuşi, nu putea să nu reacționeze ca orice femeie în fața unui asemenea specimen. Părul lui Theo era zbîrlit şi avea nevoie să se bărbierească, dar tot sexy era.

Dădu din cap.

– Da. Colegii îmi spun Mike. E prescurtarea de la Michelle.

– Frumos nume, Michelle.

– Mulțumesc.

Theo îşi amintea treptat. Fusese la o petrecere şi o văzuse acolo pe această femeie frumoasă, într-o rochie de seară neagră. Avea nişte ochi albaştri superbi şi o însoțea Willie Nelson. Cînta. Nu, nu era posibil... Evident, încă nu i se limpeziseră complet minții.

– Ai vorbit cu mine... după operație, spuse el.

– Da, dar mai mult ai vorbit dumneata, zîmbi din nou Michelle.

– Zău? Şi ce-am spus?

– Mai mult nimicuri.

– Mi-ai luat pistolul. Unde e?

– În seiful spitalului, cu celelalte obiecte personale. Doctorul Cooper va avea grijă să ți le primeşti înapoi la externare. Te va lua în primire. Ai să-l cunoşti curînd, cînd va veni la vizită.

– De ce?

– De ce, ce, domnule Buchanan?

– Theo, o corectă el. Mă cheamă Theo.

– Da, ştiu. Fratele dumitale mi-a spus că ți se zice aşa.

– Care frate?

– Cîți ai?

– Cinci. Şi două surori. Deci, cu care ai vorbit?

– Cu Nick. Mi-ai dat numărul lui de telefon şi mi-ai cerut să-l sun. Era îngrijorat şi m-a rugat să-i telefonez din nou, după operație. L-am asigurat că totul va fi bine. A vrut să vină aici, adăugă ea, dar a părut uşurat cînd i-am spus că nu e necesar.

Theo dădu din cap.

– Nick nu poate suferi avioanele, îi explică el. Cînd ți-am dat telefonul lui? Nu-mi amintesc.

– Înainte de operație. Erai foarte vorbăreț, după ce ți-am dat ceva să-ți treacă durerea – şi, apropo, răspunsul e nu. N-am să mă mărit cu dumneata.

Theo zîmbi, convins că glumea.

– Nu-mi amintesc nimic dinaintea operației, numai durerea. Mă durea ca...

– Sînt sigură.

– Dumneata m-ai operat, nu-i aşa? N-a fost o halucinație...?

– Da, eu te-am operat.

Michelle se retrăgea spre uşă. Theo nu voia să plece încă. Ar fi vrut să afle mai multe despre ea. La naiba, de ce n-avea talent la conversație...?

– Stai...

Se opri.

– Da?

– Apă... aş putea să beau un pahar de apă?

Michelle se duse la noptieră, îi turnă puţină apă într-un pahar şi i-l dădu.

– Doar o înghiţitură, spuse ea. Dacă ai greţuri şi vomiţi, ai să-mi strici cusăturile.

– Bine.

Theo sorbi puţină apă, apoi îi dădu paharul înapoi.

– Nu pari destul de vîrstnică pentru a fi chirurg.

O prostie, îşi spuse el, dar altă frază nu-i mai trecuse prin minte.

– Mi se spune des.

– Pari studentă.

Asta era mai mult decît o prostie.

Michelle nu mai rezistă.

– Liceană, de fapt. Mă lasă să operez ca premiu de consolare.

– Domnişoară doctor Renard? Pot să vă întrerup?

În uşă apăruse un asistent, cu o cutie mare de carton sub braţ.

– Da, Bobby?

– Domnul doctor Cooper a umplut cutia asta cu medicamente de la cabinetul lui pentru clinica dumneavoastră. Ce vreţi să fac cu ea? Domnul doctor Cooper a lăsat-o la oficiul surorilor, dar acolo le încurcă.

– Ai vrea s-o duci jos la dulapul meu din vestiar?

– E prea mare, domnişoară doctor. N-o să-ncapă. Totuşi, nu-i grea. Aş putea să v-o duc la maşină.

– Maşina a luat-o tatăl meu.

Michelle se uită în jur, apoi îl privi pe Theo.

– Te-ar deranja dacă Bobby ar lăsa cutia mea aici? Tatăl meu o va duce jos, la maşină, imediat ce soseşte.

– N-am nimic împotrivă, răspunse Theo.

– N-am să te mai văd. Azi mă duc acasă, dar nu-ţi face griji, eşti pe mîini bune. Doctorul Cooper e chirug şef aici, la Brethern, şi va avea grijă de dumneata.

– Unde locuieşti?

– În mlaştină.

– Îţi arde de glumă?

– Nu.

Michelle zîmbi din nou, iar Theo îi observă o gropiţă în obrazul stîng.

– Stau într-un orăşel înconjurat de bălţi şi abia aştept să ajung acolo.

– Ţi-e dor de casă?

– Da, recunoscu ea. În inima mea, am rămas o provincială. Nu este o viaţă foarte pretenţioasă, şi tocmai asta-mi place la ea cel mai mult.

– Îţi place viaţa în mlaştină...

Era o declaraţie, nu o întrebare, dar Michelle răspunse oricum:

– Pari şocat.

– Nu, doar surprins.

– Dumneata eşti dintr-un oraş mare şi întins, aşa că probabil ai detesta un sat ca al meu.

– De ce spui asta?

Michelle ridică din umeri.

– Pari prea... sofisticat.

Theo nu ştiu dacă s-o ia ca pe o critică sau ca pe un compliment.

– Uneori, nu te poţi întoarce acasă. Cred că am citit asta într-o carte. Şi-n plus, pari genul de femeie originară din New Orleans.

– Mi-e drag oraşul New Orleans. E un loc minunat ca să iei cina.

– Dar nu te vei simţi niciodată ca acasă.

– Într-adevăr.

– Deci, eşti doctorița satului?

– Una dintre ele. Deschid o clinică acolo. Nu-i foarte pretențioasă, dar e extrem de necesară. Atît de mulți oameni nu au resurse pentru o asistență medicală normală...

– Se pare că au mare noroc cu dumneata.

Michelle clătină din cap.

– A, nu, norocul e al meu.

Apoi rîse.

– A sunat de parcă aş fi o sfîntă, nu? Totuşi, eu sînt cea norocoasă. Oamenii sînt minunați – eu, cel puțin, aşa-i găsesc – şi-mi dau mult mai mult decît le pot oferi eu lor.

Cînd vorbea, se lumina toată la față.

– Ştii ce-o să-mi placă cel mai mult?

– Ce anume?

– Faptul că nu se prefac. În majoritatea, sînt oameni cinstiți care încearcă să-şi cîştige existența. N-au timp pentru prostii.

– Deci, toți se iubesc între ei? întrebă el, cam disprețuitor.

– Nu, în nici un caz. Dar îmi cunosc duşmanii. Nu mă pot ataca pe la spate. Nu e stilul lor.

Zîmbi din nou.

– Mă vor ataca din față, şi prefer aşa. Cum am spus, fără prefăcătorie. După rezidențiatul pe care tocmai mi l-am terminat, va fi o schimbare înviorătoare.

– Nu-ți va fi dor de cabinetul mare şi elegant de-aici, cu toate accesoriile lui?

– Nu prea. Mai există şi alte compensații decît banii. Sigur, ar fi excelent să avem toate medicamentele şi echipamentele necesare, dar o să ne descurcăm noi cumva. Mi-am petrecut mulți ani pregătindu-mă pentru

asta... şi-n plus, am făcut o promisiune.

Theo continuă să-i pună întrebări, numai pentru a o face să-i vorbească în continuare. Îl interesa să audă despre oraşul ei, dar nici pe departe atît de mult cît îl fascinau expresiile ce i se succedau pe față. În vocea ei se simțea atîta pasiune şi bucurie, iar ochii-i scînteiau cînd vorbeau despre familie şi prieteni, şi tot binele pe care spera să li-l poată face.

Îi amintea propriile lui sentimente de pe vremea cînd abia începuse să practice dreptul, înainte de a deveni atît de cinic. Şi el dorise să schimbe lumea, s-o îmbunătățească. Rebecca pusese capăt tuturor acestor ambiții. Privind în urmă, îşi dădea seama că eşuase lamentabil.

– Te obosesc, tot îndrugînd întruna despre oraşul meu natal, spuse Michelle într-un tîrziu. Acum te las să te odihneşti.

– Cînd pot pleca de-aici?

– Asta doctorul Cooper decide, dar dacă ar fi după mine, te-aş mai ține o noapte. Ai avut o infecție destul de urîtă. Trebuie să te menajezi vreo două săptămîni, şi nu uita să-ți iei antibioticele. Succes, Theo.

Şi plecă, iar Theo pierdu ultima ocazie de a mai afla cîte ceva despre ea. Nici măcar nu ştia unde locuia. Adormi încercînd să găsească o cale de a o mai revedea.

Capitolul 5

Cînd Theo se trezi din somnul de dimineață, camera era plină de flori. Auzi şoapte în hol, deschise ochii şi văzu o soră vorbind cu un bărbat vîrstnic. Îi arăta spre cutia pe care o lăsase asistentul. Bărbatul arăta ca un fundaş scos la pensie – sau, poate, un boxer.

Dacă era tatăl doctoriței Renard, însemna că acea-

moştenise frumusețea de la ramura maternă a fami-

- Nu vreau să deranjez, spuse bărbatul, vorbind cu accent Cajun apăsat. Aş vrea doar să iau cutia asta care dom' doctor Cooper a pregătit-o pentru fie-mea, să duc.
- Poftiți, îl invită Theo. Sînteți tatăl doctoriței Renard, aşa?
- Aşa-i. Mă cheamă Jake. Jake Renard.
Se apropie de pat şi-i întinse lui Theo mîna. Theo nu ui să se prezinte.
Jake ştia cine era.
- Fata mea mi-a zis totu' despre dumneatale.
- Serios?
Theo abia îşi putu ascunde surpriza.
- Da' zău c-ai fost iute, fiule, fiindcă Mike a mea ştie i poarte singură de grijă.
Theo nu înțelea la ce se referea.
- Am fost „jute"?
- Cînd ai cîrpit-o. De unde crezi c-are vînătaia aia?
- Am făcut eu asta?
lu-i venea să creadă. Nu-şi amintea, iar Michelle spusese nimic.
Eşti sigur?
Mai mult ca sigur. Da' socot că n-ai vrut s-o loveşti. zis că te durea ca toți dracii, atuncea. Norocu' dum-le că te-a observat.
e rezemă de bara patului, cu brațele încrucişate pe

Acuma, fie-mea nu prea vobeşte de pacienții ei, n ştiut că se dusese la o petrecere simandicoasă cată cu-o rochie nouă-nouță pe care nu voise nce banii, şi cînd am întrebat-o dacă s-a distrat mi-a spus de dumneatale. Abia ajunsese acolo,

cînd a trebuit să se-ntoarcă la spital. Nici n-a apucat să puie gura pe mîncare.

– Ar trebui să-mi prezint scuzele.

– I-ai rupt rochia. Cre' c-ar trebui să-ți ceri scuze şi pentru asta.

– I-am rupt rochia?!

– Imediat după ce-ai borît pe ea, chicoti Jake, apoi clătină din cap. Rochie nouă-nouță, de patru sute de dolari... Prafu' s– a ales!

Theo gemu. Îşi amintea incidentul.

– Se pare că nu ți-ar strica nitică odihnă. Dac-o vezi pe fie– mea, vrei să-i zici c-o aştept în hol? Mi-a făcut plăcere de cunoştință.

– De ce n-o aştepți aici? îi propuse Theo. Am dormit destul. Cînd va veni fiica dumitale să te caute, pot să-i mulțumesc.

– Crez c-aş putea să şez olecuță. Da' totuşi, nu vreau să te obosesc.

– Nu mă oboseşti.

Jake îşi trase un scaun lîngă pat şi se aşeză.

– De unde-mi eşti, fiule? După accent, aş zice că de pe coasta de est.

– Din Boston.

– N-am fost niciodat' acolo, recunoscu Jake. Eşti însurat?

– Am fost.

– Divorțat?

– Nu, mi-a murit soția.

Tonul său îi dădu lui Jake de înțeles că nu voia să dezvolte subiectul.

– Şi părinții dumneatale? Mai trăiesc?

– Da. Avem o familie numeroasă. Sîntem opt frați, şase băieți şi două fete. Tatăl meu e judecător. Tot vrea să iasă la pensie, dar încă n-a descoperit cum.

– Nu crez c-am cunoscut vreodată un judecător, răspunse Jake. Nevastă-mea, Ellie, a vrut o familie mare, şi dacă ne-ar fi binecuvîntat Dumnezeu, crez c-aş fi găsit eu o cale să le dau la toţi de mînmcare. Eram gata să-mi fac datoria, da' a trebuit să ne oprim la trei. Doi băieţi şi o fată, ca să se rotunjească familia.

– Unde anume locuiţi, domnule Renard? Fiica dumitale mi-a vorbit despre clinica ei, dar n-a menţionat niciodată numele oraşului.

– Zi-mi Jake, îl invită acesta. În Bowen, Louisiana, stăm, da' nu crez să fi auzit vreodată de el. Nu-i mare nici cît să puie un punct pe hartă. Bowen i-un orăşel micuţ, nici vorbă, da-i cea mai frumuşică aşezare din Louisiana. În unele dup-amieze, cînd apune soarele şi se stîrneşte vîntu', muşchiu-ncepe să se legene şi lumina joacă uite-aşa, şi broscoii şi gatorii încep să-şi cînte unii la alţii... e, fiule, socot în sinea mea lăuntrică că trăiesc în paradis. Aşa-i de frumos. Cel mai aproape oraş e St. Claire, unde se duce lumea sîmbăta la cumpărături, aşa că nu sîntem complet izolaţi. Mai e şi un spital acolo, în partea din nord. Vechi, da' merge, adăugă el.

– Fiii dumitale locuiesc în Bowen?

– Remy, ăl mai mare, e dus în Colorado. Îi pompier şi tot ne-nsurat. Mai trece p-acasă din cînd în cînd. John Paul, mijlociu', s-a lăsat de infanteria marină şi s-a-ntors în Bowen acu' doi ani. Nici el nu-i însurat. Prea ocupat, socot. Locuieşte-ntr-o căbănuţă drăguţă pe care şi-a construit-o el în adîncu' mlaştinii, şi cînd nu lucrează la mine la bar, îi tîmplar. Anu' trecut am deschis o şcoală nouă-nouţă, şi John Paul a ajutat la construit. Daniel Boone îi zice. I-a pus numele după o celebritate de la noi.

– Nu cumva Daniel Boone, cel care a ajutat la colonizarea statului Kentucky... pionierul de la frontieră... La el te referi?

– Taman la el.

– Vrei să spui că Boone a locuit în Bowen?

Jake clătină din cap.

– Nu, fiule, nu ne putem lăuda cu asta, da' legenda zice că Daniel a bătut coclaurile pe-acolo, la vînătoare şi pescuit. Sigur, asta a fost tocma-n anii o mie şapte sute, înainte ca Bowen să fie măcar un sătuc. Totuşi, ne place să credem că Daniel a pescuit în apele de la noi şi-a şezut olecuţă.

Theo îşi săpîni rîsul. Se părea că locuitorii din Bowen simţeau nevoia să aibă eroi locali.

– De unde vine numele de Bowen?

– Bine de la cuvîntu' *Bowie*, cum îi zice şi la cuţitu' ăla.

– De la Jim Bowie? Şi el a poposit pe-acolo?

– Ne place să credem că da.

– Hai că mă duci cu preşul!

– Nu, nu te duc, insistă Jake. Sigur, Jim n-a apărut în aceeaşi vreme cu David. A venit peste ani şi ani de zile, după o mie opt sute.

– Eşti sigur că nu-i confunzi pe Daniel Boone şi Davy Crockett?

– Spre mai mult ca sigur că nu. Şcoala are deja literele gravate în piatră.

– Şi există vreo dovadă că Boone a fost în Bowen?

– Nici una ca atare, recunoscu Jake, cu o licărire în ochi. Da' credem că-i adevărat. Acuma, cum îţi ziceam, copiii din Bowen trebuiau să meargă cu autobuzul la liceul ăla din St. Claire, da' era prea înghesuială. Se făcuse de mult vremea să avem şi noi unul. Ne-am tras chiar şi-o echipă de fotbal. Tare ne-am mai bucurat, pînă anu' trecut... cînd i-am văzut pe teren. Bă nene, da'

erau de rîsu' lumii. Totuşi, un meci n-am pierdut, şi nici anu' ăsta n-o să pierd, fiindă acuma c-a venit fie-mea acasă, o să vie şi ea cu mine. Mike a primit să fie medicu' echipei, ceea ce-nsemnează c-o să şadă pe tuşă şi-o să-i dreagă cînd se lovesc. Ştim toţi că iar au s-o-ncaseze, da' cred că trebuieşte să-i susţinem, să-i încurajăm, şi-aşa mai departe. Anu' trecut n-am cîştigat nici măcar un meci. Avem neşte băieţi zdraveni de tot, da' cînd pun mîna pe minge, nu ştiu ce să facă cu ea. Şi nici cum să lovească nu ştiu. Îţi place să te uiţi la fotbal, Theo?

– Sigur că da.

– Joci vreodată?

– Da, am jucat cîndva... În liceu şi-n colegiu, pînă m-am lovit la genunchi.

– Ce poziţie? Eşti înalt şi gros în umeri. Fundaş, cred.

Theo dădu din cap.

– Exact. Deşi a trecut mult timp de-atunci.

Jake îl privi cu o lucire speculativă în ochi.

– Te-ai gîndit vreodată să fii antrenor?

– Nu, rîse Theo, la asta nu m-am gîndit.

– Mike ar putea să-ţi dreagă genunchiu'.

– Cred că eşti foarte mîndru de fiica dumitale, acum că se– ntoarce acasă să deschidă o clinică.

– Sigur că sînt mîndru de ea. Totuşi, n-o s-o las să se spetească pînă cade de pe picioare. Mai sînt şi alţi doctori în St. Claire, şi-au să facă de gardă cu rîndu', ca să aibe fiecare şi ceva timp liber.

– De ce practică chirurgia aici, în Brethern?

– Ca să cîştige un ban în plus. I se zice stagiu, da' acum l-a terminat şi n-o să se mai întoarcă. Îţi place să pescuieşti?

– Am pescuit într-o vreme, da-n ultimii cîţiva ani n-am

mai avut timp. Ţin minte, totuşi, că nimic nu se compară cu senzaţia de linişte pe care o ai cînd...

– Cînd ţii undiţa-ntr-o mînă şi o bere rece-n ailantă?

– Mda, exact. Nimic în lume nu se compară cu asta.

Începură să discute despre momeli, apoi se lăudară cu peştii pe care-i prinsese fiecare. Jake era impresionat. Nu crezuse că mai înţelegea şi iubea cineva pescuitul la fel ca el, dar trebuia să recunoască, din felul cum vorbea Theo, că-şi găsise naşul.

– Îţi zic eu, ar trebui să vii la Bowen. Avem cele mai bune locuri de pescuit din tot statu', şi-am de gînd să-ţi dovedesc. Tare bine-o să ne mai fie la mine pe ponton.

– S-ar putea să-ţi răspund la invitaţie, cîndva, răspunse Theo.

– Din ce trăieşti?

– Sînt avocat.

– Şi cum se face că primeşti flori de la şefu' poliţiei?

Cu o mutră spăşită, adăugă:

– Şedeau pe pervaz la oficiu' surorilor, înainte să le-aducă aciia, şi-am citit cartonaşu'.

– Am venit la New Orleans ca să ţin o cuvîntare, răspunse Theo. Lucrez în Departamentul Justiţiei.

– Ce faci acolo?

– Am fost repartizat într-o forţă operativă specială.

Îşi dădu seama că era evaziv şi adăugă:

– În domeniul crimei organizate. Tocmai am terminat.

– L-ai prins pe gagiu?

Theo zîmbi.

– Mda, l-am prins.

– Şi acum eşti iar fără slujbă?

– Nu, răspunse Theo. Judecătorul şef vrea să rămîn. Încă nu sînt sigur ce-am să fac.

Jake continuă cu întrebările. Theo îşi spuse că ar fi

fost un procuror excelent. Avea o minte ageră şi prezenţă de spirit.

– Te-ai gîndit vreodată să practici particular? îl întrebă Jake.

– Cîteodată.

– În Bowen n-avem avocaţi buni. Ar cam fi vreo doi în St. Claire, da' iau şi pielea de pe om. Băieţii n-au o părerea prea bună despre ei.

În timp ce Jake vorbea despre oraşul lui, Theo tot căuta un mod subtil de a orienta din nou discuţia spre Michelle.

– Fiica ta e căsătorită?

Halal subtilitate!

– Chiar mă-ntrebam cînd o s-ajungi să mă-ntrebi despre Mike. Răspunsu-i nu, nu-i măritată. N-a avut timp. Sigur, bărbaţii din Bowen şi St. Claire încearcă să-i atragă atenţia, da' a fost prea ocupată cu pregătirea clinicii ca să se mai uite şi la ei. I-ncă tînără, adăugă el. Şi isteaţă. Doamne, isteaţă fată mai am! A terminat colegiu' înainte s-aibă douăzeci de ani, şi pe urmă s-a apucat de medicină. A plecat în alt stat să-şi facă rezidenţiatu', da' a venit înapoi în vizită cu fiecare ocazie cînd a putut. Tare mult ţine la familie, sublinie el dînd din cap. Şi mai e şi drăguţă, nu?

– Este, într-adevăr.

– M-aşteptam eu să observi.

Jake se ridică şi-şi împinse scaunul la perete.

– Mi-a plăcut să-mi petrec timpu' aciia cu tine, da' acuma trebui' să mă duc. Dormi niţel, şi eu am să duc cutia asta la maşină. Doctoru' Cooper i-a dat fie-mii nişte echipamente vechi, şi cînd m-a chemat să vin dupe ele, zîmbea de ziceai că-i dimineaţa de Crăciun. Dacajungi vreodată prin Bowen, musai să treci şi pe la Lebăda. Aia-i cîrciuma mea, îi explică el. Fac eu cinste.

Ajunsese la uşă, cînd Theo îl opri.

– Dacă n-o mai văd pe fiica ta pînă cînd plec, te rog să-i mulţumeşti din partea mea, şi să-i mai spui cît de rău îmi pare pentru rochie.

– Fii sigur c-am să-i zic.

– Poate-o să ne mai întîlnim cîndva.

Jake dădu din cap.

– Poate.

Capitolul 6

Prietenii lui John nu se aşteptaseră.

La două săptămîni după incinerarea lui Catherine, Cameron îl întîlni întîmplător pe jalnicul văduv la Commander's Palace, un restaurant de patru stele din Garden District. Cameron stătea într-un salon, aştptîndu-şi avocatul pentru a discuta despre interminabilele şi greţoasele probleme ale acordului său de divorţ. Soţia lui era hotărîtă să-l ruineze şi să-l umilească în public, iar după cum decurgeau lucrurile, părea să aibă toate şansele de reuşită.

John lua cina cu o tînără, în salonul alăturat. Blonda părea vag cunoscută. Îşi ţinea capul aplecat şi scria cu sîrguinţă ceva în agendă. Cameron nu-şi amintea unde o mai văzuse, dar se bucura să-şi întîlnească prietenul în lume, fie şi cu probleme de afaceri. De cînd îi murise soţia, starea de spirit a lui John fusese foarte volatilă. Oscila tot timpul între o bucurie aproape euforică şi mila de sine însuşi.

Blonda înălţă capul, iar Cameron o putu vedea bine. Era foarte drăguţă. Încă nu reuşea s-o repereze. Se hotărî să-i întrerupă pentru a le da bună seara. Comandă un scotch sec dublu, ca întăritor pentru calvarul cu avocatul, care-l aştepta, şi porni printre mese spre

salonul alăturat. Dacă nu şi-ar fi scăpat stiloul, n-ar fi aflat niciodată adevărul. Se aplecă să şi-l ridice, şi atunci îl observă pe John punîndu-i blondei mîna pe coapsă, pe sub faţa de masă albă. Blonda îşi desfăcu picioarele şi se împinse spre mîna lui, care urca acum pe sub rochie.

Cameron fu atît de şocat de intimitatea gestului, încît nu lipsi mult să-şi piardă echilibrul. Îşi reveni repede şi se ridică. Nici John şi nici femeia nu-l observaseră. Blonda îşi ţinea capul întors, cu privirea în gol. Lui Cameron nu-i venea să creadă, dar neîncrederea i se transformă repede în nedumerire. Dintr-o dată, îşi aminti cine era blonda, deşi nu-i ţinea minte numele. Era individa aia insipidă care se dădea decoratoare de interior. Cameron o cunoscuse în biroul lui John. Da, acum îşi aducea aminte totul.

N-avea nici gust şi nici talent. Transformase cabinetul prietenului lui într-un salon de bordel, zugrăvind pereţii cu lambriuri de nuc într-un galben-muştar intens şi ţipător.

Totuşi, se vedea clar că avea talent în alte domenii. Felul cum îşi lingea John buzele în timp ce-i privea gura bosumflată arăta că era foarte pricepută la pat. Cameron continuă să stea lîngă uşă, privindu-şi prietenul, în timp ce-n mintea lui se făcea treptat lumină.

Afurisitul îi trăsese pe sfoară. Nevenindu-i să creadă şi, în acelaşi timp, copleşit de furie, Cameron se întoarse şi reveni la masa lui. Încerca să-şi spună că se repezea să tragă concluzii greşite. Îl cunoştea pe John de ani de zile şi avusese deplină încredere în el. Pînă acum. Lua-l-ar dracu', ce le făcuse? Infracţionalitatea birocratică era una – dar omuciderea, cu totul altceva. Clubul nu ajunsese niciodată pînă acolo, şi era cu atît mai înfiorător cu cît fuseseră sincer convinşi că făceau o

faptă bună. Să le spună asta juraţilor, numai, şi i-ar fi umflat rîsul. Doamne sfinte, oare Catherine fusese într-adevăr pe moarte? Se stingea încet, în chinuri? Sau, poate, John îi minţise ca să-şi spele rufele murdare cu ajutorul lor? Nu, nu era posibil. John n-ar fi minţit în legătură cu soţia lui. O iubise, fir-ar să fie!

Lui Cameron îi venea rău de la stomac. Nu ştia ce să creadă, dar îi era clar c-ar fi greşit condamnîndu-şi prietenul fără să ştie toate amănutele. Apoi îi trecu prin minte că relaţia cu blonda putea să fi început după moartea lui Catherine.

Da, evident. John o cunoştea pe decoratoare dinainte. O angajase ca să-i redecoreze dormitorul. După moartea soţiei lui, fusese îndurerat şi singur, iar tînăra era disponibilă. La naiba, probabil că profitase de vulnerabilitatea lui imediat după funeralii. Continua să-l sîcîie o îndoială. Dacă totul era nevinovat, de ce nu le spusese John prietenilor lui despre ea? De ce le ascundea povestea?

Poate pentru că cenuşa soţiei lui nici n-avusese timp să se răcească. Mda, asta era. John ştia că nu se cădea să se încurce cu altă femeie atît de curînd după moartea lui Catherine. Clubul nu voia ca oamenii să intre la idei, iar John avea atîta minte ca să fie discret.

Cameron era aproape convins că asistase la ceva inofensiv, dar simţea totuşi nevoia să se asigure. Plăti consumaţia şi ieşi din restaurant, cerîndu-i valetului să-i aducă Ford-ul sedan cu care era nevoit să circule – viitoarea lui fostă nevastă îi confiscase deja Jaguar-ul, dracu' s-o ia de boarfă. Conduse pînă după prima intersecţie, unde opri şi rămase în aşteptare. Între timp, îşi sună avocatul de la telefonul celular, pentru a contramanda întîlnirea la cină.

Cei doi ieşiră peste douăzeci de minute. Se opriră la

bordură, comportîndu-se rigid şi formal, ca doi străini. Cînd valetul îi aduse Honda roşie, blonda îi strînse lui John mîna, apoi se aşeză la volan şi plecă, fără o singură privire în urmă. Peste un minut, sosi şi B.M.W.-ul decapotabil al lui John. Acesta se aşeză în fotoliul de piele moale, îşi lărgi cravata, potrivi oglinda retrovizoare şi demară.

Oare să-l urmărească? Frustrat, Cameron îşi răvăşi părul cu degetele. Sîcîitoarea incertitudine nu-i dădea pace, aşa că-l urmări. Trebuia să fie sigur. O luă pe o scurtătură prin Garden District şi ajunse acasă la John înaintea acestuia. Cînd apăru şi John, Cameron întinse mîna spre clanţa portierei, apoi încremeni.

– Fir-ar să fie... şopti el.

Blonda îl aştepta. În timp ce poarta de fier forjat se deschidea, o văzu pe trotuar, lîngă zidul casei. Uşa garajului se ridică, iar Cameron îi văzu Honda roşie înăuntru.

– Dobitocul, mormăi Cameron. Dobitoc nenorocit!

Văzuse destul. Porni spre apartamentul lui închiriat într-o zonă modestă a cartierului antrepozitelor şi se plimbă cîteva ore prin cameră, tunînd şi fulgerînd în sinea lui. O sticlă de scotch îi alimenta furia.

Pe la două noaptea, doi beţivi se luară la bătaie sub ferestrele lui. Cameron umări spectacolul cu curiozitate dezgustată. Unul dintre ei avea un cuţit, iar Cameron spera să-l înjunghie pe celălalt, ca să-i închidă gura. Peste cîteva minute sosi poliţia, urlînd din sirene.

În maşină erau doi ofiţeri. Îl dezarmară rapid pe beţivul cu cuţit, apoi îi trîntiră pe amîndoi de zid. Unul dintre ei se prăbuşi leşinat pe asfalt, cu sîngele curgîndu-i din capul spart. Poliţistul care-l lovise înjură murdar, în timp ce-l întorcea pe burtă şi-i punea cătuşele. Apoi îl tîrî la maşină. Celălalt beţiv îşi aştepta rîndul şi, peste

vreun minut, două, amîndoi fură duşi spre arestul oraşului.

Cameron trase o duşcă prelungă de scotch, ştergîndu-şi fruntea de transpiraţie cu dosul mîinii. Scena de sub fereastră îl speriase, mai ales cătuşele. Nu suporta să fie imobilizat. Nu putea ajunge în închisoare. Mai degrabă s-ar fi sinucis... dacă avea curaj. Dintotdeauna suferise de o uşoară claustrofobie, dar în ultimii ani starea i se agravase. Dumnezeule mare, cum de nu se gîndise la claustrofobie înainte de a accepta nebunia aia?

Ştia răspunsul şi era destul de beat ca să-l recunoască. Din lăcomie. John era creierul, planificatorul, omul cu viziuni... şi cu relaţii bănoase. Cu fervoarea unui evanghelist din sud, le promisese că avea să-i îmbogăţească pe toţi. Ce naiba, o şi făcuse. Dar se şi folosise de avariţia lor nebunească. Ştiuse că aveau să intre în panică, dacă începea să vobească despre sinucidere. Nu-şi puteau permite să-l piardă, şi ar fi făcut orice ca să fie mulţumit. Şi exact pe asta contase, ticălosul! Cu ochii grei de băutură, Cameron îşi termină sticla de scotch şi se duse la culcare.

– Arăţi ca dracu', îi spuse Preston, în stilul lui direct.

Dintre toţi patru, Preston era maniacul sănătăţii şi nu pierdea nici o ocazie de a-i spune lui Cameron că nu-i plăcea stilul lui de viaţă. Clădit ca un halterofil olimpic, Preston era obsedat să lucreze cinci seri pe săptămînă la un club select de condiţie fizică.

– Am muncit mult săptămîna asta. Sînt obosit, atîta tot.

– Trebuie să-ncepi să te mai gîndeşti şi la tine, pînă nu-i prea tîrziu, replică Preston. Vino cu mine la club şi începe să ridici greutăţi şi să alergi. Şi las-o mai moale

cu pileala, pentru numele lui Dumnezeu. Îți face praf ficatul.

– De cînd ai devenit maică-mea?

Dallas, un conciliator înveterat, nu suporta gîlcevile, oricît de mărunte.

– Preston e doar îngrijorat pentru tine. Ştim amîndoi cît de stresat ai fost în ultima vreme. Nu vrem să te îmbolnăveşti, atîta. Preston şi cu mine depindem de tine şi John.

– Preston are dreptate, interveni John.

Îşi învîrti bagheta în paharul cu lichid chihlimbariu, în timp ce adăuga:

– Arăți rău.

– N-am nimic, mormăi Cameron. Şi-acum, gata, destul cu ale mele.

– Mda, bine, murmură Preston, ofensat de tonul categoric al lui Cameron.

Acesta îşi turnă pe gît băutura, apoi îi făcu semn ospătarului să-i mai aducă un pahar.

– Ceva nou, săptămîna asta? întrebă el.

Preston ridică din umeri.

– Pentru mine a fost o plictiseală, Dar cred că, în meseria noastră, ăsta-i semn bun. N-am dreptate, Dallas?

– Exact. Şi pentru mine a fost destul de plicticos.

– Dar tu, John? Ceva nou, în viața ta? întrebă blajin Cameron.

John ridică din umeri.

– Rezist şi eu cum pot, de pe-o zi pe alta.

Suna jalnic. Cameron îşi spuse că juca un teatru cam exagerat, dar Preston şi Dallas înghiţiră găluşca şi începură să-l compătimească.

– O să-ți fie curînd mai uşor, promise Preston. Cu timpul, adăugă el, cam fără convingere.

– Aşa e, ai nevoie numai de timp, confirmă şi Dallas.

– Cît e de cînd a murit Catherine? întrebă Cameron.

John înălță o sprînceană.

– Ştii bine cît a trecut.

Se ridică, îşi scoase sacoul şi îl împături cu grijă, apoi îl puse pe spătarul scunului.

– Mă duc să iau nişte alune.

– Mda, adu şi covrigi, spuse Preston.

Aşteptă ca John să se îndepărteze, apoi se întoarse spre Cameron.

– De ce-a trebuit să aduci vorba de Catherine tocmai acum?

John îi spuse chelneriței ce dorea şi, întorcîndu-se spre masă, îl auzi pe Dallas zicînd:

– Tocmai începea să se relaxeze. Mai scuteşte-l.

– Nu e nevoie să mă cocoloşiți, spuse John, aşezîndu-se. N-am numărat orele şi minutele de cînd soția mea nu mai e. În unele seri, mi se pare că doar ieri a murit.

– E aproape o lună, comentă Cameron, privindu-l atent, în timp ce ridica paharul, cu un gest de salut. Cred c-ar fi timpul să-ncepi să te distrezi şi tu, zău aşa.

– Ai înnebunit? şopti Dallas. E mult prea devreme.

Preston dădu din cap cu convingere:

– Dacă-ncepe să se-ntîlnească atît de curînd cu femei, o să vorbească lumea, iar de la vorbe la speculații e doar un pas. Şi numai de-aşa ceva n-avem nevoie. Nu eşti de acord, Dallas?

– La dracu', sigur că-s de acord. Nici nu-mi vine să cred că i-ai putut propune una ca asta, Cam.

John se rezemă de spătar, cu o expresie chinuită.

– Oricum n-aş putea s-o fac – nu încă, cel puțin. Poate niciodată. Nu pot să-mi imaginez că aş trăi cu altă femeie. Am iubit-o pe Catherine şi la gîndul că aş înlo-

cui-o cu alta mi se face rău. Ştiţi doar ce-am simţit pentru soţia mea.

Cameron îşi încleştă mîinile în poală, ca să nu-l strîngă de gît.

– Mda, cred că ai dreptate. Am fost insensibil.

Scoase din servietă o mapă de manila groasă. Împingîndu-şi paharul într-o parte, o puse cu grijă în mijlocul mesei.

– Asta ce mai e? vru să ştie Dallas.

– Alt proiect de investiţii? încercă Preston să ghicească.

În timp ce arunca bomba, Cameron îl privi pe John.

– O mulţime de însemnări şi cifre, spuse el. Şi...

– Şi ce? întrebă John.

– Şi fişele medicale ale lui Catherine.

John tocmai întindea mîna spre mapă. Cînd Cameron anunţă ce conţinea reacţionă ca şi cum i-ar fi căzut pe mînă un şarpe cu clopoţei. Şi-o smuci înapoi, ridicîndu-se pe jumătate de pe scaun.

– Ce naiba caută la tine fişele medicale ale soţiei mele? întrebă el.

Era atît de roşu la faţă, încît părea în pragul unei crize de apoplexie.

– Canalie, şuieră Cameron. Te-am văzut sîmbătă seara cu blonda. N-am înţeles de ce nu ne spuseseşi despre ea, aşa că m-am hotărît să fac unele investigaţii pe cont propriu.

– N-ai avut încredere în mine?

John era sincer indignat.

– Nu, n-am avut.

Şi, întorcîndu-se spre Preston şi Dallas, Cameron continuă:

– Ia ghiciţi! Buna noastră Catherine nu era pe moarte. John voia doar să se descotorosească de ea. Nu-i aşa, John? Ne-ai luat de proşti şi, fir-ar să fie, proşti am şi fost. Am crezut fiecare cuvînt pe care ni l-ai spus. Ştiai că Monk n-ar fi omorît-o decît dacă toţi eram de acord. Aşa ne-am înţeles, cînd l-am angajat. Lucrează pentru club, iar tu n-ai avut curaj s-o omori singur. Ai vrut să ne implici şi pe noi, nu-i aşa?

– Nu-mi vine să cred, şopti Dallas.

Preston era prea năucit ca să vorbească. Privind fix dosarul, abia reuşi să întrebe:

– Cameron are dreptate sau nu? Catherine era în faza terminală, nu-i aşa? Ne-ai spus că suferea cu inima, că avea o malformaţie congenitală...

Se opri, întorcîndu-se spre Cameron cu o expresie neputincioasă. Apoi şopti:

– Dumnezeule...!

John îşi ţinea buzele strînse. Ochii îi ardeau de furie, privindu-l drept pe Cameron.

– Cine ţi-a dat dreptul să mă spionezi?

Cameron rîse gros.

– Bou arogant ce eşti! Mai ai obraz să faci pe scandalizatul că v-am spionat, pe tine şi pe păpuşa aia Barbie a ta?

Aruncînd o privire spre Dallas, care se înverzise la faţă, îl întrebă:

– Vrei să mai auzi încă ceva, foarte comic? O să te pocnească drept în cap, vestea asta. Pe mine, ştiu că m-a pocnit.

Dallas luă dosarul, întrebînd:

– Ce?

John se repezi să apuce dosarul înaintea lui, însă Dallas fu mai rapid.

– Cameron i-a prezentat-o lui John pe femeia asta, Lindsey. El a angajat-o pe boarfă ca să-i redecoreze dormitorul. N-a fost aşa, John? Aventura a început

aproape imediat după ce ai cunoscut-o, nu? Dar hotărîseşi deja să-ţi omori soţia.

– Nu cred că e bine să vorbim aici despre asta, spuse Preston, aruncînd o privire îngrijorată prin jur, ca să vadă dacă nu se uita nimeni la ei.

– Ba aici trebuie să vorbim, insistă Cameron. În fond, aici am plănuit omorul din milă.

– Cam, ai înţeles complet greşit, spuse John, părînd sincer. N-am avut decît o singură întîlnire cu Lindsey, şi nici n-a fost cu adevărat o întîlnire. A fost o întrevedere de afaceri.

Dornic să creadă că John spunea adevărul, Preston se grăbi să dea din cap:

– Dacă el zice c-a fost de afaceri, atunci aşa a fost!

– Gogoşi. Minte. L-am urmărit pînă acasă. Am văzut maşina lui Lindsey parcată în garajul lui, iar ea era acolo şi-l aştepta. Erau topiţi unul după celălalt. Acum locuieşte la tine, nu-i aşa, John? Ai ascuns asta faţă de toată lumea, şi mai ales faţă de noi.

Cameron începu să-şi maseze tîmplele. Îl durea îngrozitor capul, intermitent, de o săptămînă, de cînd descoperise micul secret necurat al lui John.

– Nu te osteni să răspunzi. Am toate faptele aici, spuse el, arătînd spre dosarul pe care Dallas tocmai îl deschisese. Ştiai că Lindsey crede c-ai să te-nsori cu ea? De la mama ei am obţinut informaţia asta. Planifică deja nunta.

– Ai vorbit cu mama lui Lindsey? Ţi s-a urcat alcoolul la cap, Cameron. Începi să ai halucinaţii... paranoice.

– Cretin îngîmfat ce eşti!

– Mai încet, vă rog! îi imploră Preston. Avea fruntea umedă de transpiraţie şi se şterse cu şervetul. Frica îi usca gîtlejul.

– Să discutăm despre micul cont de depozit al lui Catherine, pentru care John era atît de îngrijorat să nu se termine?

– Ce-i cu el? întrebă Preston. Mai rămăsese ceva?

– A, da... răspunse tărăgănat Cameron. Cam vreo patru milioane de dolari.

– Trei milioane nouă sute optzeci şi şapte de mii, mai exact, citi Dallas din dosar.

– Doamne sfinte... nu poate fi adevărat...! murmură Preston. Nouă ne-a spus... Ne-a spus c-a dus-o la Mayo, şi nu mai puteau face nimic pentru ea. Îţi aminteşti, Cameron? Ne-a spus...

– A mînţit. Ne-a mînţit în legătură cu toate, iar noi l-am crezut. Gîndeşte-te, Preston. Cînd am văzut-o ultima dată? Acum doi ani? Era chiar înainte de a se duce la Mayo, nu? Am văzut cu toţii cît de rău arăta. Pe urmă, cînd s-a întors, John a spus că nu voia să vadă pe nimeni. Aşa că i-am respectat dorinţa. Doi ani, John ne-a tot spus că starea ei se agrava, şi cît suferea. Şi-n tot timpul ăsta, a mînţit.

Toţi îl priviră pe John, aşteptînd explicaţii.

John ridică mîinile, cu palmele înainte, într-un gest batjocoritor de abandon.

– Cred că jocul s-a terminat, spuse el, zîmbind.

Anunţul lui fu urmat de o tăcere năucită.

– Recunoşti? întrebă Preston.

– Da, aşa cred. De fapt, mă simt chiar uşurat că nu trebuie să mă mai ascund de voi. Cameron are dreptate. De mult timp plănuiam asta. De peste patru ani, se lăudă el. Am iubit-o vreodată pe Catherine? Poate că da, la început, înainte de a deveni o scroafă obsedată şi cu pretenţii. Ciudat, cît de repede se poate transforma dragostea în ură. Dar, în fond, s-ar putea nici să n-o fi iubit deloc. Nu pe ea, ci contul ei din bancă. Banii – da, ştiu că i-am iubit!

Dallas scăpă paharul din mînă. Acesta căzu pe mochetă, cu un zgomot înfundat.

– Ce ne-ai făcut? întrebă el, într-o şoaptă sufocată.

– Am făcut ceea ce-a trebuit să fac, se apără John. Şi nu regret nimic. Sau, nu, nu e tocmai aşa. Regret că am invitat-o pe Lindsey să se mute în casă. Vreau să zic, e excelentă la pat, face orice, absolut tot ce-i cer, atît de mult vrea să mă mulţumească. Totuşi, începe să se ţină scai de mine, şi n-am de gînd să-mi leg iar piatra de gît.

– Ticălosule! strigă Cameron.

– Da, asta sînt, îi dădu dreptate John, netulburat. Şi vrei să ştii partea cea mai bună, pe lîngă contul din bancă al scroafei? A fost al naibii de uşor.

– Tu ai omorît-o, conchise Dallas, închizînd dosarul.

John se foi pe scaun.

– Nu, n-a fost tocmai aşa. N-am omorît-o *eu*. *Noi* am omorît-o.

– Cred c-am să vărs... se bîlbîi Dallas şi se repezi spre toaletă.

Reacţia lui păru să-l amuze pe John. Îi făcu semn ospătarului să le mai aducă un rînd de băuturi.

Rămaseră rigizi, ca nişte străini, fiecare pierdut în gînduri. După ce chelnerul le puse paharele pe masă şi plecă, John spuse:

– Fac pariu că-ţi vine să mă omori cu mîinile tale, nu-i aşa, Cameron?

– Eu, unul, pe bune c-aş face-o! replică Preston.

John clătină din cap.

– Te aprinzi prea repede, Preston. Dintotdeauna ai fost aşa. Şi, cu regimul tău de culturism, ai putea să-mi frîngi oasele. *Dar*, adăugă el, dacă nu eram eu, la ora asta ai fi fost în puşcărie. Gîndeşti incomplet. Nu ai datele necesare. Cred că pur şi simplu n-ai o minte în

stare să calculeze. Pentru fiecare decizie financiară, a trebuit să te împingem noi de la spate. Şi tot noi a trebuit să insistăm ca să fii de acord cu noi să-l plătim pe Monk ca s-o omoare pe Catherine.

Făcu o pauză.

– Cameron, pe de altă parte, are calităţile respective...

În sinea lui, Cameron se crispă.

– Ştiam că nu prea ai conştiinţă, dar niciodată nu m-am aşteptat să ne bagi la înghesuială. Noi sîntem singurii pe care-i ai, John. Fără noi... nu eşti nimic.

– Eram prieteni, şi am avut încredere-n tine, spuse Preston.

– Şi încă mai sîntem prieteni, afirmă John. Nu s-a schimbat nimic.

– Nu s-a schimbat pe dracu'! ripostă Cameron.

John rămase complet netulburat.

– O să vă treacă, le promise el. Mai ales cînd vă veţi aminti de cîţi bani v-am făcut rost.

Cameron îşi rezemă coatele pe masă, privindu-l pe John în ochi.

– Eu vreau să-mi iau partea mea acum.

– Exclus.

– Propun să dizolvăm clubul. Ne luăm fiecare partea lui şi ne vedem de-ale noastre.

– În nici un caz, refuză John. Ştii regula. Nici unul nu se atinge de un ban, cinci ani de-acum încolo.

Dallas reveni la masă şi se aşeză.

– Ce-am scăpat?

Preston, care părea pe punctul să-i fie *lui* rău acum, răspunse:

– Cameron vrea să dizolvăm clubul şi să împărţim banii, acum.

– Nici nu se poate pune problema! exclamă Dallas,

copleşit. Dacă faci o retragere, I.R.S.-ul îi poate da de urmă imediat. Nici nu intră în discuţie.

– Nu poate pune mîna pe bani decît dacă ne ducem toţi cu el la bancă, mai ştiţi? Toţi trebuie să semnăm, ca să ni se permită accesul. Aşa am stabilit, le reaminti John.

– Mare canalie mai eşti, John.

– Mda, ai mai spus. Recunoaşte, Cameron. Nu eşti furios fiindcă te-am minţit. Ai draci fiindcă propria ta viaţă trece printr-o perioadă proastă. Te cunosc mai bine decît te cunoşti tu însuţi. Ştiu ce gîndeşti.

– Zău? Atunci, lămureşte-mă şi pe mine.

– Îţi spui că, în comparaţie cu tine, nu m-am... descurcat tocmai rău. Corect?

– Da, recunoscu Cameron. Exact asta-mi spun.

Calm, John continuă:

– Dar n-ai curaj să faci mai mult decît să te smiorcăi. Eu am avut curaj. Nimic mai simplu.

Se întoarse spre Dallas.

– Ştii, nu i-aţi fi cerut niciodată lui Monk s-o omoare pe Catherine, dacă nu v-aş fi minţit.

– Dar, John, dacă voiai să scapi de ea, de ce n-ai divorţat pur şi simplu? întrebă Dallas.

– Pentru bani. Voiam să pun mîna pe toţi banii ei, pînă la ultimul dolar. Pe toţi sfinţii, merit, după cîte i-am suportat. Era o javră care-mi controla viaţa, adăugă el şi, pentru prima oară, în glas i se simţi ura şi înverşunarea. Spre deosebire de Cameron, eu nu mi-am înecat amarul în rachiu. Am făcut planuri. N-aveţi idee cît de dezgustătoare era. Se îngrăşa necontrolat. Era ipohondră. Nu se gîndea şi nu vorbea decît despre sănătatea ei. E drept că avea un murmur sistolic, dar nu era mare lucru. Cînd a aflat, a fost fascinată. Îi dădea un motiv să se răsfeţe şi mai mult. S-a trîntit în pat şi a

rămas acolo, fiind servită pe tavă de cameriste şi de mine. Tot speram să-i cedeze inima şi, jur pe Dumnezeu, am încercat s-o omor cu tona aia de ciocolată pe care i-o cumpăram în fiecare seară, dar dura prea mult. Sigur, aş fi putut să mă regulez în casă noapte de noapte, fără ştirea ei. De dapt, am şi făcut-o, şi nu s-a prins. Cum spuneam, era prea leneşă ca să se dea jos din pat, necum să mai şi iasă din dormitor. Nu suportam să mă întorc acasă, la ea. Numai cînd o vedeam, îmi venea să borăsc.

– Şi-acum ce vrei, să-ţi plîngem de milă? întrebă Cameron.

– Nu. Dar, în ceea ce priveşte depăşirea limitei, am făcut-o de mult.

– Pînă acum n-am omorît pe nimeni.

– Ei, şi? Tot am lua douăzeci, poate chiar treizeci de ani, pentru toate infracţiunile pe care le-am comis.

– Dar erau infracţiuni administrative... se bîlbîi Preston.

– Cu asta ai să te aperi faţă de I.R.S.? replică John. Şi ce crezi c-au să facă, au să-ţi dea două la fund şi-au să te trimită acasă?

– N-am omorît pe nimeni.

– Ei bine, acum am omorît, se răsti John, enervat de smiorcăielile lui Preston.

Apoi se întoarse spre Cameron.

– Vreau să-ţi spun ceva: a fost uşor... destul de uşor ca s-o mai facem o dată. Înţelegi ce vreau să spun? Am putea să aşteptăm un timp, vreo şase luni eventual, după care să discutăm iar cu Monk, despre situaţia ta.

Dallas rămase cu gura căscată.

– Ţi-ai ieşit din minţi?

Cameron îşi înclină capul într-o parte. Se gîndea deja la cele propuse.

– Mi-ar plăcea ca Monk să-i facă o vizită nevesti-mii. Ar merita toți banii mei, pînă la ultimul.

– E posibil, răspunse John, netulburat.

– Dacă nu încetați cu aberațiile astea, eu m-am dus! amenință Preston.

– E prea tîrziu ca să te mai retragi, ripostă John.

– Nu există crime perfecte, spuse Dallas.

– Crima lui Catherine a fost al naibii de perfectă. Îmi dau seama că la ea te gîndești acum, este, Cam?

– Mda, recunoscu Cameron. Așa e.

Dintr-o dată, lui Preston îi veni să șteargă expresia îngîmfată de pe chipul lui John.

– Ai devenit un monstru, spuse el. Dacă află cineva despre Catherine...

– Calmează-te, îl întrerupse John. Sîntem acoperiți. Și-acum, nu-ți mai face griji. N-o să afle nimeni.

Capitolul 7

Catherine nu-și spusese ultimul cuvînt.

Tîrfa aia intrigantă îi ordonase avocatului ei, Phillip Benchley, să aștepte șase săptămîni după ziua morții ei nainte de a-i citi testamentul. John era furios, dar știa că nu putea face nimic. Chiar și moartă, femeia aia încerca în continuare să-l manipuleze.

Catherine îl angajase pe Phillip înainte de a se fi măritat cu John. Avocatul ei era partener în prestigioasa firmă Benchley, Tarrance și Paulson. Benchley știa de la cine mînca pîine, și-i satisfăcuse lui Catherine toate toanele. Probabil că-și schimbase testamentul de cel puțin șapte ori în timpul căsniciei, dar ultima dată cînd umblase prin hîrtiile ei, cu șase luni în urmă, John se convinsese că încă mai era principalul beneficiar. După aceea, își aduse toată silința să-i urmărească telefoanele și vizitele, ca să se asigure că nu mai avea ocazia să vorbească iar cu pupincuristul ăla de avocat.

După moartea ei, notele de plată ale lui John se acumulaseră, majoritatea erau deja restante, iar Monk îi sufla în ceafă, așteptîndu-și banii. Ca să-l îmbuneze, John trebuise să mărească suplimentul la douăzeci de mii. În timp ce aștepta în biroul elegant al lui Benchley, John fierbea în sinea lui. Ce nesimțire, să-l lase să aștepte atîta!

Se uită din nou la ceas.

Era patru fără un sfert. Avea întîlnire cu prietenii lui la Dooley's, ca să sărbătorească. Știa că, probabil, ceilalți tocmai plecau de la birou.

Ușa din spatele lui se deschise. John nu se deranjă să se întoarcă. Nici nu avea de gînd să vorbească primul, oricît de copilărească părea o asemenea atitudine.

– Bună ziua.

Glasul lui Benchley era rece, aproape glacial.

– M-ai lăsat să aștept patruzeci de minute, se răsti John. Hai, să terminăm odată.

Benchley nu se scuză. Se așeză la birou, punînd pe masă un dosar gros. Era un om scund, cu păr cărunt și creț. Deschise încet dosarul.

Ușa se deschise iar și intrară doi bărbați mai tineri, probabil asociații lui Benchley, care se opriră în spatele lui. Înainte ca John să întrebe ce căutau acolo, Benchley îi explică scurt:

– Martorii.

În clipa cînd Benchley rupse sigiliul și începu să citească, John se relaxă. Cincisprezece minute mai tîrziu, tremura de furie.

– Cînd s-a schimbat testamentul? întrebă el, făcînd un efort să nu răcnească.

– Acum patru luni, îi răspunse Benchley.

– Şi eu de ce n-am fost anunţat?

– Sînt avocatul lui Catherine, domnule, dacă mai ţineţi minte. N-am avut nici un motiv să vă anunţ că soţia dumneavoastră s-a răzgîndit. Aţi semnat acordul prenupţial şi nu aveţi nici un drept asupra contului ei de depozit. V-am făcut o copie a testamentului, ca s-o luaţi cu dumneavoastră. La instrucţiunile lui Catherine, adăugă el calm.

– Am să-l contest. Să nu crezi c-am să-l las aşa! Crede că poate să-mi lase o sută de dolari, iar restul să se ducă la un împuţit de sanctuar pentru păsări, şi eu să nu mişc un deget?

– Nu e tocmai aşa, replică Benchley. Există o donaţie de patru sute de mii de dolari pentru familia Renard, urmînd a fi împărţită egal între unchiul ei, Jake Renard, şi cei trei veri ai ei, Remy, John Paul şi Michelle.

– Nu-mi vine să cred! strigă John. Catherine nu-i putea suferi pe oamenii ăia! Îi considera nişte parveniţi!

– Probabil şi-a schimbat părerea, răspunse Benchley.

Bătînd cu degetul în hîrtii, adăugă:

– Totul e scris aici, în testament. Fiecare dintre rudele ei va primi cîte o sută de mii de dolari. Şi a mai inclus o cerere specială. Catherine ţinea foarte mult la îngrijitoarea ei, după cum nu mă îndoiesc că ştiţi.

– Sigur c-o plăcea. Femeia aia-i făcea toate chefurile şi nu-şi ascundea ura contra mea. Catherine se amuza copios pe chestia asta.

– Da, mă rog, continuă Benchley, i-a lăsat şi Rosei Vincetti o sută cincizeci de mii de dolari.

Această veste îl înfurie şi mai mult pe John.

Acum îşi dorea ca Monk s-o fi omorît şi pe Rosa. O detesta pe preasfînta aia cu ochi de uliu.

Cît îi mai plăcuse s-o concedieze!

Iar acum, şi ea punea mîna pe o parte din banii lui!

– Fiecare cent îmi aparţine mie! strigă el. Am să vă dau în judecată şi-am să cîştig, dobitoci încrezuţi ce sînteţi!

Benchley rămase netulburat.

– Faceţi cum doriţi. Totuşi... Catherine s-a aşteptat să nu fiţi de acord cu dorinţele ei, aşa că mi-a dat acest plic închis ca să vi-l înmînez personal. Nu am idee ce conţine. Dar m-a asigurat că, după ce-l citiţi, veţi renunţa la ideea unei acţiuni în instanţă.

John semnă de primire şi înhăţă plicul din mîna lui Benchley. Aproape scuipînd venin, spuse:

– Nu înţeleg de ce mi-a făcut asta nevastă-mea.

– Poate v-a explicat în scrisoare.

– Dă-mi o copie a testamentului ăluia afurisit, bombăni el. Şi te asigur, nimic din ce-a spus Catherine în scrisoarea asta nu mă poate face să mă răzgîndesc. Deschid acţiunea.

Şi ieşi din birou, trîntind uşa.

Furia îi clocotea în cap. Apoi îşi aminti de toate notele de plată şi de Monk. Cum naiba avea să le rezolve?

– Lua-te-ar dracu' de curvă! mormăi, în timp ce se urca în maşină.

În garaj era întuneric. John aprinse plafoniera maşinii şi desfăcu plicul.

Conţinea şase pagini, dar scrisoarea de la Catherine nu ocupa decît prima coală. John o ridică, pentru a vedea ce alte surprize îi mai rezervase.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, răsfoi repede hîrtiile, apoi se întoarse la prima filă şi începu să citească.

– Dumnezeule, Dumnezeule... murmura el la nesfîrşit.

Capitolul 8

John era înnebunit. Încălca toate legile imaginabile, în timp ce gonea pe St. Charles, ocolind printre maşini ca un şofer beat, cu peste o sută de kilometri pe oră. Strîngea în mînă obscena scrisoare a lui Catherine. Bătea încontinuu cu pumnul în bordul maşinii, imaginîndu-şi că acolo era mutra ei. Curva! Tîrfă vicleană!

Nu-i venea să creadă ce-i făcuse, nu voia să creadă. Totul era un bluff. Mda, asta era. Chiar şi moartă, încă mai încerca să-l manipuleze şi să-l controleze. N-avea cum să fi putut trece peste toate măsurile de siguranţă pe care şi le introdusese în computer. Nu fusese atît de deşteaptă, fir-ar să fie!

Cînd intră pe alee, aproape se convinsese că totul nu era decît o farsă. Aprecie greşit distanţa şi, cînd frînă, lovi uşa garajului.

Înjurînd, sări din maşină şi alergă spre uşa laterală, dîndu-şi seama abia atunci că lăsase motorul pornit. Înjură din nou. „Fii calm", îşi spuse el. „Păstrează-ţi calmul şi gata." Curva încă mai încerca să i se vîre pe sub piele, să-l enerveze. Asta era tot. Dar ti buia să fie sigur. Străbătu în fugă casa goală, răsturnînd un scaun din sufragerie. Cînd ajunse în bibliotecă, închise uşa cu piciorul şi se repezi la birou să-şi deschidă computerul, după care se aşeză.

– Hai, hai, hai...! mormăi el, bătînd cu degetele în tăblia biroului, în timp ce aştepta să se buteze sistemul. În clipa cînd apăru iconul, introduse discheta în floppy-drive şi tastă passwordul.

Începu să deruleze documentele, numărînd rîndurile, aşa cum îl instruise Catherine în scrisoare – şi, pe rîndul al şaisprezecelea, drept în mijlocul tranzacţiei de anul

trecută, văzu că fuseseră inserate cîteva cuvinte: „Să nu rîvneşti la femeia altuia." John mugi ca un animal rănit.

– Curvă grasă...!!! urlă el.

Năucit, se moleşi în scaun. Telefonul celular începu să sune, dar nu-l luă în seamă. Trebuia să fie Cameron, Preston sau Dallas, ca să întrebe unde întîrzia. Sau poate îl suna Monk, ca să afle unde şi cînd se puteau întîlni pentru a-şi lua banii.

Ce Dumnezeu avea să-i spună lui Monk? John îşi frecă tîmplele. Dallas era soluţia. Avea să-l lase pe Dallas să se ocupe de Monk. În fond, Monk nici nu rîgîia fără permisiunea lui Dallas şi, fără îndoială, urma să aştepte plata, dacă aşa i se spunea. Dar ce-avea să le spună celorlalţi? O minciună nu l-ar fi scăpat din acel coşmar, şi cu cît aştepta mai mult, cu atît era mai rău. Trebuia să le spună – şi curînd, pînă nu era prea tîrziu.

Avea nevoie disperată să bea ceva. Se duse la bar, zări frapiera goală şi dădu cu ea de pămînt. Pe vremea cînd trăia, Catherine se asigurase că frapiera era mereu plină cu gheaţă, zi şi noapte. Conducea casa din patul ei, la fel cum încerca să-l facă şi pe el ferfeniţă, cu mofturile şi pretenţiile. Îşi turnă un pahar mare de whisky şi reveni cu el la birou. Îl bău dintr-o sorbitură, sperînd să-i calmeze nervii pentru calvarul care-l aştepta. Telefonul sună din nou, iar de astă dată răspunse. Era Preston.

– Unde eşti? Te aşteptăm ca să-ţi sărbătorim pleaşca. Mişcă-ţi fundu-ncoace.

Din apropiere se auzeau glasuri şi muzică.

John trase aer în plămîni. Avea senzaţia că-i explodă inima-n piept.

– Nu e nici o pleaşcă.

– Ce?

– Avem o problemă...

– John, abia te-aud. Ai zis că încă n-ai pus mîna pe bani?

– Ceilalți sînt acolo, cu tine?

– Da, răspunse Preston, pe un ton mai prudent. Am comandat şi pentru tine de băut, şi...

– Ascultă, îl întrerupse John. Avem o problemă serioasă.

– Ce fel de problemă avem *noi?*

– Prefer să n-o discut la telefon.

– Unde eşti?

– Acasă.

– Vrei să venim acolo? E o problemă pe care trebuie s-o discutăm imediat?

– Da, ar fi mai bine.

– Ce nai...

– E nasol! strigă John. Veniți încoace şi gata!

Închise înainte să i se mai pună vreo întrebare. Îşi umplu din nou paharul şi reveni la birou. Rămase cu privirea spre ecranul luminos al displayului, în timp ce afară se lăsa întunericul.

Cameron şi Preston veniră cu aceeaşi maşină, ajungînd peste un sfert de oră. Dallas venea în urma lor.

John îi introduse în bibliotecă, aprinse lumina şi le arătă scrisoarea pe care o netezise şi o lăsase pe mapa de birou.

– Citiți şi plîngeți, mormăi el.

Era din ce în ce mai beat.

Cameron luă hîrtia şi o citi în tăcere. Cînd termină, o aruncă înapoi pe birou şi se repezi să-l strîngă de gît. Preston îi tăie calea.

– Eşti nebun? răcni Cameron, înroşindu-se la față. Ai lăsat– o pe nevastă-ta să umble prin fişierele noastre? Dumnezeule...

– Calmează-te, Cameron, îi ceru Preston, trăgîndu-l înapoi.

– Citeşte scrisoarea, şi pe *urmă* spune-mi să mă calmez! strigă Cameron la el.

Dallas se ridică de pe scaun, luă scrisoarea şi i-o citi cu glas tare lui Preston.

Dragă John,

Despărțirile prelungite sînt obositoare, aşa că am să-mi iau rămas bun de la tine scurt şi dulce.

Inima a fost, nu-i aşa? Iartă-mă că-s melodramatică şi spun că ți-am zis de mult, dar a fost aşa cum am bănuit. Am murit de inima, nu? Acum crezi, în sfîrşit? Nu eram chiar atît de ipohondră, în fond. Probabil că încă nu ți-ai revenit din şocul de a afla că mi-am schimbat testamentul şi nu ți-am lăsat nimic. Te cunosc bine, John, şi ştiu că eşti hotărît să-l conteşti, nu-i aşa? Poate vei susține că nu mai eram în toate mințile, sau eram prea grav bolnavă ca să mai ştiu ce făceam. Îți propun, însă, ca după ce termini de citit această scrisoare să dispari discret şi să te ascunzi. De un lucru sînt sigură – n-ai să conteşti nimic.

Te mai gîndeşti şi la toate datoriile pe care le-ai acumulat după moartea mea. Am cerut ca testamentul să nu fie citit timp de şase săptămîni de la data decesului fiindcă ştiam c-aveai să te arunci în cheltuieli, aşa că vreau să rămîi complet lefter. Vreau să trebuiască să te ascunzi şi de creditori. De ce m-am purtat atît de crud cu tine? Ca să ți-o plătesc, John. Chiar credeai c-aveam de gînd să-ți las un singur dolar pe care să-l cheltuieşti cu tîrfa ta? O, da, ştiu despre ea. Şi ştiu totul şi despre celelalte. Fierbi în sinea ta, iubitule? Atunci, pregăteşte-te pentru ce urmează. Am păstrat cea mai grozavă surpriză pentru la sfîrşit. N-am fost chiar o „vacă proastă",

cum credeai. Da, te-am auzit cînd vorbeai la telefon cu tîrfa, făcîndu-mă în toate felurile. La început, am fost zdrobită şi furioasă, şi atît de deziluzionată, încît am plîns o săptămînă. Pe urmă, m-am hotărît să mă răzbun. Am început să mă uit pe la tine prin birou, căutînd indicii despre afacerile voastre. Eram obsedată să aflu cîţi din banii mei ai cheltuit cu curvele. Cînd plecai la serviciu, îmi dădeam jos din pat „curul ăsta gras" şi coboram la tine în bibliotecă. A durat destul de mult, dar pînă la urmă am reuşit să-ţi aflu passwordul şi să intru în fişierele tale secrete. O, John, niciodată n-am bănuit cît de stricaţi şi corupţi sînteţi tu şi prietenii tăi din Clubul Semănătorilor. Ce-au să spună autorităţile despre toate investiţiile voastre ilegale? Am făcut cópii după toate fişierele şi, ca să te convingi că spun adevărul, du-te repede acasă şi uită-te în fişierul numit „Achiziţii". Caută pe rîndul şaisprezece. Am introdus un mic mesaj într-una din ultimele voastre tranzacţii, ca să-ţi dovedesc că am trecut pe-acolo.

Eşti îngrijorat? Îngrozit? Eu, pe de altă parte, nu mai pot de bucurie. Imaginează-ţi ce fericită sînt să ştiu că, după dispariţia mea, îţi vei petrece restul vieţii în puşcărie. În ziua cînd primeşti scrisoarea asta, imprimatele vor ajunge la cineva care va şti ce are de făcut cu ele. Nu trebuia să mă trădezi, John.

Catherine

Capitolul 9

Michelle tocmai terminase formele de externare ale unui pacient de-ai doctorului Landusky şi stătea în cabinetul acetuia din secţia de chirurgie a Spitalului Comunitar din St. Claire, încercînd să-şi adune puterile pentru a termina de dictat fişele medicale. Nouă erau gata şi mai

avea de făcut doar două. Majoritatea pacienţilor îi aparţineau lui Landusky. Îi ţinea locul de două săptămîni, de cînd plecase într-un tur al Europei, dar medicul urma să se întoarcă a doua zi, iar Michelle avea să-şi înceapă primul concediu adevărat după ani de zile.

Totuşi, nu putea să plece nicăieri pînă nu termina fişele. Şi corespondenţa. Dumnezeule, se adunase un teanc de plicuri nedesfăcute pe care le adusese din cabinetul ei într-al lui Landusky, şi jurase să nu se oprească pînă nu le parcurgea pe toate. Epuizată, se uită la ceas şi gemu. Era pe picioare de dimineaţa de la patru şi jumătate.

O ruptură de splină, într-un accident de motocicletă, o sculase din pat cu o oră mai devreme decît de obicei, iar acum era cinci seara. Îşi rezemă coatele pe teancul de fişe medicale pe care le dictase deja, cu obrajii proptiţi în palme, şi închise ochii.

Peste treizeci de secunde, dormea adînc. Michelle învăţase în timpul rezidenţiatului beneficiile somnului furat pe apucate. Se antrenase să poată dormi oriunde şi oricînd.

– Doctor Mike?

Tresări.

– Da?

– Aveţi nevoie de cafeină, remarcă o soră, în trecere pe lîngă cabinet. Vreţi să vă aduc ceva de băut? Păreţi frîntă de oboseală.

Michelle nu-şi ascunse iritarea.

– Megan, m-ai trezit din somn ca să-mi spui că arăt obosită?

Sora era tînără şi drăguţă, abia ieşită din şcoală. Lucra la spital de mai puţin de-o săptămînă, dar deja îi cunoştea pe toţi după nume. Tocmai fusese anunţată că-şi luase examenul de stat. Nimic nu putea s-o supere

în ziua aceea, nici chiar privirea încruntată a unui chirurg.

– Nu ştiu cum puteţi dormi aşa. Acum un minut vorbeaţi la telefon, şi imediat, buf, sforăiaţi cu nasu-n fişe.

Michelle clătină din cap.

– Nu sforăi.

– Eu mă duc la bufet, spuse Megan. Vreţi să vă aduc ceva?

– Nu, mulţumesc. Oricum mă pregăteam să plec. Mai am doar de terminat corespondenţa.

O asistentă le întrerupse:

– Doctor Mike?

– Da?

– Aţi primit o recomandată, la urgenţă. Cred că trebuie să semnaţi recipisa. Pare ceva important, adăugă ea. Sper că nu v-a dat nimeni în judecată.

– Domnişoara doctor Mike nu lucrează aici de-atîta timp încît s-o fi dat cineva în judecată, interveni Megan.

– Curierul a spus că plicul e de la o firmă de drept din New Orleans şi nu pleacă pînă nu vi-l dă personal, pe semnătură. Ce să-i spun?

– Vin imediat.

Michelle luă fişele terminate şi le puse în cutia de ieşiri. Le lăsă deasupra teancului pe cele două pe care le mai avea de dictat şi coborî scara pînă la camera de urgenţă.

Curierul nu se vedea nicăieri. Secretara o zări şi veni în grabă, cu un plic mare de manila.

– Uitaţi coletul, domnişoară doctor. Ştiam că sînteţi ocupată, aşa că i-am spus curierului că am autoritatea să semnez de primire în numele dumneavoastră.

– Mulţumesc, Elena.

Michelle se întoarse spre uşă, dar Elena o opri.

– Nu-mi mulţumiţi încă, domnişoară doctor. A avut

loc un accident grav pe Sunset, şi infirmierii aduc o maşină plină de copii. De două minute au plecat. Vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Michelle duse plicul mare în salonul medicilor, ca să-şi ia de– acolo o cola dietetică. Apoi se întoarse la oficiul surorilor, se aşeză şi destupă cutia. Avea nevoie de cafeină. Puse cutia jos şi întinse mîna spre plic, tocmai cînd uşa se dechidea şi un infirmier chema în ajutor.

– Avem o hemoragie!

Michelle o luă la fugă spre urgenţă, uitînd complet de plicul pe care-l primise.

Capitolul 10

Nici un om nu e o insulă, iar Leon Bruno Jones nu făcea excepţie. Contele, cum îl numeau asociaţii, pentru că avea caninii mult mai lungi decît incisivii, semăna cu un vampir cînd zîmbea. Leon părea în stare să sugă sîngele victimelor, iar dacă cifrele extorcărilor din registrele lui în dublu exemplar erau corecte, le supsese mai mult decît sîngele.

Leon avea un cerc de prieteni foarte larg, şi toţi îl urau pe Theo Buchanan. Fără investigaţiile lui Theo, Leon n-ar fi fost citat ca martor de stat şi n-ar fi depus mărturie în faţa unui juriu din Boston, doborînd una dintre cele mai puternice organizaţii criminale din ţară.

Theo se întorsese la Boston după cîteva zile de la operaţie. Deşi cazul lui Leon se terminase, şi o jumătate de duzină de mari boşi mafioţi erau acum după gratii, pe Theo îl aştepta o tonă de rapoarte şi un munte de documente.

Superiorii lui din Departamentul Justiţiei îi sugerau să păstreze discreţia. Theo mai primise ameninţări cu moartea şi, deşi nu le privea în nici un caz cu nepăsare,

nici nu le lăsa să-i perturbe munca. În următoarele două săptămîni, petrecu mai multe zile lungi şi epuizante la birou.

În sfîrşit, cînd ultima hîrtie fu îndosariată, iar membrii personalului îşi predară rapoartele finale, Theo închise uşa biroului şi porni spre casă. Se simţea extenuat, fizic şi mintal. Presiunile slujbei îşi făcuseră efectul şi se întreba dacă eforturile lui contau cu ceva. Era prea obosit ca să gîndească. Avea nevoie de o noapte de somn. Ba nu, de-o lună întreagă de somn.

Apoi, poate ar fi reuşit să vadă lucrurile puţin mai clar, ca să decidă ce avea de făcut în continuare. Oare avea să primească sarcina de a conduce un nou studiu criminologic, pe care i-o oferise Departamentul Justiţiei, sau să se întoarcă la practica legală privată, petrecîndu-şi zilele în întîlniri şi negocieri? Oricum, urma să se întoarcă la corvoadă. Oare familia lui avea dreptate? Încerca să fugă de viaţă, muncind non-stop?

Şefii departamentului îl îndemnaseră să nu se arate o vreme, măcar pînă cînd familia lui Leon se mai liniştea. În mintea lui Theo se ivi imaginea unei undiţe peste apele limpezi ale unui lac din Louisiana. Înainte de a pleca din New Orleans, promisese să revină pentru a ţine cuvîntarea pe care nu mai apucase s-o rostească, şi bănuia că acum era momentul cel mai potrivit. După discurs, putea să facă o mică excursie la locul de pescuit cu care se lăudase Jake Renard. Da, de o mică vacanţă avea nevoie. Şi mai avea un motiv pentru care ardea de nerăbdare să se întoarcă în Louisiana... un motiv fără nici o legătură cu pescuitul.

La trei săptămîni şi jumătate după operaţie, Theo se afla din nou în New Orleans, pe podiumul sălii de bal de la Royal Orleans, aşteptînd ca aplauzele să înceteze

pentru a-şi putea ţine cuvîntarea în faţa ofiţerilor care veniseră iar din tot statul ca să audă ce avea de spus. Şi deodată, o simţi prezentă în capul lui, tulburîndu-i gîndurile. Avea cel mai minunat zîmbet, ca un concentrat de lumină a soarelui. Şi mai avea şi un trup mortal, nu încăpea nici o îndoială. Încerca să-şi amintească discuţia pe care o avusese cu ea, cînd îşi dădu seama deodată că aplauzele luaseră sfîrşit. Toţi cei din sala de bal îl priveau, aşteptînd să înceapă – şi, pentru prima dată în viaţa lui, Theo se simţi descumpănit. Nu-şi mai amintea nici un cuvînt din discursul pe care-l pregătise – nici măcar subiectul. Aruncă o privire spre program, citi titlul şi o scurtă descriere a temei, şi începu să improvizeze.

Întrucît folosea fraze scurte, spectatorii îl simpatizau. Obosiţi şi stresaţi, primiseră o seară liberă ca să mănînce, să bea şi să petreacă. Discursul se termină în mai puţin de zece minute, iar reacţia auditoriului fu atît de entuziastă, încît Theo izbucni în rîs. Îl aplaudau ridicaţi în picioare. Mai tîrziu, în drum spre hotel, se gîndi la felul ciudat cum se purtase şi trase concluzia că se comporta ca un adolescent care tocmai a descoperit sexualitatea. Parc-ar fi făcut schimb de locuri cu fratele lui mai mic, Zachary. În ultima vreme, Zack nu mai era înstare să lege două fraze care să nu conţină cuvintele „tipă", „sexy" şi „tras".

Theo nu ştia ce-l apucase, dar se aştepta să-i treacă imediat ce se ducea la pescuit. Îi plăcea să pescuiască. La bordul ambarcaţiunii lui, *„Mary Beth"*, se relaxa de minune. Era o stare aproape la fel de grozavă ca sexul. Marţi dimineaţa, înainte de a porni spre Bowen, Theo luă micul dejun cu doi căpitani de poliţie din New Orleans, apoi trecu pe la cabinetul doctorului Cooper. Medicul îi trase o săpuneală pentru că nu venise la vizita

programată după operație, apoi îi examină incizia.

– S-a vindecat frumos, anunță el. Dar, dacă apăreau complicații, ai fi putut avea necazuri. Nu trebuia să pleci înapoi la Boston atît de curînd. Ai făcut o mare prostie.

Se așeză pe taburetul de lîngă masa de examinare.

– Sincer să fiu, nu mă așteptam la complicații. Mike a făcut o treabă excelentă, ca întotdeauna. E la fel de abilă cu cuțitul ca mine, ceea ce nu-i puțin lucru. Una dintre cele mai bune tăietoare din țară, adăugă el dînd din cap. Ai avut mare noroc c-a observat că aveai probleme. I-am oferit un loc în echipa mea, ba chiar i-am propus să fim parteneri, atît de talentată e. Cînd m-a refuzat, am încurajat-o să continue și să-și ia încă o specializare, dar n-o interesa. E prea încăpățînată ca să-și dea seama că-și irosește talentul.

– Cum așa? întrebă Theo, încheindu-se la cămașă.

– Face practică de familie în sălbăticie, răspunse Cooper. O să mai și taie din cînd în cînd, dar nu prea mult. Mai mare paguba...

– S-ar putea ca locuitorii din Bowen să nu vadă lucrurile așa.

– A, au nevoie de încă un doctor, nu-ncape nici o îndoială, dar...

– Dar ce?

Cooper moșmondea la capacul cutiei cu tampoane de vată. O închise brusc și se ridică.

– Bowen nu-i un orășel drăguț, așa cum dă ea impresia, spuse el. Am stat de vorbă azi dimineață despre o resecție de intestin pe care mi-a trimis-o, și mi-a spus că i-au devastat clinica. I-au întors-o pe dos.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Azi-noapte. Poliția investighează, dar pînă acum n-au găsit nici o pistă. Știi ce cred eu?

– Ce?

– Au făcut-o puștii care căutau droguri. N-au găsit, așa că au distrus totul.

– Poate... murmură Theo.

– Mike nu ține droguri în clinică. Nici unul dintre noi n-o face. Pacienții care au nevoie de așa ceva ar trebui să fie internați în spital. Mai mare rușinea... adăugă el. A muncit pe brînci ca să-și pună la punct clinica aia și era așa de fericită și emoționată că se întorcea acasă...

Se întrerupse, clătinînd din cap.

– Sînt îngrijorat pentru ea. Vreau să zic... dacă n-a fost un simplu act de vandalism, atunci s-ar putea să fie cineva care nu vrea ca ea să se întoarcă în Bowen.

– Eu mă duc într-acolo, ca să pescuiesc cu tatăl ei, îl informă Theo.

– Atunci, ai putea să-mi faci o favoare. Am încă o cutie cu lucruri pe care vreau să i le dau, dar i le poți duce dumneata din partea mea și, dacă tot ajungi acolo, ai putea să arunci o privire și la cazul ăsta de vandalism. Poate exagerez, dar...

– Dar ce?

– Îi e teamă. N-a spus, însă mi-am dat seama. Cînd am vorbit cu ea, am avut senzația că-mi ascunde ceva. Mike nu se sperie prea ușor, însă acum părea tulburată.

Peste cîteva minute, Theo părăsi cabinetul doctorului, ducînd o cutie mare cu articole medicale. Valiza și echipamentele de pescuit îl așteptau în mașina pe care o închiriase. Era o zi ideală pentru un drum la țară cu mașina.

Capitolul 11

Era începutul după-amiezii, iar Cameron, Preston și John îl așteptau pe Dallas. Se aflau în biblioteca lui John de peste o oră și erau din ce în ce mai neliniștiți.

Ca de obicei, Dallas întîrzia.

– Unde naiba ai fost? se răsti Cameron, imediat ce Dallas intră în bibliotecă, arătînd la fel de obosit şi hărţuit ca şi ceilalţi. De ore-ntregi te aşteptăm.

– Am fugit de-am înnebunit, îl repezi Dallas. Şi n-am chef de toanele tale, Cameron, aşa că mai slăbeşte-mă.

– Ne facem bagajele şi plecăm din ţară? întrebă Preston. O să ne bată poliţia la uşă?

– Iisuse, nu vorbi aşa!

Pe Cameron îl treceau sudori reci.

– Nu cred că trebuie să ne facem încă bagajele, răspunse Dallas.

– Ai obţinut înapoi copiile după fişierele noastre? întrebă imediat Preston.

– Nu, nu le-am primit... încă. Am aflat ce serviciu de mesagerie foloseşte firma de avocaţi şi m-am dus acolo. Din fericire, încă nu trimiseseră recipisa înapoi la firmă, şi am obţinut o copie. L-am sunat imediat pe Monk şi a plecat fără întîrziere. Catherine i-a trimis informaţiile unei rude, o anume doctoriţă Michelle Renard, în Bowen, Louisiana.

– Nu înţeleg... De ce-a aşteptat Catherine să moară, pentru a-i trimite informaţiile unei rude, şi nu le-a predat federalilor în clipa cînd le-a găsit?

John răspunse:

– Ştiu foarte bine ce-a urmărit. Catherine era o fanatică a căsniciei pe viaţă şi nu mi-ar fi dat drumul. S-ar fi folosit de ceea ce descoperise ca să mă aducă la ordine. Probabil că, în ultimele două luni, a crezut că mă cuminţisem. Mă purtam greţos de drăguţ cu ea. Dar Catherine era răzbunătoare. Oricît de frumos m-aş fi purtat, era hotărîtă să mă bage-n puşcărie după ce murea. Totuşi, nu m-aş fi aşteptat niciodată să trimită dosarul la familia pe care practic a dezmoştenit-o.

– Doctoriţa a semnat de primirea coletului? întrebă Preston.

– Da.

– Fir-ar mă-sa a dracu'! Ne-am nenorocit.

– Nu mă mai întrerupeţi şi lăsaţi-mă să termin! spuse Dallas. Am vorbit cu omul care a predat pachetul. Mi-a spus că mai întîi s-a dus la ea acasă. N-a găsit-o acolo, aşa că a căutat-o la spital. A semnat de primire în camera de urgenţă.

– Ce ne pasă nouă unde a era cînd a semnat? întrebă John.

– Ajung şi acolo, replică Dallas. Mesagerul şi-a amintit că, în timp ce ieşea din parcare, era să se ciocnească de o ambulanţă care a trecut ca vîntul. După ea venea încă una şi, în timp ce aştepta să treacă, i-a văzut pe doctori dînd jos patru băieţi. Aveau hainele pline de sînge.

– Şi? insistă Preston.

– Şi, deci, cred că doctoriţa Renard a fost destul de ocupată aseară.

– Adică vrei să ne culcăm pe-o ureche fiindcă bănuieşti tu că n-a avut timp să citească hîrtiile din dosar şi să anunţe poliţia? întrebă Cameron.

– Ai de gînd să taci din gură? se răsti Dallas. Imediat ce a ajuns la Bowen, Monk s-a dus direct la spitalul din St. Claire. Într-adevăr, doctoriţa Renard fusese în operaţie. Monk i-a spus unei asistente că voia să discute cu doctoriţa despre o chestiune financiară şi a întrebat-o dacă să aştepte. Asistenta i-a răspuns că Renard avea două operaţii simultane, care durau cîteva ore.

– Şi altceva? întrebă John, aşezat la birou, bătînd cu degetele în mapă.

Dallas îşi stăpîni impulsul de a-i opri mîna.

– Pe recipisă scrie că a semnat de primire la cinci şi

un sfert fix, spuse el, consultînd un blocnotes. Am întrebat la stația de ambulanțe, iar salvările au ajuns la spital la cinci și douăzeci. Așa că...

– N-a avut timp să facă nimic cu coletul, completă Preston.

Dallas continuă:

– În timp ce Renard era în sala de operație, Monk i-a interceptat telefonul de-acasă. Cînd s-a întors la spital, în camera de urgență se schimbase garda. A profitat de ocazie și s-a strecurat în vestiarul medicilor, unde s-a uitat în dulapul lui Renard. Ba chiar, a convins o asistentă să-l ajute. I-a spus că, din greșeală, un pachet fusese trimis unui alt destinatar.

– Și aia l-a crezut?

– Monk poate fi un om absolut fermecător, cînd vrea, răspunse Dallas. Și era o asistentă tînără. N-au găsit nimic, dar fata i-a dat tot felul de informații despre doctorița Renard.

– Poate că Renard a luat pachetul în sala de operație, sugeră John.

– Mă îndoiesc, spuse Dallas. Asistenta a spus că se urcase la etaj cu un pacient.

– Și atunci Monk ce-a făcut?

– A așteptat. Renard a plecat tîrziu de la spital, și a urmărit-o. În drum spre casă, a trecut pe la o clinică și a intrat cu niște hîrtii. Monk ar fi căutat în mașină, dar lăsase motorul pornit, semn că n-avea să întîrzie.

– Și cînd a ieșit mai avea hîrtiile la ea?

– Din cîte-a văzut el, nu. Dar avea un rucsac. Oricum, a urmărit-o pînă acasă, a așteptat pînă a fost sigur că adormise, după care a intrat în casă și a căutat peste tot. A găsit rucsacul în spălătoie și s-a uitat în el.

– Și n-a găsit nimic, declară John.

Dallas dădu din cap.

Cameron începu să se plimbe prin cameră.

– Trebuie să-l fi dus la clinică. Poate se gîndea să se ocupe azi de el.

– Monk s-a întors și a căutat și la clinică. Nici acolo nu era. M-a asigurat că s-a uitat peste tot. Singura problemă a fost că a stricat încuietoarea biroului, așa că s-a hotărît să devasteze cabinetul, ca să dea impresia că trecuseră pe-acolo niște hoți.

– Și unde dracu-i pachetul ăla?

John se înfuriase și nu încerca să se ascundă.

– Nu-mi vine să cred că tîrfa aia l-a trimis la vară-sa. Își ura rudele.

– Nu știu unde e, spuse Dallas, dar mă gîndesc că...

– Că ce?

– N-are de unde să știe ce conține.

Capitolul 12

Lui Theo îi fu ușor să găsească orașul Santa Cruz, Louisiana. Bowen, însă, era imposibil de găsit. Nu exista nici un indicator rutier și, așa cum spusese și Jake, orășelul nu figura pe nici o hartă. Refuzînd să recunoască faptul că se rătăcise și avea nevoie de îndrumări – o meteahnă genetică transmisă pe linia bărbaților din familie, conform surorilor lui, Jordan și Sydney – Theo conducea în cerc, pînă fu nevoit să oprească mașina, cu benzina pe terminate. Cînd intră într-o benzinărie ca să plătească, cedă și-l întrebă pe benzinar dacă nu știa, întîmplător, unde era orașul Bowen.

Adolescentul pistruiat și cam șașiu dădu din cap cu entuziasm.

– Da' sigur că știu unde-i Bowen! Sînteți nou pe-aici?

Înainte ca Theo să răspundă, băiatul îi puse încă o întrebare:

– Căutați liceul nou? E pe Clement Street. A, pe pariu că acolo mergeți!

Se întrerupse, măsurîndu-l cu privirea, apoi mijii ochii spre el şi dădu din cap.

– Ştiu de ce-ați venit aici.

– Zău?

– Pe pariu! Dați interviu pentru postul de antrenor, este? Mda, asta e, nu? Ați citit anunțul, pe pariu! Am auzit noi că poate vine cineva, şi dumneavoastră sînteți, este? N-a fost zvon, la urma urmei. Chiar avem nevoie de ajutor, fin'că domnu' Freeland – profu' de muzică, da' cred că ştiți deja – nu ştie o iotă fotbal. Deci, o să luați postul?

– Nu.

– De ce? Încă nici n-ați văzut cum e. Nu cred că-i corect să vă hotărîți înainte să vedeți măcar ce şi cum.

Theo se apropia de capătul răbdării.

– Nu sînt antrenor de fotbal.

Adolescentul nu-l crezu.

– Aveți față de antrenor, pe pariu. Umeri lați, se vede c-ați jucat fotbal în tinerețe.

În tinerețe? Ce vîrstă îi dădea puştiul?

– Ascultă, nu vreau decît să aflu drumul...

Băiatul îl întrerupse.

– A, m-am prins! exclamă el, dînd din cap cu convingere.

– Te-ai prins că ce?

– E secret, nu? Vreau să zic, pînă se ocupă postul, e secret, pe pariu. Ştiți, pînă cînd o să facă directorul anunțul, peste două săptămîni, la miting. Apropo, dom' antrenor, pe mine mă cheamă Jerome Kelly, da' toată lumea-mi zice Kevin, că ăsta-i numele meu al doilea.

Se întinse peste tejghea, ca să-i strîngă mîna lui Theo.

– Tare bine-mi pare să vă cunosc, pe pariu.

Theo strînse din fălci.

– Nu încerc decît să găsesc oraşul Bowen. Ai de gînd să-mi spui unde e, sau nu?

Kevin ridică palmele, cu un gest împăciuitor.

– Okay. Nu fiți supărat pe mine. Da-i secret, nu?

Theo se hotărî să-i dea dreptate, ca să scape mai repede.

– Mda, bine. E secret. Şi acum, unde-i Bowen?

Kevin zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Vedeți acolo? întrebă el, arătînd spre strada din fața ferestrei.

– Ce să văd?

– Strada aia.

– Sigur c-o văd.

Kevin dădu iar din cap.

– Aia-i Elm Street, da' nu creşte nici un ulm pe ea. Io-s trăgător.

– Ce zici că eşti?

– Trăgător. Domnu' Freeland zice că asta ar trebui să fie poziția mea-n echipă. Pot să trag cu şutu' pînă la patruzeci de iarzi, pe pariu, fără să clipesc.

– Chiar aşa?

– Aş putea să vă fiu şi întorcător. Aşa-s de rapid.

– Ascultă, Kevin, nu sînt noul antrenor al echipei de fotbal.

– Mda, ştiu, şi n-am să zic la nimeni, pînă nu se anunță oficial. Puteți conta pe mine, dom' antrenor, pe pariu.

– Unde-i Bowen?

Glasul lui Theo devenise tăios.

– Tocmai ajungeam şi acolo. Acuma, dac-o luați pe partea asta, pe Elm Street, pe partea de la est, preciză el, arătînd iar pe fereastră, sînteți în St. Claire. Dacă nu

ştiţi care-i estu' şi care vestu' – şi eu am probleme uneori, pe pariu – veţi şti că sînteţi în St. Claire dacă vedeţi trotuare. În Bowen nu-s trotuare.

Theo scrîşni din dinţi.

– Şi unde anume *este* Bowen?

– Vă zic acuma, promise Kevin. Deci, dacă traversaţi Elm Street, ca şi cum aţi face o plimbare...

Theo începea să-l urască de moarte.

– Mda?

– Aţi ajuns.

– Unde?

– În Bowen. V-aţi prins? O parte din Elm Street e-n St. Claire, partea cealaltă-i în Bowen. Nimic mai simplu, pe pariu. Şi sper să-mi daţi şi mie o şansă ca trăgător. O să fiu un om preţios pentru echipă.

Theo numără banii pentru benzină, apoi întrebă:

– Ai auzit vreodată de un bar numit Lebăda?

– Sigur. Toată lumea ştie Lebăda. E mare şi veche, ascunsă-n mlaştină, tocma-n cealantă parte din Bowen. Are o lebădă mare pe acoperiş. Dac-ajungeţi acolo, n-aveţi cum să n-o recunoaşteţi, pe pariu.

– Atunci, spune-mi cum s-o găsesc.

De astă dată, Kevin îi dădu instrucţiunile imediat. Cînd termină de descris drumul întortocheat, spuse:

– Ştiţi, celor din St. Claire le place să-şi spună că Bowen e o suburbie, da' asta-i şucăreşte naşpa de tot pe cei din Bowen. A... scuzaţi. Nu trebuia să zic „naşpa" în faţa unui profesor.

Theo vîrî restul în buzunar, îi mulţumi lui Kevin pentru ajutor şi se întoarse la maşină. Băiatul alergă după el.

– Domnu', cum vă cheamă?

– Theo Buchanan.

– Să nu uitaţi! mai strigă el.

– Ce să nu uit?

– Ce vreau să vă fiu trăgător.

Theo zîmbi.

– N-am să uit.

Kevin aşteptă pînă cînd maşina porni pe Elm, apoi se repezi înăuntru să-şi anunţe prietenii. Voia să fie primul care le dădea vestea secretă despre antrenorul Buchanan.

Zece minute mai tîrziu, Theo parcurgea încă un drum nesfîrşit şi fără însemne. Era cald şi îngrozitor de umed, iar dincolo de copaci se vedea o apă mîloasă.

Ce căuta acolo? De ce făcuse atîta drum numai ca să pescuiască?

„Pentru că *ea* e aici", recunoscu el, simţindu-se dintr-o dată prost. Se gîndi să întoarcă maşina şi să se înapoieze la New Orleans. Mda, asta trebuia să facă. Dacă se grăbea putea să prindă un avion de seară şi să ajungă la Boston înainte de miezul nopţii. Nu acolo îi era locul? Dacă voia la pescuit, putea ieşi cu barca lui pe ocean, la „vînătoare de balene".

Era nebun, asta era. Nebun de legat. Ştia ce trebuia să facă, şi totuşi conducea mai departe.

Drumul coti din nou, şi deodată apăru Lebăda, chiar în faţă, la capătul unei alei. În clipa cînd văzu clădirea, izbucni în rîs. Pe cinstea lui, niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Clădirea avea pereţi cenuşii de tablă ondulată şi acoperiş metalic ascuţit. Arăta mai mult ca o magazie veche şi cam strîmbă, dar tot farmecul îi stătea în lebăda uriaşă cocoţată pe acoperiş. Numai că nu era cu adevărat o lebădă. Era un flamingo roz ţipător, căruia o aripă îi atîrna legată cu sîrmă.

Pe pietrişul din faţă era parcată o camionetă Ford veche. Uşa cîrciumii era întredeschisă, iar Theo o trase şi intră.

Îl zări pe Jake Renard după tejghea, cu o cîrpă în mînă, ştergînd tăblia lucioasă de lemn. Îşi scoase ochelarii de soare şi-l salută din cap. Spera ca Jake să-l ţină minte.

Jake şi-l amintea, într-adevăr. În clipa cînd îl văzu, scoase un chiuit ca un solist de country care se pregăteşte să înceapă un cîntec.

Apoi rînji cu gura pînă la urechi, lăsă cîrpa pe tejghea, îşi şterse mîinile de salopetă şi ocoli grăbit barul.

– Măi să fie! exclamă el. Măi să fie!

– Ce faci, Jake?

– Bine, Theo. Bine fac. Ai venit la pescuit?

– Exact.

Jake îi strînse mîna, pompîndu-i-o cu entuziasm.

– Tare bine-mi pare că te văd. Mai alantăeri seară-i ziceam lui Ellie c-acuşica o să ne-ntîlnim din nou, şi-acuma iote-ne, faţă-n faţă!

Theo ştia cine era Ellie. Jake îi pomenise despre soţia lui cînd îl vizitase la spital.

– Ce mai face soţia ta? întrebă el politicos.

Jake îl privi surprins, dar îşi reveni repede şi spuse:

– Nevastă-mea a răposat, Dumnezeu s-o odihnească, mai de multişor.

– Îmi pare rău să aud, răspunse Theo, cam nedumerit. Dacă nu te superi că-ntreb, cine e Ellie?

– Nevastă-mea.

– A, deci te-ai recăsătorit.

– Nu, n-am mai avut chef de-nsurătoare după ce-a murit Ellie a mea. Nu cred să mai găsesc vreodată o femeie pe măsura ei.

Făcu o pauză, zîmbind.

– Ştiam eu c-o s-apari. Mă gîndeam să te sun, da' ştiam că Mike mi-ar fi pus pielea pe băţ, şi-n plus, am ştiut c-o să găseşti drumu' spre Bowen.

Theo nu ştia ce să înţeleagă din comentariile bătrînului. Apoi, Jake spuse:

– Am ştiut că ajunge să-ţi bag în cap ideea de pescuit, şi-ai să găseşti tu o cale să-ţi faci rost de două zile libere. Un pescar adevărat nu poate niciodată să zică nu, oricît de mult timp a trecut de cînd n-a mai şezut cu undiţa-n mînă. Nu c– aşa e?

– Aşa e, răspunse Theo.

– Dacă se-arată că ai pescuitu-n sînge – şi parcă simt c-aşa-l ai – atuncea s-ar putea să facem pereche la concursul din weekendu' viitor. Întotdeauna am făcut pereche cu prietenu' meu Walter, da' Mike a trebuit să-i scoată ieri beşica biliară şi n-o să-şi revie-n formă pînatuncea. Mi-a şi zis să-mi găsesc p-alcineva. O să stai pîn-atunci, da?

– Încă nu m-am gîndit cît timp am să stau în Bowen.

– Atunci, ne-am înţeles. Stai.

Theo rîse.

– Despre ce fel de concurs vorbeşti?

– A, e treabă importantă, p-aciia. O dată pe an, toţi pescarii din satele din jur vine să se ia la-ntrecere. Toată lumea bagă cinzeci de dolari cash. Se-adună de-un premiu gras, şi de cinci ani tot încerc să-i bat pe moş Lester Burns şi fra-su, Charlie. În fiecare an au luat pamblica şi banii, de cînd am început concursu'. Au cele mai fandosite echipamente, care cu ele-s în avantaj. Regulamentu' nu-i complicat, adăugă el. Îţi prinzi doar cota de peşte, şi arbitru' o cîntăreşte-n faţa lumii, pe seară. După aia, vine o petrecere cu mîncare cajunească bună, aici la Lebădă. Ia zi, ce părere ai de coşmelia mea? îl întrebă, arătînd în jur cu braţul. Frumuşică, nu?

Theo privi prin jur cu interes. Soarele intra pe ferestrele deschise, luminînd podelele din lemn de esenţă tare. Mesele fuseseră aliniate la perete, cu scaunele

întoarse deasupra. De colțul barului stătea rezemată o găleată cu un teu de șters pe jos, iar la stînga se afla ... tonomat. Deasupra, ventilatoarele țăcăneau învirtindu-se încet. Salonul era surprinzător de răcoros, față de căldura de-afară.

– E foarte frumos, remarcă el.

– În weekend, facem vînzare bună de tot, spuse Jake. Da, dom'le, mult mă bucur că te văd, fiule. Și lui Michelle o să-i facă plăcere. A vorbit de tine de mai multe ori.

Din cine știe ce motiv, această veste îl încîntă nefiresc de tare pe Theo.

– Ce mai face? M-am întîlnit cu doctorul Cooper și mi-a spus că i-a fost devastată clinica.

– Au încercat să i-o distrugă, asta au făcut. Așa, fără nici un motiv. N-au luat nimica, numa' au întors totu' cu josu-s sus. Biata Mike n-a avut timp decît să arunce o privire peste toată nenorocirea. Azi dimineață a fost la clinică. De cum s-a-ntors acasă și s-a schimbat de haine, au chemat-o la altă operație. N-a avut nici un minut ca să facă ordine și să ne spună lu' fra-su și mie ce să facem ca s-o ajutăm. Îți zic eu, toată ziua aleargă, nu m-aș mira s-o văd căzînd de pe picioare din clipă-n clipă.

– Mă descurc de minune, tăticule.

La auzul vocii ei, Theo se întoarse și o văzu în ușă, zîmbindu-le. Era îmbrăcată într-un șort kaki și un tricou de rugby alb cu bordo, pătat cu vopsea.

Încercă să nu se uite la picioarele ei – dar, fir-ar se fie, greu îi mai era! Avea niște picioare incredibile. Lungi, formate... uluitoare.

– Ce faci în Bowen, domnule Buchanan? întrebă Michelle, sperînd ca vocea să-i sune cît mai calmă. Se simțise zguduită văzîndu-l în barul tatălui ei și, cînd

Theo se întorsese spre ea zîmbindu-i, crezuse că i se tăiau picioarele. Inima-i palpita în piept și era destul de sigură că roșise. Și de ce nu? Cum spuseseră surorile, Theo Buchanan era un bărbat de să moară lumea.

– Așa te porți cu oaspetele nostru, îl iei la-ntrebări din– astea? replică tatăl ei.

Michelle nu-și putea reveni din șocul de a-l fi găsit pe Theo acolo.

– L-ai sunat ca să-i ceri ajutorul? îl întrebă ea pe tatăl ei, încruntată.

– Nu, donșoară, nu l-am chemat eu. Și-acuma, nu te mai uita așa urît la mine și adu-ți aminte de maniere. Cînd Theo se odihnea, la spital, l-am invitat să vină la mine la pescuit.

– Tăticule tu-i inviți aici la pescuit pe toți cei pe care-i întîlnești.

Se întoarse spre Theo.

– Chiar ei venit la pescuit?

– Eu, de fapt...

Jake îi întrerupse:

– Ți-am zis că da, și știi ce-am hotărît? O să mi-l iau ca partener în concursul din weekendu' viitor.

– Cum te simți? îl întrebă Michelle pe Theo, asumîndu-și rolul, mai comod, de medic. Nici o complicație?

– Sînt ca nou, mulțumită ție. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am venit pînă aici... pe lîngă pescuit. Voiam și să-ți plătesc rochia pe care ți-am distrus-o, dar în primul rînd doream să-ți mulțumesc. Mi-ai salvat viața.

– Nu-ți face plăcere să auzi așa ceva, Mike?

Jake radia ca o firmă de neon.

– De-asta te-ai apucat de medicină, nu? Ca să salvezi vieți.

– Da, tăticule.

– Ți-e foame, Theo? îl întrebă Jake. E trecut de amiază şi pariez că încă n-ai luat prînzul. Am nişte gumbo pus la fiert în oală. Hai şi ia loc la bar, pînă termin. Mike, ce-ar fi să-i dai tu lui Theo o bere bună şi rece?

– Merge şi o apă, replică el.

O urmă pe Michelle la bar, observînd cum îi sălta la tot pasul coada-de-cal strîmbă. Cît de tînără era? Dumnezeule, nu cumva îl apucase o criză a vîrstei mijlocii? Da, asta era. Michelle îl făcea să se simtă tînăr din nou. Atîta numai că avea doar treizeci şi doi de ani. Cam devreme pentru „jumătatea vieții"! Jake puse în fața lui o farfurie mare plină cu gumbo gros şi-i dădu un şervet şi o lingură.

– la seama, îl preveni el. Arde.

Theo crezu că voia să spună „e fierbinte", aşa că luă o lingură, aşteptă puțin să se răcească, după care înghiți. Două secunde mai tîrziu, îi lăcrimau ochii, îi curgea nasul, tuşea şi încerca să-şi tragă respirația. Parcă înghițise lavă topită. Înşfăcă paharul de apă şi şi-l turnă pe gît.

– Cred că de data asta l-ai făcut prea iute, spuse Michelle. Cît ai pus din sosul tău picant special?

Jake îi dădu lui Theo încă un pahar cu apă.

– Doar o sticlă, spuse el. Cînd l-am gustat, mi s-a părut cam searbăd. Tocmai mă pregăteam să mai adaug.

Michelle clătină din cap.

– El vine aici ca să-ți mulțumească, şi tu încerci să-l omori.

Theo încă nu putea vorbi. Jake întinsese brațul peste tejghea şi-l bătea viguros între omoplați. I-ar fi spus să înceteze, dar era de sigur că tocmai îi fuseseră incinerate coardele vocale.

Michelle îi dădu o coajă de franzelă.

– Mănînc-o pe asta, ordonă ea. O să-ți facă bine.

– Pariez că acum eşti gata pentru berea aia rece, nu-i aşa? întrebă Jake, imediat ce Theo înghiți pîinea.

Theo dădu din cap şi, după ce trase o duşcă prelugă din sticla de Michelob pe care i-o dăduse Jake, se întoarse spre Michelle şi-i spuse:

– Azi dimineață l-am văzut pe doctorul Cooper.

– Credeam că te simți bine, răspunse ea de după tejghea, unde punea în ordine paharele.

– Aşa e. Dar nu venisem la prima vizită. La cîteva zile după operație am plecat acasă, la Boston, dar mi-au reprogramat cuvîntarea, aşa că am revenit. Mai bine mai tîrziu decît niciodată.

– Probabil te simțeai pe jumătate mort cînd ai ajuns acasă. Jocurile astea de-a durul pot să te coste viața.

Theo dădu din cap.

– Nici n-a lipsit mult, recunoscu el. Oricum, Cooper mi-a spus despre vandalismul de la clinică.

– Acuma vezi, Mike? Nu l-am chemat eu! afirmă apăsat Jake. I-am propus să te sune, îi spuse el lui Theo, fiindcă eşti singura noastră cunoştință din F.B.I.

– Lucrez ca avocat în Departamentul Justiției, precizează el.

– Totuşi, şi F.B.I.-ul face parte din Departamentul Justiției, nu?

– Da, dar...

– De-asta am vrut să te cheme. Mă gîndeam că poate arunci o privire, da' Mike nici n-a vrut s-audă. Ştii ce-au mai făcut băieții ăia la clinică? Au mînjit cu vopsea neagră pereții ăia albi şi frumoşi. Cuvinte pe care n-am să le repet. I-au rupt şi fişierele, şi i-au infectat materialele. Michelle trebuie să ia totul de la început. Nu-i aşa, scumpo?

– O să meargă. Oricum, momentul s-a potrivit. Am două săptămîni libere ca să fac curat în clinică. Timp destul.

– Dar asta trebuia să fie vacanța ta. Aveai de gînd să te odihnești și să pescuiești.

Se întoarse iar spre Theo.

– Fie-mea a fost întotdeauna o optimistă. Pe mine mă moștenește. Și-acuma ia zi, Theo, ce crezi c-ar trebui să facem cu situația asta?

– Ai anunțat poliția, nu? o întrebă Theo pe Michelle.

Fata făcu o mutră exasperată.

– Da, am anunțat-o. Ben Nelson, șeful poliției din St. Claire, a făcut raportul. Investighează și, la fel ca tatăl meu, crede că au fost niște tineri în căutare de droguri. Sper să se afle că n-am la clinică așa ceva, și să nu se mai întîmple nici un incident.

– Nu-s sigur că pot face ceva constructiv...

– Lucrezi pentru guvern și ai pistol. Cred că ăia de la Justiție nu-ți dădeau armă, dacă nu știai să tragi.

– Tăticule, vorbești de parc-ai vrea să împuște pe cineva.

– Nu zic decît că-i expert. Ben Nelson i-un șef de poliție bun. Mare noroc avem cu el. Da' două capete fac mai mult ca unu' – nu, Theo?

– Mă îndoiesc că șeful poliției ar vrea să mă amestec în ancheta lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tăticule! A fost doar un act de vandalism. Ben o să-i prindă pe copiii ăia. Lasă-i doar cîtva timp...

– Mike, iubito, spuse Jake, ce-ar fi să-mi aduci tu un pahar cu lapte rece de la frigider?

Imediat ce Michelle se îndepărtă, Jake se întoarse spre Theo, spunîndu-i mai încet:

– Mîndria asta afurisită o să-i vie de hac fie-mii. E

căpoasă și-așa de-ndependentă de crede că poa' să se la singură de piept cu lumea, da' are și-așa destule pe cap, ca doctoră. O fi fost vandalism, nu zic. Da' poate și să nu fi fost. Oricum, de vreme ce tot o să stai la noi cîteva zile, cred c-ar trebui să vezi și tu ce-i cu toată tărășenia asta. Și-n plus, ți-a salvat viața – chiar tu ai zis – și-i ești dator fie-mii să vezi de ea, cît ești aciia.

Aruncă o privire peste umăr, înainte de a continua în șoaptă:

– Cred că n-ar strica să stai la ea acasă.

O văzu pe Michelle ieșind din bucătărie și adăugă repede:

– Vezi să nu știe că ți-am zis!

În timp ce Michelle îi dădea paharul cu lapte, Jake spuse tare, să audă amîndoi:

– Da, dom'le, crez că lui Ben i-ar prinde bine înc-o părere. Eu am zis ce-am avut de zis și alta n-o să mai auziți de la mine-n chestia asta.

Michelle zîmbi:

– Pentru cît timp?

– Nu fi obraznică cu tăticu-tău. Mă gîndeam doar că Theo ar putea să te-ajute.

– Aș arunca o privire cu plăcere, se oferi Theo.

– Bine. Mike te poate duce acolo acum, și pe urmă, la noapte, poți să stai la mine... sau la Mike, adăugă el pe un ton conspirativ. Amîndoi avem cîte-un dormitor în plus. Să nu mi te-aud că stai la vreun motel. Ești parteneru' meu la concurs, așa că ești și oaspetele meu, și poți să-ți iei toate mesele pe gratis, aici, la Lebădă.

– Nu, nu e nevoie...

Theo răspunsese atît de repede, încît Michelle rîse:

– Cred că nu-i place gumbo-ul tău.

Avea un zîmbet incredibil... În ce naiba se băgase? Vacanța asta la pescuit începea să se complice.

– Uitasem, spuse el, Cooper ţi-a mai trimis o cutie cu materiale. E-n portbagajul maşinii.

– Frumos din partea lui.

– Îi face curte, asta-i face.

– E căsătorit, tăticule.

– Îţi face curte ca să te duci la clinica lui şi să te muţi la oraş. Asta am vrut să zic.

Se auzi o bătaie în uşă, întrerupînd conversaţia. Un băiat la vîrsta adulescenţei vîrî capul înîuntru. Era înalt cît un uriaş, păra să cîntărească peste o sută douăzeci de kilograme şi era tuns perie.

– Domnu' Renard? întrebă el, cu glas spart. Văd că nu-i deschis, pot şi eu să intru?

Jake îl recunoscu pe băiat.

Se numea Elliott şi era cel mai mare dintre copiii lui Daryl Waterson.

Daryl şi Cherry aveau opt băieţi, toţi voinici şi sănătoşi, dar familia stătea prost cu banii, de la un accident nefericit cu tocătorul de la fabrică. Băieţii mai mari munceau cu jumătate de normă, pînă cînd Daryl avea să se poată pune pe picioare.

– Elliott, îmi ştii regulile. Nici un minor nu pune picioru-năuntru la Lebădă, fie zi, fie noapte. Doar nu vrei să-mi pierd licenţa pentru alcool nu?

– Nu, domnule, sigur că nu vreau.

– Cauţi de lucru?

– Nu, domnule. Am o slujbă bună-n St. Claire, la o firmă de ambalat, descarc lăzi în weekend. Ne-ntreabă doar cît mai e pînă cînd...

– Cine *vă* întrebaţi? se interesă Jake.

– Unii din băieţi.

– Toţi minori şi ei?

– Da, domnule, aşa cred, şi fetele, da' ele...

– Închide uşa după tine, fiule, că intră muştele. Zi-le

altor tăi toate bune din parte-mi, şi spune-i lui Daryl c-am să trec pe la el sîmbătă.

Elliott păru nedumerit.

– Da, domnule, am să-i zic, da'...

– Şi-acuma, şterge-o.

– Tăticule, interveni Michelle, nu crezi c-ar trebui să afli de ce-a venit?

Theo porni spre uşă.

– Poate că unul dintre ei ştie ceva despre vandalismul de la clinica ta, spuse el. Ar trebui să discutăm cu ei.

– Cred că m-am cam grăbit, recunoscu Jake. E cineva bolnav sau rănit, Elliott? Mike, poate ar trebui să arunci o privire.

Elliott dădea din cap, insistent.

– Nu-i, nimic de soiu-ăsta, spuse el. Vreau să zic, nu-i rănit nimeni.

Se întoarse şi strigă cuiva de afară:

– Auzi, băieţi, are pistol! E marfă sau ce?

Se răsuci la loc chiar cînd Michelle se apropia de el. Îi văzu picioarele şi imediat îşi mută privirea.

– Nu, don'şoară, vreau să zic, nu, domnişoară doctor Mike, nimeni n-are nevoie să vă consulte. Vreau să zic, la toţi ne place să ne uităm la dumneavoastră... adică nu, nu asta vreau să zic... Vreau să zic doar că nu, nimeni nu-i nici bolnav, nici nimica. Pe cinstitelea.

Elliott se înroşise ca racul. Se vedea clar că era peste puterile lui să rămînă coerent în prezenţa unei femei frumoase. Theo îl înţelegea perfect.

– Ştii ceva în legătură cu vandalismul? îl întrebă ea.

– Nu, don'şoară, nu ştiu, şi am întrebat pe ici pe colo, aşa cum tata dumneavoastră i-a zis lu' tata meu să-mi zică să fac. Nimenea nu ştie nimic, şi-i cam ciudat, fiindcă de-obicei, cînd copiii fac o poznă din-astea, le

place să se laude. Înțelegeți ce vreau să zic? Numai că acuma nu se laudă nimeni. Nimeni cu care-am vorbit nu știe nimic. Pe cinstitelea.

– Atunci de ce-ai venit aici, Elliott?

Băiatul nu-și mai putea lua ochii de la Michelle, dar putu arăta cu degetul spre Theo.

– Ăă... păi, știți, noi toți speram... ăă, adică, dacă nu se supără... ăă, poate că domnul antrenor Buchanan ar vrea să vină afară acum, ca să-i cunoască pe cîțiva din echipă.

Michelle era sigură că nu auzise bine.

– Ce-ai spus?

– Poate domnul antrenor Buchanan vrea să vină afară acuma, ca să-i cunoască pe cîțiva băieți din echipă.

Clipi din ochi.

– Domnul *antrenor* Buchanan?

Theo nu mai știa ce să spună. De unde Dumnezeu îi venise lui Elliott ideea...? Apoi îi căzu fisa și izbucni în rîs.

– Era un puști...

Elliott îl întrerupse, strigînd pe ușă afară:

– Vine dom' antrenor! Fiți pe fază!

Jake îl înghionti pe Theo între omoplați.

– Fă un pas afară, fiule, și vezi ce-i cu tot tărăboiu' ăsta.

– E o neînțelegere, spuse Theo, în timp ce Michelle mergea spre ușă.

O urmă și tocmai se pregătea să-i explice – dar, în clipa cînd ieși la soare, izbucniră urale răsunătoare. Theo privi în jur cu uimire. Parcarea era plină de mașini și camionete cu băieți, cel puțin patruzeci la număr, și toți strigau și fluierau.

Patru fete blonde și țanțoșe porniră înainte ca trase

de aceeași sfoară. Erau îmbrăcate la fel, cu șorturi albe și tricouri roșii. Una dintre ele avea o pereche de pompoane roșii cu alb, și le dădea tonul celorlalte.

– Dați-mi un *B!* strigă ea și fu prompt răsplătită cu un chirăit general:

– *B!*

– Dați-mi un *U*, dați-mi un *K*, dați-mi un *A*, dați-mi un *N*, dați-mi un *A*, dați-mi un *N!* Ce litere?

– Habar n-am, răspunse sec Theo.

– Bukanan! mugi gloata.

Michelle izbucni în rîs. Theo ridică mîinile, încercînd să-i liniștească.

– Nu sînt antrenorul vostru! strigă el. Ascultați-mă! E o neînțelegere. Puștiul ăla...

Degeaba. Nimeni nu le dădea atenție protestelor lui. Adolescenții exuberanți veneau în fugă spre el, strigînd toți în același timp. Cum naiba scăpase situația așa de sub control? Îl simți pe Jake punîndu-i o mînă pe umăr, și întoarse capul spre el. Bătrînul zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Bine ai venit în Bowen, fiule.

Capitolul 13

Theo încercă să lămurească neînțelegerea, dar băieții, într-un plin avînt de testosteron, nu-l lăsau să scoată o vorbă, înconjurîndu-l și strigînd unul mai tare ca altul. Voiau ca antrenorul să afle ce talente aveau și pe ce poziții doreau să joace. Un băiat numit Moose se împinse pînă în față și-i spuse lui Theo că ar fi fost un bun fundaș. După proporțiile lui, părea să poată acoperi tot terenul. Michelle nu-i era de prea mare ajutor. Nu se mai putea opri din rîs. Apoi, un băiat vru să se uite mai de aproape la pistolul lui Theo.

Reacția acestuia fu rapidă, instinctivă. Îl apucă pe băiat de încheietura mîinii şi-l împinse. Băiatul căzu în genunchi.

– Mişto reflexe, dom' antrenor! comentă Moose.

– Înapoi, băi copii! strigă Jake. Lăsați-i pe dom' antrenor şi pe Mike s-ajungă la maşină. Gata, duceți-vă acuma. Dați-vă din drum. Tre' să se ducă la clinica lui Mike, pentru ca dom' antrenor să-nceapă investigațiile.

Faptul că-l numea pe Theo „dom' antrenor" complica şi mai mult lucrurile – şi, după zîmbetul de pe chipul lui, Theo îşi dădu seama că anume o făcea. Renunță să mai dea explicații şi se aşeză la volan, dînd doar din cap la ceea ce-i spuneau.

– Mda, bine, centru, spuse el, în timp ce închidea portiera.

– Ce centru? întrebă Michelle.

– Puştiul ăla cu cercel vrea să joace pe centru.

Michelle îşi muşca buzele ca să nu izbucnească în rîs, dar în timp ce ieşeau din parcare Theo fu salutat cu noi ovații, iar Michelle nu se mai putu stăpîni.

– Dați-mi un *B!*

– Ştii de ce-au nevoie copiii ăştia? întrebă el.

– Lasă-mă să ghicesc. De-un antrenor de fotbal.

– Nu, au nevoie de-un profesor de engleză, care să-i învețe ortografia.

– Se bucură că eşti aici, atîta tot, spuse ea oftînd, în timp ce-şi ştergea lacrimile.

– Ascultă, n-am făcut decît să cumpăr benzină, şi puştiul ăla m-a luat drept antrenor.

– Vor fi foarte dezamăgiți că i-ai dus de nas. O, Doamne, de mult n-am mai rîs aşa de bine.

– Mă bucur că ți-am putut fi de folos, replică el sec. Spune-mi ceva. Cum de nimeni din oraşul ăsta nu ascultă ce spun?

– Sînt prea ocupați să te impresioneze. Ai să-l laşi pe Andy Ferraud să joace fundaş anul ăsta?

– Ce-am mai rîs.

– Are brațe bune.

Theo opri maşina la intersecție şi se întoarse spre Michelle.

– Am venit la pescuit.

După cîteva secunde, Michelle îşi dădu seama că maşina nu se mai mişca. Theo aştepta să-i dea îndrumări, iar ea stătea tăcută, privindu-l.

– Ia-o la stînga, îl instrui. Clinica mea e pe drumul ăsta, mai încolo. Dacă o ții tot înainte, ajungi la mine acasă. E mică, are două dormitoare... Nimic pretențios...

După cîteva clipe, adăugă:

– Vorbesc aiurea, este? Ce ciudat... Cred că prezența ta mă tulbură.

– Şi de ce ți se pare ciudat?

– *Eu* ar trebui să te tulbur. În fond...

– Ce?

– Te-am văzut gol.

– Şi ai fost, evident, impresionată.

– Apendicele tău m-a impresionat.

– Sînt gata de orice, ca să fac o femeie frumoasă să mă ia în seamă, remarcă el, cotind la stînga.

– Asta-i clinica mea.

I-ar fi fost greu să n-o observe. Clinica era singura clădire de lîngă drumul neasfaltat. Theo intră în parcarea din spate şi opri lîngă un sicomor uriaş.

Ramurile copacului învăluiau acoperişul. Era un dezastru aşteptînd să se întîmple.

– Ar trebui să chemi pe cineva să mai tundă din crengile astea. La prima furtună mai puternică, rişti să rămîi fără acoperiş.

– Ştiu. E pe lista de priorități.

Clinica era o clădire mică, paralelipipedică, de piatră, proaspăt zugrăvită în alb. Uşa din faţă era neagră şi, deasupra mînerului aflat în mijloc, avea prinsă o placă neagră cu numele lui Michelle gravat cu litere aurii. Aleea pietruită era flancată de geranii în două urne de ciment răsturnate şi sparte. Michelle îl conduse pînă la intrarea din spatele clădirii. Acolo Theo văzu nişte pungi de gunoi rupte şi o pubelă metalică răsturnată.

– Abia terminasem de vopsit uşa, şi uite ce mi-au făcut.

Pe uşa vopsită în alb fusese scris cu spray cuvîntul „curvă" – ortografiat corect, observă Theo. Michelle îi arătă butelia de spray aruncată pe jos.

– Au luat vopseaua din magazia de materiale.

Theo se uită din nou prin curte, apoi îi făcu loc lui Michelle să descuie. Înăuntru se aflau trei cabinete de examinare, toate părînd intacte. Pe lîngă mîzgălelile cu spray de pe pereţi, mesele şi dulapurile fuseseră lăsate în pace. Uşile erau deschise şi materialele împrăştiate, dar nu păreau să fi avut loc mari distrugeri.

În cabinetul ei, însă, situaţia stătea altfel. Theo fluieră încetişor. Încăperea părea devastată de un ciclon. Biroul zăcea pe o parte, cu sertarele smulse şi sparte, şi peste tot erau aruncate hîrtii.

– Încă n-am apucat să strîng, spuse Michelle. Am aruncat o singură privire şi l-am sunat pe Ben.

Theo văzu o canapea veche, pe care unul dintre vandali o ciopîrţise cu un cuţit. Pielea bordo era tăiată fîşii-fîşii, iar umplutura ieşea în smocuri.

– Uite ce-au făcut cu uşa, nemernicii. Îmi ţin cabinetul închis, dar nu încui niciodată uşa. Era de ajuns să răsucească mînerul, şi cînd colo, a trebuit neapărat să mi-o spargă.

– Poate tocmai se lămuriseră că nu ţii droguri aici.

– Şi asta i-a scos din minţi?

– Posibil.

Michelle porni pe culoar.

– Aşteaptă numai să vezi în faţă. E şi mai rău.

Theo rămase în uşa cabinetului, privind distrugerile.

– Ce faci?

– Reconstitui sistemul.

– Ce sistem?

Clătină din cap.

– Cum se face că fratele şi tatăl tău încă n-au început curăţenia? Jake mi-a spus că s-a oferit, dar nu l-ai lăsat să se atingă de nimic. De ce?

– Trebuie să pun fişele în ordine mai întîi, sau cel puţin să-i supraveghez. Informaţiile despre pacienţi sînt confidenţiale şi trebuie să mă asigur că toate hîrtiile ajung în dosarele lor.

– Parcă înţelesesem că abia ai deschis clinica asta.

– Aşa e.

– Şi-atunci, de unde-au apărut atîtea fişe?

– Sînt fişele rămase de la doctorul Robertson. A plecat din Bowen acum două luni şi mi-a pasat mie toţi pacienţii. Ştiam că nu putea suferi oraşul, iar pacienţii şi i-a lăsat cu fundu-n baltă. I-a spus tatei că viaţa e prea scurtă ca să şi-o irosească lucrînd, citez, într-un „sat prăpădit, uitat de Dumnezeu".

– Cu atitudinea asta, cred că pacienţii mureau după el, comentă Theo.

– Mda, nu-l prea simpatizau şi se duceau să-l consulte numai cînd îi ajungea disperarea. Ştiau ce părere avea despre oraşul nostru... şi despre ei sau, mai bine-zis, despre noi. Eşti gata să vezi cabinetul din faţă?

– Sigur.

O urmă pe hol, dînd colţul spre oficiul surorilor din spatele recepţiei.

Geamul despărțitor era spart, iar cioburile zăceau pe jos. Lîngă fișier era o fereastră, spartă și ea. Theo se apropie încet, apoi coborî privirea spre podea și dădu din cap.

– Fii atent pe unde calci, îl preveni Michelle.

Deși nu părea posibil, oficiul arăta și mai rău. Tăblia fusese smulsă din perete și aruncată peste un maldăr de dosare și hîrtii. Tapițeria de pe fotoliile de la recepție era sfîrtecată și ea.

Toate erau stricate prea rău ca să mai poată fi reparate. Theo tocmai se uite în oficiul surorilor, cînd Michelle spuse:

– Slavă Domnului că tocmai intru în vacanță.

– O să dureze mai mult de două săptămîni pînă pui la punct din nou clinica.

– Vor veni două prietene de-ale mele din New Orleans. O să ne ajungă o zi ca să punem fișele în ordine. Sînt surori și știu să se descurce. Pe urmă, John Paul și tăticul mă vor ajuta la zugrăvit. Am timp destul, adăugă ea. Dar nu-mi ajung banii ca să înlocuiesc mobila.

Ridică un scaun și îl puse lîngă perete, apoi se aplecă să îndese la loc vata albă a umpluturii.

– Îți împrumut cu plăcere niște bani.

Era cel mai neinspirat lucru pe care l-ar fi putut spune. Michelle se ridică brusc, cu o expresie în care se vedea clar că se simțea jignită.

– N-am nevoie de banii tăi. În Bowen, sîntem solidari. Nu așteptăm să ne salveze străinii.

– Vorbește mîndria din tine. Încercam doar să...

– Să ajuți o cuconiță la ananghie? Nu vreau să par grosolană, dar ești străin, și nu înțelegi cît de important e pentru noi să ne putem descurca singuri.

– Mi-ai salvat viața și nu voiam decît să...

Expresia ei încruntată îl opri.

– Ai dreptate. Nu înțeleg, dar n-am să mai insist. Am să mă scuz, chiar. N-am vrut să te jignesc.

Fața lui Michelle se mai îmblînzi.

– Ascultă, știu că ai intenții bune, dar problema asta nu te privește. E problema mea și am să mi-o rezolv singură.

Theo ridică mîinile.

– Perfect. Rezolv-o. Și-acum, ia spune-mi, ce-a zis șeful poliției? Are idee cine-a făcut treaba asta?

– Încă nu. Chiar dacă-i prinde pe puști, tot n-o să se poată acoperi pagubele. Nimeni de-aici nu prea are bani. Majoritatea familiilor trebuie să lucreze în cîte două slujbe ca să aibă din ce trăi.

Theo arătă cu capul spre recepție.

– Arată destul de rău.

– Este, dar am să-mi revin.

– Și asigurarea?

– O să mă ajute, dar nu va ajunge pentru toate cheltuielile. A trebuit să trec o avere pe asigurarea pentru reclamațiile pacienților, și nu mi-a mai rămas mult. Fără să se întrerupă, schimbă subiectul:

– Ai nevoie de ajutor la cutia aia?

– Nu.

– Poți s-o lași în holul din spate și să pleci. Peștele n-o să muște la ora asta, dar poți să te duci acasă la tata și să te instalezi.

Încerca să scape de el și nu era deloc subtilă. Se vedea clar că nu știa cu cine avea de-a face. Theo era la fel de încăpățînat ca ea, și se hotărîse deja să nu plece nicăieri.

– Cred c-am să stau la tine... dacă n-ai nimic împotrivă.

– De ce?

– Precis ești o bucătăreasă mai bună.

– În ultima vreme, nu prea mai am timp pentru gătit.

– Vezi? Deja eşti mai bună. Haide, am să descarc cutia aia, şi pe urmă putem merge la tine. Vreau să-ţi văd casa, să-mi despachetez şi să mă schimb de costumul ăsta.

Încercă să plece, dar Michelle îi tăie calea.

– De ce?

– De ce – ce?

Stăteau faţă-n faţă. Theo o domina cu statura lui, dar Michelle nu părea deloc intimidată.

– De ce vrei să stai la mine? La tata e mai mult spaţiu.

– Mda, dar tu eşti mai drăguţă, şi mi-a spus că pot să aleg. La el sau la tine. Prefer la tine. Ospitalitatea de provincie, una, alta... n-ar fi frumos să mă refuzi.

– Ospitalitatea din sud, vrei să zici, dar tot nu mi-ai spus...

O întrerupse.

– Lasă-mă să mă instalez, să beau ceva rece, şi pe urmă am să-ţi spun ce părere am despre toată porcăria asta.

Se duse la maşină, scoase cutia din portbagaj şi o puse pe jos, în holul din spate, după care o aşteptă pe Michelle să stingă luminile.

– Ar trebui să rămîn aici şi să încep curăţenia, spuse ea fără convingere.

– Cînd vin prietenele tale?

– Poimîine.

Theo dădu din cap.

– Şi dacă aş chema şi eu un prieten ca să arunce o privire mai întîi?

– De ce?

– Ca să-mi spună dacă am dreptate sau nu. Ia-ţi liber în seara asta, Michelle. Pe urmă, ne vor ajuta şi

fratele şi tatăl tău. N-o să ne ia prea mult timp.

– Ai venit aici ca să pescuieşti.

– Mda, şi voi pescui. Acum pot să beau şi eu ceva rece?

Dînd din cap, Michelle închise uşa după ei şi porni spre maşină.

– Cooper mi-a spus că la telefon păreai speriată.

– Eram... eram atît de speriată, că mi-era frică şi de umbra mea.

Se întrerupse, zîmbind.

– Îmi joacă feste imaginaţia.

– De ce?

– Mi s-a părut că intrase cineva la mine-n casă, în noaptea trecută... în timp ce dormeam. Am auzit un zgomot, m-am sculat şi m-am uitat peste tot, dar n-am găsit pe nimeni ascunzîndu-se prin colţuri sau sub pat. S-ar fi putut să fie John Paul. Obişnuieşte să treacă pe la ore ciudate.

– Şi nu fusese fratele tău?

– Nu pot fi sigură. S-ar putea să fi plecat chiar înainte de a-l striga. Probabil a fost doar un coşmar, sau a trosnit ceva prin casă. Am avut chiar impresia că umblase cineva la biroul meu. E în bibliotecă, lîngă living.

– De ce crezi asta?

– Telefonul e întotdeauna în colţul din dreapta, spate, al biroului... am obsesia de a-mi ţine liber centrul ca să lucrez mai spor, dar cînd am coborît, azi dimineaţă, primul lucru pe care l-am observat fusese telefonul. Fusese mutat.

– Şi altceva?

– Am senzaţia că m-a urmărit cineva.

Clătină din cap. Ideea părea de-a dreptul absurdă.

– Hai că-s de-a dreptul paranoică.

Capitolul 14

Theo n-o găsea deloc paranoică şi nu rîse. Din păcate, în drum spre casă, expresia lui nu arăta cu nimic ce-i trecea prin minte.

– Asta e? întrebă el, arătînd spre casa de la cotitură.

– Da. A mea e singura casă din tot cvartalul.

Theo zîmbi.

– Casa ta e la margine de drum, nu într-un cvartal urban.

– După standardele din Bowen, ăsta se numeşte cvartal.

Împrejurimile erau incredibil de frumoase. Parcarea era înconjurată de copaci mari. Casa de lemn avea o verandă lată, cu coloane, şi trei lucrane pe acoperiş. La o sută de metri mai în spate se întindea o apă. În timp ce intra cu maşina pe alee, Theo văzu alţi copaci crescînd strîmb pe malul lacului.

– Aveţi mulţi şerpi pe-aici?

– Cît de cît...

– Şi în casă?

– Nu.

Oftă uşurat.

– Nu pot să sufăr şerpii.

– Nu cunosc prea mulţi oameni cărora să le placă.

Theo dădu din cap, apoi o urmă pe trotuar, spre treptele din faţă. Observă că Michelle avea pasiunea florilor. În ferestrele care încadrau uşa erau lădiţe cu flori, iar altele creşteau împrejurul verandei, în glastre de ceramică din care atîrnau cîrcei de iederă. Michelle descuie uşa şi intră. Theo îşi puse geanta în antreu, lîngă un scrin vechi, şi se uită în jur. După toate aparenţele, casa fusese restaurată cu mult efort.

Lemnăria şi podelele din lemn de esenţă tare erau lustruite iar pereţii zugrăviţi într-un alb-gălbui ca untul. Theo simţi mirosul de lac proaspăt. Îşi rezemă undiţa de un perete, închizînd uşa în urma lui. Cînd o încuie, observă cît de slabă era broasca.

Deschise uşa din nou, se lăsă pe vine şi se uită după urme de forţare. Nu văzu nici o zgîrietură suspectă, dar trebuia să fie înlocuită cît mai curînd.

În stînga se afla o mică sufragerie mobilată cu o masă şi scaune de mahon şi un gheridon frumos lucrat, pe peretele din faţa ferestrei. Covorul punea o pată de culoare, roşu cu modele galbene şi negre. La dreapta intrării se afla sufrageria.

O canapea bej stătea faţă-n faţă cu două fotolii, în dreptul şemineului de piatră.

Pe un alt covor colorat era pus un cufăr, în faţa canapelei, iar pe această măsuţă de cafea improvizată stăteau teancuri de cărţi. În fundul livingului se afla un glaswand prin care se vedea biroul.

– Casa are formă perfect pătrată, spuse Michelle. Poţi intra din sufragerie în bucătărie şi camera pentru micul dejun, treci prin holul din spate pînă în biroul meu, apoi intri prin glaswandul ăsta, în living. Nu conţine nici o fundătură şi-mi place aşa.

– Unde-s dormitoarele?

– Scara e în holul din spate, lîngă spălătorie, iar sus am două dormitoare. Sînt mari, dar mai trebuie să finisez podelele şi pereţii. Baia va trebui s-o folosim alternativ, dacă n-ai nici o obiecţie. Sau poţi folosi baia de la parter, dar cea de sus are şi o maşină de spălat şi un uscător. Cînd termin renovările, am s-o împart în două.

Casa lui Michelle era mobilată simplu, dar totul era plin de gust, neaglomerat, ca o reflectare a personalităţii ei.

– Asta-i Maitland-Smith? întrebă Theo, apropiindu-se de masa din sufragerie.

– Te pricepi la stilurile de mobilă?

– Mda. Îmi plac lucrăturile fine. Deci, e un Maitland-Smith?

– Nu, e un John Paul.

Cîteva secunde, Theo nu recunoscu numele, apoi îşi dădu seama că fratele ei făcuse mobila.

– E imposibil să le fi lucrat fratele tău.

– Ba da, el le-a făcut.

– Michelle, asta-i o operă de artă.

Mîngîie tăblia mesei, ca şi cum ar fi fost fruntea unui copil. Michelle îl privea, mulţumită că admira munca fratelui ei.

Mahonul era neted ca marmura şlefuită.

– Incredibil, şopti Theo. Ce linii extraordinare...

Se aplecă să privească dedesubt. Picioarele erau sculptate ornamental, cu modele uluitoare. Era perfectă. Toate liniile erau ireproşabile.

– Cine l-a învăţat?

– A învăţat singur.

– Aiurea.

Michelle rîse.

– În unele privinţe, fratele meu e un perfecţionist. Are cu siguranţă talent, nu-i aşa?

Theo nu terminase de examinat garnitura. Se ridică şi luă în mînă un scaun. Îl întoarse cu picioarele în sus, fluierînd.

– Nici un cui sau şurub, nicăieri. Mamă, Doamne, ce n-aş da să pot şi eu să lucrez aşa. Dacă ai grijă de el, scaunul ăsta o să reziste secole de-a rîndul.

– Lucrezi tîmplărie.

Michelle nu ştia de ce, dar gîndul la Theo lucrînd ceva manual o surprindea.

Părea să contravină celor pe care le ştia despre el.

Privind-o, Theo îi văzu surprinderea.

– De ce?

– Nu pari genul care să lucreze cu mîinile.

– Zău? Şi ce gen par?

– Wall Street... costume de comandă... valeţi. Ştii, băiat de la oraş.

– Greşeşti. Unele dintre cele mai reuşite lucrări ale mele le fac cu mîinile.

Cu un zîmbet, adăugă:

– Vrei o demonstraţie.

Aluzia sexuală nu-i scăpă lui Michelle.

– Trebuie să încui uşa dormitorului la noapte?

Expresia lui se întunecă imediat.

– Nu, nu ţi-aş viola niciodată intimitatea. Şi-n plus...

– Da?

Theo îi făcu cu ochiul.

– Dacă-mi joc bine cartea, ai să vii tu la mine.

– La fel de obraznic eşti cu toate femeile pe care le întîlneşti, domnule Buchanan?

Theo rîse.

– Nu ştiu ce m-a apucat, Michelle. Am impresia că-l scoţi la lumină pe diavolul din mine.

Michelle îşi dădu ochii peste cap.

– Cinstit, continuă el, îmi place să lucrez cu mîinile. Îmi place să construiesc... sau, în orice caz, îmi plăcea mai demult. Recunosc că nu-s prea priceput.

– Ce-ai construit?

– Ultimul meu proiect a fost o căsuţă pentru păsări, cu etaj. Am construit-o acum patru ani, dar nu mi-a reuşit. Păsările nici nu se apropie de ea. Mor de foame, Michelle. Ce-ar fi să te invit la cină?

– Aş prefera să stau acasă în seara asta. Dacă n-ai nimic împotrivă. Eşti oaspetele meu...

– Îți convine sau nu?

– De fapt, este destul de plăcut să găzduiesc sub acoperișul meu un avocat de la Departamentul Justiției. Poate-ai să ții lupii la respect.

– Totuși, ai să încui ușa dormitorului, nu?

– Adevărul e că nici n-are încuietoare. Vino cu mine. Am să-ți arăt unde ai să dormi și poți să te schimbi pînă mă duc să văd ce am prin frigider.

Theo își luă geanta și o urmă în bucătărie. Era o încăpere luminoasă și veselă, de două ori mai mare decît sufrageria. În locul pentru micul dejun se găsea o masă veche de stejar cu patru scaune pliante stropite cu vopsea. Deasupra chiuvetei vechi, emailate, se deschideau trei ferestre cu cîte două canaturi, iar în depărtare se vedea un ponton întinzîndu-se peste apa mîloasă a lacului. O barcă de aluminiu era legată de un stîlp al debarcaderului.

– Pescuiești de pe pontonul ăla?

– Uneori. Dar prefer pontonul tatălui meu. Acolo se prinde mai mult pește.

Holul din spate avea trei uși. Una dădea pe veranda cu plasă, cealaltă într-o baie proaspăt zugrăvită, iar a treia ducea în garaj.

– La etaj mai e o baie. Dormitorul tău e pe stînga.

Theo nu urcă imediat la etaj. Își lăsă geanta pe trepte, verifică încuietoarea ușii din dos, clătinînd din cap, pentru că era atît de slabă încît ar fi putut-o forța și un copil de zece ani. Apoi examină ferestrele de la parter. Cînd reveni la bucătărie, spuse:

– Oricine ar fi putut să intre pe fereastră. Nici una nu era blocată.

– Știu. De-acum încolo am să le țin închise.

– Nu vreau să te sperii, continuă el, dar în ceea ce privește vandalismul...

– N-ai vrea să mîncăm mai întîi? Am avut o zi stresantă.

Michelle se întoarse spre frigider. Auzi treptele scîrțîind, în timp ce Theo urca la etaj. Patul vechi de fier din camera de oaspeți avea o saltea denivelată, iar Michelle știa că picioarele lui Theo urmau să ajungă pînă peste tăblie. Mai știa și că n-avea să sufle o vorbă despre condițiile inconfortabile. Theo reveni îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi, decolorați, și un tricou gri care cunoscuse vremuri mai bune. Tenișii, cîndva albi, erau și ei cenușii, iar unul avea o gaură în vîrf. Michelle își spuse că arăta incredibil de sexy.

– Ce găsești amuzant?

– Mă așteptasem să ai jeanși călcați la dungă, cred, spuse ea. Glumesc, se grăbi să adauge, cînd îl văzu încruntîndu-se. Îți stă de minune... cu excepția pistolului.

– Îl voi da înapoi cu plăcere. Nu-mi plac armele de foc, dar autoritățile din Boston au insistat să-l port asupra mea pînă se potolește agitația stîrnită de ultimul meu caz.

– A trebuit vreodată să împuști pe cineva?

– Nu, dar nu disper, zîmbi el răutăcios. Pot să iau mărul ăsta?

Mușcă din măr, fără să aștepte permisiunea.

– La naiba, mi-e o foame... Ce pregătești?

– Pește prăjit cu legume și orez. Îți place?

– Nu știu. Pare o mîncare cam prea sănătoasă pentru mine. Prefer alimentele sintetice.

– Păcat. La mine-n casă vei mînca igienic.

– Ce-ar fi ca, după cină, să stăm jos și să vorbim despre viața ta?

– De pildă?

– De pildă, cine din orașul ăsta ar vrea să ți-o tragă... Scuză-mă, am vrut să zic: „cine-ți poartă ranchiună".

– Am auzit altele şi mai rele la viaţa mea, replică Michelle. Nici eu nu eram prea ferecată la gură. Am învăţat să vorbesc colorat de la fraţii mei. Tăticul zicea că puteam face să roşească pînă şi un om în toată firea, dar m-a dezvăţat de mică.

– Cum? Ţi-a spălat gura cu săpun?

– A, nu, nu aşa ceva...

Michelle deschise robinetul şi începu să spele ceapa verde.

– Mi-a spus doar că, de fiecare dată cînd vorbesc urît, mama plînge.

– Deci, a folosit metoda vinovăţiei.

– Exact.

– Totuşi, tatăl tău vorbeşte despre ea ca şi cum...

– Ca şi cum l-ar aştepta acasă.

– Da.

Michelle dădu din cap.

– Îi place să se sfătuiască împreună.

– Cum a murit?

– A suferit un atac masiv de apoplexie cînd era în durerile facerii, cu mine. Nu şi-a mai revenit niciodată, şi pînă la urmă a murit.

Telefonul sună, întrerupîndu-i. Era Jake, vorbind de la Lebădă. Din apropiere se auzea zgomot de pahare. Theo îşi termină mărul, privind în jur după ceva de rontăit. Cum putea să bea o bere rece fără nişte chipsuri de cartofi? I se părea o crimă.

– Se poate? întrebă el, arătînd spre dulapuri.

Michelle făcu un semn afirmativ, iar Theo începu să caute. La telefon, Jake vorbea aproape numai el. Din cînd în cînd, Michelle încerca să strecoare şi ea cîte un cuvînt.

– Dar, tăcitule... tocmai reparam... Da, tăticule, înţeleg... Bine. O să mă duc imediat... De ce trebuie să

vină şi Theo cu mine? Cinstit tăticule, omul ăsta a venit aici ca să pescuiască... Nu, nu te contrazic... Am înţeles. Da, am să te sun imediat ce ne întoarcem.

Apoi rîse, cu un sunet atît de vesel încît îl făcu pe Theo să zîmbească.

– Nu, tăticule, nu cred că Theo mai vrea din gumbo-ul tău.

După ce închise, puse peştele la loc în frigider.

– Îmi pare rău, dar cina va trebui să mai aştepte. Daryl Waterson are probleme cu mîna, iar tăticul m-a rugat să mă duc pînă la el ca să-l examinez. Aş insista să stai aici şi să te relaxezi, dar maşina mea a rămas la Lebădă, iar tăticul e de părere că ar trebui să vii şi tu cu mine. Ai ceva împotrivă?

– Nici o problemă, răspunse Theo. Daryl e tatăl băiatului ăluia înalt? Cum îl chema?

– Elliott. Şi, da, Daryl e tatăl lui.

– Poate trecem pe la un McDonald's pe drum. Să luăm nişte cartofi prăjiţi şi un Big Mac.

– Chiar nu-ţi pasă de colesterol?

Tonul pe care-i pusese întrebarea îl făcu să rîdă. Păruse copleşită.

– Cum să nu-mi pese? Deci, cum rămîne?

– În Bowen nu-i nici un McDonald's.

Theo urcă la etaj să-şi ia cheile maşinii, apoi o aşteptă la uşa din faţă pînă-şi aducea trusa medicală.

– De-acum încolo, spuse el în timp ce închidea uşa şi se asigura că era bine încuiată, toate uşile vor fi asigurate. E clar?

– Da, e clar, răspunse Michelle, punîndu-şi trusa pe bancheta din spate.

În timp ce ieşea în marşarier de pe alee, Theo spuse, aruncîndu-i o privire:

– Crezi că am putea să luăm din drum nişte...

– Nu.

– Nu ştii ce voiam să spun.

– Ba ştiu. Cartofi prăjiți, burgeri cu grăsime...

– Chipsuri de cartofi.

– Conțin prea mult sodiu.

Pe cînd Michelle îi dădea instrucțiuni pe diversele drumuri fără indicatoare, Theo o întrebă:

– Tu nu-ți faci nici o plăcere, niciodată?

– Sînt medic, deci răspunsul cred că e nu.

– Medicii n-au voie să mănînce nimic bun la gust?

– N-aveam idee că oaspetele meu e aşa de smiorcăit. Tăticului îi plac mîncările nesănătoase. Ai putea să te muți la el.

– Şi cu ce se distrează oamenii de pe-aici?

Michelle ridică din umeri.

– Se duc la cinema, îşi povestesc anecdote pescăreşti, la Lebăda, iau cina, îşi vizitează vecinii ca să compare recolta de roşii... Şi pe urmă, desigur, mai au distracția favorită dintotdeauna a omenirii. Sexul.

– Poftim? întrebă el, convins că nu auzise bine.

– Sexul, repetă inocentă Michelle. Fac sex. Foarte, foarte mult sex.

Theo rîse.

– Ştiam eu c-o să-mi placă oraşul ăsta!

Capitolul 15

– Aia de la capătul drumului e casa lui Daryl, i-o arătă Michelle.

Theo ar fi parcat la bordură, dar nu exista aşa ceva. Nici alee nu era, aşa că trase maşina pe panta cu iarbă şi o opri lîngă un furgon Chevrolet vechi şi rablagit.

Casa de lemn, cu un etaj, avea mare nevoie de reparații. Treptele îndoite păreau pe punctul să se surpe.

Soția lui Daryl, Cherry, îi privea prin plasa de la uşă. De cum coborîră din maşină, ieşi pe verandă şi le făcu cu mîna.

– Bine c-ați venit, domnişoară doctor Mike. Pe Daryl îl necăjeşte mîna. Nu-i place să se plîngă, da-mi dau eu seama că-l doare rău.

Theo luă trusa medicală a lui Michelle şi o urmă. După ce se şterse de şorț, Cherry îi dădu mîna. Era o femeie simplă, la vreo patruzeci de ani, cu pielea brăzdată de intemperii, dar cînd zîmbea, devenea fermecătoare. Porecla, *Cherry*, se datora vizibil părului ei roşcat.

– Am auzit despre dumneavoastră de la băiatul nostru cel mare, Edmondo. Nu cred că l-am mai văzut vreodată aşa de emoționat, spuse ea. Este clar că l-ați impresionat. Poftiți în casă. Tocmai puneam masa pentru cină. A, pînă nu uit să vă spun, s-ar putea să treacă şi domnul Freeland, ca să vă salute. A sunat acum douăzeci de minute.

– Domnul Freeland?

Numele i se părea familiar lui Theo, dar nu-şi amintea unde-l mai auzise.

– Profesorul de muzică de la liceu, spuse Michelle.

Cherry îi conduse prin living şi sufagerie. Mobila era sărăcăcioasă şi uzată. În bucătăria mică se înghesuiau o masă lungă de stejar şi zece scaune, toate desperecheate. Daryl îi aştepta. Stătea aşezat în capul mesei, dîndu-i să mănînce o banană băieţelului de pe scaunul alăturat. Acesta avea mai mult miez de banană pe față şi pe mîini decît în gură. Îşi văzu mama şi zîmbi larg, ştirb. Apoi, cînd o recunoscu pe Michelle, se întunecă imediat la față.

Buza de jos începu să-i tremure. Michelle rămase pe loc.

– Azi nu facem injecții, Henry, îi promise ea.

Copilul izbucni în plîns. Cherry îl mîngîie pe cap, împăcîndu-l cu o mînă de bomboane pe care i le puse în farfurie.

– De fiecare dată cînd ne vedem, îi fac cîte ceva neplăcut lui Henry, spuse Michelle. Cînd am să-mi pot permite, voi angaja o soră ca să facă injecţiile.

Daryl se ridică şi-i întinse mîna lui Theo, în timp ce Michelle făcea prezentările. Avea mîna şi antebraţul stîng bandajate pînă la cot.

– Luaţi loc lîngă domnişoara doctor Mike, lîngă teancul ăla de hîrtii, pînă se uită la mîna lui Daryl, îl invită Cherry pe Theo.

Daryl împinse hîrtiile spre el.

– Big Daddy Jake s-a gîndit că s-ar putea să vă intereseze hîrtiile astea ale mele... fiind avocat, aşa şi pe dincolo.

Theo, care ghicise şiretlicul, dădu din cap şi se aşeză. Michelle ştia şi ea ce se întîmpla, dar începu să examineze totuşi mîna lui Daryl. După ce-i examină culoarea degetelor, îl întrebă:

– Îţi schimbi bandajul în fiecare zi?

– Da, răspunse el, cu privirea îndreptată spre Theo. Mi-l schimbă Cherry.

– Mai avem destul din tifonul pe care ni l-aţi dat ca să ne ajungă pentru încă o săptămînă, adăugă Cherry. Şi ea îl privea atentă pe Theo, frămîntîndu-şi nervoasă şorţul în mîini.

Theo nu era sigur ce aşteptau de la el. Michelle se hotărî să-l pună la curent.

– Daryl a lucrat la fabrica de zahăr a fraţilor Carson.

– După accident, m-au pus pe liber. De tot, aşa au făcut, explică el, frecîndu-şi bărbia.

– Accidentul s-a întîmplat în timpul programului? întrebă Theo.

– Da, atuncea a fost.

– Daryl a lucrat douăojdoi de ani la fabrica aia, interveni şi Cherry.

– Întocmai, confirmă soţul ei. Am început în ziua cînd am împlinit şaptişpe ani.

Theo făcu calculul şi-şi dădu seama, şocat, că Daryl avea doar treizeci şi nouă de ani, cel mult patruzeci. Arăta cu zece ani mai vîrstnic.

Era la fel de îmbătrînit ca şi casa lui. Avea părul brăzdat cu alb, bătături groase pe mîna dreaptă, şi umerii aduşi.

– Vorbeşte-mi despre accident.

– Înainte, sau după ce vă uitaţi peste hîrtii?

– Înainte.

– Bine. Am să vă spun pe scurt. Lucram la un tocător, şi i-am spus lui Jim Carson că nu mergea bine şi trebuia să-l oprească şi să-l regleze, da' n-a vrut să m-asculte. Îi arde buza după bani şi-l înţeleg, desigur. Totuşi, mai bine m-asculta. Oricum, eu îmi făceam treaba, şi deodată cureaua de transmisie a scăpat şi toată drăcovenia a căzut grămadă peste mine. Mi-a zdrobit toate oasele mîinii, nu-i aşa, Mike?

– Aproape toate, confirmă Michelle.

– Tu l-ai operat? o întrebă Theo.

– Nu, nu eu.

– Domnişoara doctor Mike a convins un chirurg de mîini din New Orleans să mă aranjeze, spuse Daryl.

– Şi a făcut treabă bună, nu, Daryl? adăugă Cherry.

– Ba bine că nu. Datorită lui, am să-mi păstrez degetele. Pot deja să mi le mişc.

– E o minune, asta e, comentă Cherry.

– Jim Carson a trecut pe la mine, în spital. N-a fost o vizită de curtoazie, adăugă el. Mi-a spus c-am fost neglijent, fiindcă ştiam că maşinăria aia nu mergea bine, şi

totuşi am continuat să lucrez cu ea. M-a făcut neserios şi m-a concediat.

– În fabrica asta nu există sindicat?

– A, nu, fraţii Carson mai degrabă ar închide-o, decît să permită un sindicat acolo. Se plîng că nu cîştigă destui bani ca să acopere toate nevoile şi să mai plătească şi salariile, şi dacă ar mai trebui şi să-i înveţe muncitori ce au de făcut, atunci mai bine închid toată şandramaua.

– Mereu ameninţă că se retrag şi închid fabrica, dacă le face cineva probleme, adăugă Cherry, ducîndu-se la chiuvetă să spele copilul pe faţă.

– Ai un pix? o întrebă Theo pe Michelle. Vreau să fac cîteva însemnări.

Michelle îşi deschise trusa medicală şi căută printre instrumente. Copilul o privea cu o expresie de prudenţă de-a dreptul comică.

În timp ce mama lui încerca să-i şteargă miezul de banană de pe degete, Michelle îi dădu lui Theo un bloc-notes şi un pix. Theo îşi puse ochelarii şi începu să scrie.

– Cu compensaţia cum e? întrebă el.

– Jim mi-a zis că le-ar creşte taxele de asigurare dacă aş cere şi că oricum nu m-aş califica, de vreme ce accidentul s-a întîmplat din vina mea.

– Daryl e îngrijorat pentru oamenii ceilalţi din fabrică, spuse Cherry. Dacă Jim Carson o închide, toţi vor rămîne fără slujbă.

Theo dădu din cap, apoi luă hîrtiile pe care le adunase Daryl şi începu să citească. Imediat, toate conversaţiile încetară, iar Daryl şi Cherry rămaseră în aşteptare.

Lui Theo nu-i luă mult timp pînă să termine.

– Ai semnat vreo hîrtie de încetare a lucrului? îl întrebă el pe Daryl.

– Nu.

– Nu uita să-i spui lui Theo şi despre avocat, îi aminti Cherry soţului ei.

– Ajung şi acolo, spuse Daryl. Jim l-a trimis pe Frank Tripp să-mi vorbească.

– Toată lumea-i spune Viermele, adăugă Cherry, amestecînd pe aragaz tocana pentru cină. Şi-n faţă-i zicem Vierme. Vrem să ştie ce părere avem despre el.

– Gata, Cherry, calmează-te şi lasă-mă să spun eu, îi ceru încet Daryl. Frank e avocat în St. Claire şi, dacă n-aş fi acum la mine-n casă, ar trebui să scuip după ce-i rostesc numele. E un borfaş de rînd, asta e, şi partenerul lui, Bob Greene, la fel. Au o firmă împreună şi lucrează pe... cum îi zice, Cherry, scumpo?

– Contact...?

– Contract, spuse Theo.

– Da, ăsta-i cuvîntu'. Lucrează pe contract lunar cu Carsonii, şi ei se ocupă de toate problemele care apar – probleme ca mine.

– Ne întrebam... începu Cherry, apoi dădu din cap spre Daryl: zi tu, iubitule. Zi-i ce-ai pe suflet, cum te-a-nvăţat Big Daddy.

– Bine. Cherry şi cu mine ne-ntrebam dacă n-ai putea să ne ajuţi, de vreme ce şi mata eşti avocat. O să-ţi plătim, bun-înţeles. Nu primim nimic de pomană.

– Dar nu vrem nici să te băgăm în vreo belea, adăugă Cherry.

– Cum aţi putea să mă băgaţi în belea? întrebă nedumerit Theo.

– De vreme ce încă nu ţi-ai dat oficial demisia din Departamentul de Justiţie şi n-ai semnat contractul de antrenor la şcoală, Big Daddy mi-a explicat că n-ai voie să iei bani.

– Fiindcă te plăteşte Departamentul, adăugă Cherry.

Aşa-i? Sau Big Daddy doar îşi dădea cu presupusu'?

– Dacă e de plătit vreo taxă, trebuie să ştiu suma, ca să– ncep să socotesc cum am să fac rost de bani, continuă Daryl.

– N-o să fie nici o taxă, îl asigură Theo.

– Va să zică, Big Daddy a avut dreptate?

– Da, minţi el.

– Poţi face ceva cu Carsonii? întrebă din nou Cherry, cu vocea plină de speranţă, deşi pe faţă avea o expresie îngrijorată.

– Fără să-i înfurii aşa de tare încît să-nchidă fabrica, îi aminti Daryl. Big Daddy a vorbit foarte frumos de talentele matale.

– Chiar aşa?

Lui Theo îi venea să rîdă. Nu-şi imagina ce-ar fi putut spune Jake despre el. În nici un caz nu-i cunoştea talentele. Discutaseră numai despre pescuit.

– Ba bine că nu, şi s-a gîndit că ai putea sta niţel de vorbă cu Jim Carson pe seama mea. Ştii, să-i spui să fie rezonabil. În fiecare lună ne iau aşa de mult din leafă pentru asigurarea medicală, şi pe urmă nu ne lasă s-o folosim în caz de urgenţă. Nu mi se pare corect.

– Nici nu este, îi dădu dreptate Theo.

– Poate vorbeşti cu fratele lui Jim, cu Gary. E mai mare, şi Jim face tot ce-i zice Gary. Gary e şefu', adăugă Cherry.

Theo dădu din cap.

– Nu sînt familiarizat cu legile din Louisiana, începu el – şi imediat observă că pe chipul plin de speranţă al lui Daryl se aşternea resemnarea. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă documentez, să vorbesc cu unii prieteni care-mi pot da sfaturi, adăugă, văzînd cu plăcere că Daryl dădea din cap şi zîmbea iar. Deci, uite cum propun eu să facem. Am să mă documentez, fac un plan, şi

pe urmă stăm de vorbă şi-ţi spun ce posibilităţi ai. Între timp, nu cred c-ar fi bine să-i spui cuiva despre conversaţia noastră. Nu vreau ca fraţii Carson sau avocaţii lor să ştie că mă ocup de asta. De acord?

– Da, răspunse Daryl. N-am să suflu o vorbuliţă.

– Dar Big Daddy Jake? întrebă Cherry. El ştie deja c-am stat de vorbă cu dumneata.

– N-o să spuie la nimeni, îi zise Daryl nevesti-sii.

Un copil o strigă, întrerupîndu-le conversaţia.

– Mami, domnul Freeland aşteaptă pe verandă. Poate să intre?

Apoi, alt băieţel, de vreo cinci sau şase ani, intră în fugă.

Avea chipul acoperit cu pistrui şi acelaşi păr cîrlionţat ca al mamei sale.

– John Patrick, poftеşte-l pe domnul Freeland în bucătărie.

Băieţaşul nu-i dădu nici o atenţie. Se ghemuise lîngă Michelle, agăţat de braţul ei.

– N-ar trebui să vă mai deranjăm, spuse Theo, ridicîndu-se. Ţi-am citit hîrtiile, Daryl. Poţi să le păstrezi.

– Doar n-o să plecaţi! interveni Cherry. Domnul Freeland a făcut atîta drum ca să... Vreau să zic, nu se poate să plecaţi fără să faceţi cunoştinţă.

– Domnul Freeland are şi el vreo problemă legală? o întrebă Theo pe Michelle.

Zîmbind, Michelle schimbă imediat subiectul.

– John Patrick, îi spuse ea copilului, el e prietenul meu, Theo Buchanan. A venit tocmai de la Boston, ca să pescuiască.

John Patrick dădu din cap.

– Ştiu cine e. Toată lumea ştie. Domnişoară doctor Mike, puteţi să-i spuneţi la fratele dumneavoastră să mai treacă pe-aici? Şi să-i ziceţi lu' John Paul să se gră-

bească fin'că mi-am lăsat mingea-n curtea din spate şi-am nevoie de ea. Okay?

– Lois s-a întors?

– Băiatul aşa pare să creadă, răspunse Daryl. Cred c-o să facă ulcer, de cît se-agită pentru ea.

– N-am mai văzut-o pe Lois de peste o lună, da' John Patrick e tot îngrijorat să nu apară pe neaşteptate. Nu vrea să-şi ia mingea din curtea din dos pînă nu trece iar John Paul pe-aici, şi nici nu ne lasă pe nici unul din noi să i-o aducem. Eu trebuiesc să-mi agăţ hanele la uscat lîngă casă, numai ca să stea liniştit. John Patrick al nostru îşi face mereu griji, îi mai spuse Cherry lui Theo, ca şi cum asta ar fi explicat comportamentul bizar al copilului.

– John Patrick e botezat după fratele domnişoarei doctor Mike, John Paul, interveni Daryl.

– Deci, îi spuneţi? o rugă iar John Patrick pe Michelle.

Michelle îl cuprinse cu braţul.

– Imediat ce-l văd, am să-i spun că ai vrea să mai vină. Şi acum, nu-ţi mai face atîtea griji, John Patrick.

– Okay... şopti copilul. Şi, omul care şade acolo...

– Theo?

John Patrick dădu din cap.

– Ce-i cu el?

– Pot să-l întreb ceva?

– Poţi să mă întrebi tot ce vrei, răspunse Theo.

Băiatul se întoarse spre el. Deşi nu avea experienţă cu copiii, Theo se aştepta să-i poată face faţă unuia de numai şase ani.

– Ce vrei să ştii?

John Patrick nu era timid.

Se rezemă de piciorul lui Theo, îl privi drept în ochi şi spuse:

– Tăticul meu zice că Big Daddy Jake a zis că ai un pistol. Ai?

Întrebarea îl surprinse pe Theo.

– Da, am pistol, dar n-o să-l mai păstrez multă vreme. Îl voi da înapoi. Nu-mi plac pistoalele.

– Da-l ai la tine acum?

– Da, îl am.

Fascinaţia copilului era clară, iar Theo se gîndi să-i ţină o scurtă predică despre pericolele prezentate de pistoale şi faptul că acestea nu erau jucării. Încerca să găsească o cale de a explica totul pe înţelesul unui copil de şase ani, dar John Patrick i-o luă înainte:

– Atunci, ai putea să vii afară?

– Vrei să intru în curtea din spate?

Solemn, băiatul dădu din cap. Theo aruncă o privire spre Michelle şi-i observă lucirea din ochi.

– Okay? întrebă John Patrick.

– Mda, okay, acceptă Theo. Şi ce vrei să fac cînd ajung acolo?

– Ai putea s-o împuşti pe Lois?

Theo se aşteptase la această întrebare, dar îl şocă totuşi teribil. Rămase fără replică.

– Nu, Theo n-o s-o împuşte pe Lois, interveni exasperat Daryl. Doar nu vrei ca prietenul domnişoarei doctor Mike să aibă probleme cu legea, nu?

– Nu, tăticule, nu vreau.

– Mai bine aşa, spuse Michelle, bătîndu-l consolator pe umăr. Dacă Theo o împuşcă, Lois ar putea să se înfurie.

– E foarte rea cînd se înfurie, îi spuse John Patrick lui Theo.

Uşa cu plasă se trîntea în ramă, bătută de vînt.

– Ia du-te şi spală-te pentru cină, îi spuse Cherry lui John Patrick.

Băieţelul îl privi dezamăgit pe Theo, apoi se duse la chiuvetă.

– E un băieţaş cam sîngeros, nu-i aşa? îi şopti Theo lui Michelle.

– E un dulce, replică ea.

– Eu în locul lui Lois, aş fugi în pădure.

Uşa se trînti din nou, şi deodată podeaua începu să vibreze sub picioarele lui Theo. Suna ca şi cum prin living ar fi alergat o turmă de bizoni. Imediat, în bucătărie năvăli o ceată de băieţi de diferite vîrste.

Domnul Freeland intră ultimul. Elliott trebui să se înghesuie lîngă frigider ca să-i facă loc. Freeland ar fi putut să fie luat drept un prieten al băieţilor, dacă n-ar fi purtat cămaşă şi cravată.

Era doar puţin mai înalt de un metru şi jumătate, şi slab ca o trestie. Purta ochelari cu rame groase de baga care-i tot alunecau pe nas. Şi-i împingea mereu în sus cu vîrful degetului arătător.

– Domnul Freeland e profesorul de muzică de la liceu, explică Daryl.

– Încîntat de cunoştinţă, domnule Freeland.

– Te rog, numeşte-mă Conrad, insistă acesta. Cherry, Daryl... adăugă, salutîndu-i din cap. Mike...

– Conrad, răspunse Cherry. Ce face Billie?

– Billie e nevastă-mea, îi explică el lui Theo. Şi face bine. Copilul nu ne mai trezeşte decît o dată pe noapte, aşa că dormim amîndoi mai mult. Billie vă trimite salutări.

– Băieţi, daţi-vă la o parte şi lăsaţi-l pe domnul Freeland să ia loc lîngă Theo, ca să poată sta de vorbă, spuse Cherry.

În bucătărie se produse din nou agitaţie, în timp ce copiii se aşezau la masă. Theo se trase mai aproape de Michelle, pentru a-i face loc lui Conrad.

– Nu pot sta decît un minut, spuse Conrad, aşezîndu-se. Billie mă aşteaptă cu masa.

Apoi, întorcîndu-se spre Theo, adăugă:

– Daryl şi Cherry înţeleg cît de importantă e educaţia celor opt băieţi ai lor. Ar dori să-i vadă pe toţi urmînd la colegiu.

Theo dădu din cap. Nu prea ştia ce să răspundă.

– Acum, Elliott are patru puncte în şcoală. Va încerca să obţină o bursă universitară, dar alea se primesc greu. E un băiat harnic şi foarte isteţ.

– Mulţumesc, Conrad, răspunse Daryl, ca şi cum pe el l-ar fi lăudat.

– Ne gîndeam că poate Elliott ar reuşi să obţină o bursă completă... cu ajutorul tău.

– Şi eu cum v-aş putea ajuta? întrebă nedumerit Theo.

– Obţinîndu-i o bursă de fotbalist.

Theo clipi din ochi.

– Poftim?

– Elliott are stofă, continuă Conrad. Ar putea ajunge un fotbalist bun, chiar foarte bun... cu îndrumările necesare.

În clipa aceea, toţi începură să vorbească în acelaşi timp.

– Echipa din St. Claire a fost învinsă anul trecut, îi spuse Cherry lui Theo, în timp ce Daryl remarca:

– Pare un ţel imposibil, dar se poate atinge. Big Daddy Jake a vorbit aşa de frumos de tine...

– Şi de relaţiile tale, adăugă Conrad.

Theo se întoarse spre Michelle:

– Oare de ce-am bănuit că e mîna tatălui tău?

Michelle ridică din umeri, apoi zîmbi:

– Tăticul te simpatizează.

– Big Daddy se gîndea că dacă-l văd pe băiatul

nostru strălucind pe teren, atunci au să-i facă o ofertă şi-au să-i plătească studiile, explică Daryl.

Theo ridică o mînă:

– Staţi puţin...

Nimeni nu-i luă în seamă protestul.

– Fundaşii buni au mereu căutare, spuse Conrad.

– Aşa aşa, îi dădu dreptate Daryl. Dar Big Daddy zice că, fiindcă Elliott e aşa de rapid, ar putea şi să fugă cu mingea.

Michelle îl înghionti pe Theo, pentru a-i atrage atenţia.

– Recrutorii se duc într-adevăr la meciurile din St. Claire, în căutare de talente.

Apoi îl înghionti şi Conrad, din partea cealaltă.

– De ce nu începem?

– Să începem? întrebă Theo, masîndu-şi tîmplele; începea să-l doară îngrozitor capul. Şi ce să facem?

Conrad scoase din buzunar nişte hîrtii şi le desfăcu pe masă. Apoi luă o fişă şi un creion galben scurt cît un ciot, privindu-l pe Theo în aşteptare.

– Unde-ai făcut colegiul?

– Mă scuzi?

Răbdător, Conrad repetă întrebarea.

– În Michigan, răspunse Theo. Dar de ce vrei să ştii unde-am făcut eu...

– E o şcoală importantă, nu? întrebă Cherry.

– Da, răspunse Conrad.

– Şi cred că-i şi foarte bună, remarcă Daryl.

Theo se uită în jurul mesei, observînd că toţi îl priveau, inclusiv copiii. Toţi păreau să ştie ce se petrecea – toţi, numai el nu.

– Big Daddy ţi-a propus să-mi vorbeşti despre şcoli?

Dumnezeule mare, acum începuse şi el să-l numească pe bătrîn Big Daddy...!

Nu-i răspunse nimeni. În schimb, Conrad întrebă:

– Şi ai jucat fotbal, nu?

– Mda, am jucat...

– Şi pe urmă, ai urmat facultatea de drept.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, dar Theo răspunse totuşi:

– Într-adevăr.

– Şi ai rămas în Michigan ca să-ţi iei licenţa?

Ce mama dracului se întîmpla?

– Nu, mi-am luat M.B.A.-ul şi dreptul în est.

– Ce-i aia M.B.A.? vru să ştie Cherry.

Îi răspunse Michelle:

– Masterul în administraţia afacerilor.

– Şi dreptul....! Hai că asta le-ntrece pe toate!

Daryl era în culmea admiraţiei.

– Mda, mă rog, mulţi îşi iau...

Conrad îl întrerupse:

– Unde anume ţi-ai luat toate diplomele astea?

– La Yale.

– Măiculiţă, da' aia-i o şcoală foarte bună! exclamă Cherry.

Conrad dădu din cap.

– Cred că ai avut note impresionante. Am dreptate, nu-i aşa? întrebă el, în timp de scria sîrguincios pe hîrtie.

În sfîrşit, toate se legară, iar Theo nu putu înţelege cum de-i căzuse atît de greu fisa. Conrad îl intervieva pentru un post la liceu.

Se hotărî să aibă o mică discuţie cu Jake cît de curînd posibil. Să lămurească lucrurile.

– Pariez că mai ai şi caietele vechi, nu? întrebă în continuare Conrad.

– Caietele vechi...?

– Caietele de fotbal, explică Michelle.

Îi zîmbea dulce, savurîndu-i stînjeneala şi nedumerirea. Theo conchise că şi cu ea trebuia să aibă o discuţie între patru ochi.

– Okay, pîn-aici, spuse el pe un ton ferm. A avut loc o neînţelegere pe care trebuie s-o lămurim în clipa asta. Vedeţi, m-am oprit să alimentez la o benzinărie, în drum spre Bowen. Şi băiatul ăsta...

Mai mult nu reuşi să spună. Michelle nu-l lăsă să continue. Îşi puse mîna peste a lui şi spuse:

– Ţi-ai păstrat caietele vechi, nu?

– De ce crezi asta?

– E un obicei al băieţilor.

– Mda, bine, de fapt, am păstrat vreo două, răspunse el, adăugînd grăbit: dar sînt împachetate cu toate vechiturile, în pod.

– Nu i-ai putea cere unuia dintre fraţii tăi să ţi le trimită?

– Şi ce să fac pe urmă?

– Ai putea să vii la următorul antrenament cu mine, ca să vezi echipa.

Elliott se repezi şi el:

– V-am fi foarte recunoscători!

Toţi începură iar să vorbească despre echipă – toţi, cu excepţia micului John Patrick. Acesta încerca să ajungă la pistolul lui Theo. Theo îi tot dădea mîna la o parte. Avea senzaţia că tocmai nimerise în mijlocul unui tărîm străin, unde nimeni nu înţelegea o vorbă din ce spunea.

– Nu sînt antrenor de fotbal! răcni el.

Cînd toţi amuţiră, dădu din cap cu convingere.

– Aşa e. Aţi auzit bine. Nu sînt antrenor de fotbal.

În sfîrşit, devenise stăpîn pe situaţie şi, simţindu-se foarte mulţumit de sine, se rezemă de spătar, aşteptînd ca vorbele lui să-şi facă efectul.

Dar anunţul lui nu-i descurajă.

– Băieţii ăştia sînt foarte dornici să înveţe, insistă Conrad. Dar n-am să te presez, Theo. Nu, în nici un caz. Aici, în Bowen, nu aşa procedăm. Este, Daryl? Noi sîntem oameni cu bun-simţ.

– Da, oameni cu bun-simţ, îi dădu dreptate Daryl.

Conrad rupse o foaie de hîrtie şi scrise ceva. Apoi o împături, privindu-l din nou pe Theo.

– Directorul şcolii noastre e la Memphis, dar am vorbit cu el prin interurban, înainte de a veni încoace.

Împinse hîrtia împăturită spre Theo.

– Amîndoi sîntem de părere că vei fi mulţumit.

Se ridică, dînd din cap spre Cherry:

– N-o pot lăsa pe Billie să mă mai aştepte şi vă mulţumesc că aţi amînat cina pentru mine. Theo, abia aştept să te văd mîine la antrenament. Mike ştie unde şi cînd are loc.

Îi dădu lui Theo colile A-4 pe care le pusese lîngă biletul împăturit, îi strînse mîna, spunîndu-i ce plăcere fusese să stea de vorbă cu el, apoi porni printre băieţi, spre uşă. În prag se mai opri o dată.

– Întîmplător, ai cumva certificat de profesor, Theo?

– Nu.

– Nici nu mă aşteptam, dar am zis că totuşi să te întreb. E-n regulă. N-ai de ce să-ţi faci griji. O să rezolvăm problema în consiliul pedagogic, cazul tău fiind special şi aşa mai departe. Noapte bună la toată lumea.

Theo nu se repezi după el să-l lămurească. Hotărîse să aştepte cu explicaţiile pînă la antrenamentul de a doua zi. Fără haosul care-l înconjura în bucătărie, avea să precumpănească judecata limpede.

– Mami, cînd mîncăm? întrebă John Patrick.

– Acum pun mîncarea pe masă.

– Ar fi cazul să mergem, îi spuse Theo lui Michelle.

– Nu stați la cină? întrebă Cherry. Avem destulă mîncare.

Theo clătină din cap:

– În mod normal, aș primi cu plăcere, dar adevărul e că nu sînt tocmai în apele mele. Am mîncat puțin gumbo la Jake și era cam prea condimentat pentru mine. Mă cam doare stomacul.

Era o minciună, dar Michelle își spuse că suna credibil. Cherry dădea din cap cu înțelegere. Daryl părea cam bănuitor.

– Întotdeauna avem destulă mîncare și pentru musafiri.

– E dintr-un oraș mare, Daryl, îi aminti Michelle, ca și cum asta ar fi explicat totul.

– Uitasem. Cred că gumbo-ul lui Jake ți-a deranjat stomacul, dacă nu ești obișnuit cu mîncarea iute.

– Ți-aș putea face o ceașcă din ceaiul meu special, se oferi Cherry. Te calmează cît ai clipi.

– Ți-aș fi foarte recunoscător.

Daryl dădu din cap.

– Atunci, fă-i, Cherry. Mike, dacă tot ești aici, poți să-mi schimbi și mie bandajul?

Și astfel, Theo bău un ceai amar și fierbinte, într-o bucătărie aglomerată, în timp ce Michelle bandaja mîna lui Daryl, iar Cherry le dădea de mîncare copiilor. Plecară după ce Theo își termină a treia ceașcă de ceai. John Patrick îl luă de mînă, conducîndu-l cu un aer oficial pînă pe verandă, unde îi spuse:

– Mîine-i ziua mea. Ai să-mi aduci un cadou?

– Depinde. Te gîndești la ceva anume?

– Poate vii cu un pistol mai mare.

Îi dădu drumul la mînă, privind peste umăr.

– Să nu-i spui la mama că ți-am cerut un cadou.

Michelle îl aștepta lîngă mașină.

– Puștiul ăsta... remarcă Theo, în timp ce scotea mașina pe drum. Presimt că peste vreo cinșpe ani o să citim despre el.

– E un înger.

– E însetat de sînge. Nu înțeleg. Are cel puțin patru frați mai mari... nu?

– Da, și?

– Atunci, cum de nu-i spun lui Lois aia să-l lase dracului în pace? Eu aveam grijă de frații și surorile mai mici. Nu lăsam pe nimeni să se-atingă de ei.

John Patrick le făcea cu mîna.

Theo aruncă o privire înapoi spre el, apoi clătină din cap.

– Îți spun eu, copilul ăsta nu-i normal.

Michelle rîse.

– E un băiețel absolut normal.

– Lois nu e o vecină, nu-i așa?

– Deci, ai remarcat că pe-aici alte case nu mai sînt. Ai spirit de observație.

– Deci, ia spune-mi, ce anume e Lois? Un opossum? Nu, pariez că-i un raccoon. Doamne, n-o fi un șarpe, nu-i așa? Ăștia pot să scobească găuri și...

– Lois e un aligator.

Theo frînă brusc, iar mașina derapă, gata să intre într-un stejar uriaș.

– Vrei să spui că în curtea din spate a copilului ăstuia trăiește un aligator adevărat?

Expresia de pe chipul lui era neprețuită. Arăta de parcă tocmai ar fi aflat că există baubau.

– Exact asta vreau să spun. Femelele au un simț teritorial foarte dezvoltat. Lois a decis că curtea lor din spate îi aparține ei. Alungă pe oricine se duce acolo... sau, cel puțin, așa făcea, pînă a mutat-o fratele meu. Și, apropo, aș prefera să nu-i spui asta lui Ben Nelson.

Aligatorii sînt ocrotiți, iar fratele meu ar putea să aibă probleme.

– Şi le dați nume la toți aligatorii?

– Numai unora.

Theo îşi frecă fruntea.

– Auleo, şopti el.

– Eşti gata să pleci înapoi la Boston?

– Nu înainte de a merge la pescuit. Şi-acum, ia spune-mi, cum ajung înapoi la tine acasă?

Michelle îi explică şi, nu peste mult, ajunseră în St. Claire, unde existau trotuare. Cînd Theo dădu colțul, la o intersecție civilizată, cu semafor, văzu două arcade galbene înălțîndu– se în depărtare.

– Of... oftă el. Civilizația...!

– Eu tot am să-ți gătesc o cină sănătoasă cînd ajungem acasă. Dar m-am gîndit...

– Ce?

– Că meriți o tratație.

– Zău? de ce?

– Fiindcă mureai de foame cînd stăteai în bucătăria aia, bînd ceai fierbinte... fiindcă n-ai înhățat biscuitul din mîna lui John Patrick, la care te uitai ca un lup flămînd... şi fiindcă...

– Ce?

– Fiindcă-l lași pe tăticul să profite.

Capitolul 16

Trecuse o zi întreagă de la predarea pachetului. Cameron aştepta din nou în biblioteca lui John, împreună cu ceilalți, ca Dallas să sosească pentru a le prezenta raportul lui Monk. Aşteptarea îl scotea din minți. Dumnezeule mare, cum ajunsese acolo? Ce se întîmplase cu el?

Avusese asemenea vise, asemenea speranțe, cînd pornise la drum. Unde o luase razna?

Acum se simțea ca prins într-o sinistră cursă contra cronometru. Fiecare oră care trecea îl apropia de gratiile închisorii. Cînd închidea ochii, auzea zgomotul uşii metalice închizîndu-se în urma lui.

– Nu putem sta aşa, cu mîinile-n sîn, fără să facem nimic, spuse Cameron. A trecut o zi întreagă. Ceasul merge. Trebuie să facem ceva – şi repede.

Preston îi dădu dreptate:

– Eu zic să mergem la Bowen în noaptea asta.

– Şi ce propui să facem cînd ajungem acolo?

– Orice e mai bine decît să stăm aici, aşteptînd să ne salte poliția, susținu Preston. Cu cît aşteptăm mai mult...

Cameron îl întrerupse:

– Eu m-am săturat să tot aştept. Dacă trebuie să iau problema-n mînă, atunci asta am să fac.

John bătu cu pumnul în birou.

– Ai s-o faci pe dracu! mugi el. Împreună sîntem băgați în mizeria asta, şi n-ai să faci nimic fără acordul nostru. E clar?

– De cînd ai devenit şeful nostru? mormăi Cameron; zguduit de furia lui John, încerca să-şi păstreze autoritatea. Nu-mi amintesc să te fi votat.

– V-am îmbogățit pe toți, răspunse John. Asta-mi dă dreptul să fiu şef.

– Aşa n-ajungem nicăieri, interveni Preston. Calmați-vă şi încercați să fiți rezonabili. Poate că Dallas o să ne aducă o veste bună.

– Şi mai e ceva, continuă Cameron. Cum de Monk nu ține legătura cu nici unul dintre noi, ceilalți? De ce trebuie să tratăm cu el prin intermediul lui Dallas? Îşi primeşte banii de la toți patru şi ar trebui să avem acces

la el oricînd vrem. La naiba, nici măcar numărul de celular nu i-l ştiu!

– Cred că are dreptate. De ce nu vorbim direct cu Monk?

– Sînteţi obsedaţi de un detaliu minor, replică John. Dallas l-a adus pe Monk în combinaţie, aţi uitat? Poate că ucigaşului nostru nu-i convinse să ne întîlnească pe toţi patru pentru că nu are încredere-n noi.

– Aiurea, spuse Preston. Lui Dallas îi place pur şi simplu să-l manipuleze. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, nu-i decît un joc prostesc de-a puterea.

John se enervă din nou.

– Mă doare-n cot cui îi raportează, atîta vreme cît îşi face treaba.

Dallas apăruse în uşă, unde stătea ascultînd discuţia.

– Vrei numărul de telefon al lui Monk? Doi-doi-trei-unu-şase-nouă-nouă. Acum eşti mulţumit, Cameron? Dar tu, Preston? Vrei să-i ştii adresa de-acasă? Pe-aia nici chiar eu nu i-o ştiu, dar aş putea să-i pun o coadă şi s-o aflu... dacă vrei şi informaţia asta.

– Spune-mi că ai veşti bune, îi ceru Preston, ignorîndu-i sarcasmul.

– Dacă mă-ntrebi dacă Monk are pachetul, răspunsul este nu.

– Tot n-a găsit hîrtiile alea nenorocire? întrebă neîncrezător Cameron.

– Pachetul trebuie să fie încă la spital, spuse Preston. E singurul loc unde Monk n-a putut căuta amănunţit.

– Atunci, trimite-l înapoi acolo, pretinse Cameron.

– I-am spus lui Monk să se ţină după Renard, răspunse Dallas. Nu poate fi în două locuri în acelaşi timp, şi-n plus, s-a uitat deja în dulapul ei din vestiarul medicilor. Mai ştii ce ţi-am spus, Cameron? A convins chiar şi o asistentă să-l ajute. Foloseşte-ţi capul.

– Nu-mi plac presupunerile, declară John, învîrtindu-se într-o parte şi-n alta cu scaunul rotativ de la birou. Nu-s convins că Michelle Renard n-a luat pachetul cu ea cînd a plecat de la spital. Cît de meticulos crezi că a fost Monk cînd a căutat la ea în casă şi la clinică? Poate s-o fi grăbit...

– Vorbeşti aiurea, replică Dallas. E profesionist, şi şi-a făcut treaba bine. Cum să nu fi fost meticulos? O să cîştige o grămadă de bani în clipa cînd pune mîna pe pachet. Şi el vrea la fel de mult ca noi să găsească dosarele.

Întorcîndu-se spre John, Preston spuse:

– Dracu' s-o ia pe nevastă-ta! În ce situaţie ne-a pus!

– Vino-ţi în fire! Am omorît-o, ce, ai uitat? răspunse Dallas.

Cameron îşi îngropă faţa în mîini, rezemîndu-se cu coatele pe genunchi.

– John, tu ne-ai băgat în coşmarul ăsta, nenorocitule!

– Ce-i făcut, e bun făcut. Acum trebuie să ne gîndim la viitor.

– Care viitor? strigă la el Cameron. Dacă nu punem mîna pe hîrtiile alea, s-a terminat!

Capitolul 17

Pe telefonul celular al lui Theo erau înrgistrate şase mesaje.

Se duse în bibliotecă să le asculte şi să-şi facă însemnări, în timp ce Michelle pregătea cina. Cînd termină, îl sună pe Noah Clayborne şi-i ceru să vină cu maşina de la Biloxi.

– Cina e gata? întrebă el cînd intră în bucătărie. Mi-e foame.

– Nu, cina nu e gata, răspunse Michelle. Aici nu-i pensiune. Ai să mă ajuți și tu.

Luă un cuțit și începu să toace morcovii și țelina. Theo se rezemă de chiuvetă, privind-o.

– A naibii, îndemînatică mai ești.

– La fel spun toți băieții.

– Ca un robot te miști, cu cuțitul ăla. Rapid, precis... impresionant.

– Știi cum să sucești mințile unei fete.

Theo luă un morcov și mușcă din el.

– Ce vrei să fac acum? Mor de foame.

– Dublu cheeseburger-ul ăla nu te-a săturat?

– Ăla n-a fost decît un aperitiv.

– Ai putea să-mi aprinzi grătarul. În sertarul din dreapta ta sînt niște chibrituri.

– Grătarul e în curtea din spate? întrebă Theo privind bănuitor pe fereastră.

– Sigur că-i în curtea din spate. Ce-i cu tine?

– Și aici trebuie să fiu atent la Lois?

– Nu, îl asigură ea.

Apoi, cum ar fi spus tatăl ei, o puse dracul de nu rezistă fără să adauge:

– Desigur, Elvis s-ar putea să fie prin preajmă. N-ar strica să iei mătura cu tine, pentru orice eventualitate.

Theo încremeni.

– Elvis?

Michelle rupse o folie de aluminiu și începu să îngrămădească legumele în mijloc.

– Celebritatea noastră locală. Ultima dată cînd l-a văzut cineva, era lung de șaisprezece picioare.

– Ați botezat un aligator Elvis? Ce-o fi-n capetele voastre, oameni buni?

– Nu-i botezăm pe toți, se apără Michelle. Numai pe cei mai impresionanți.

– Chestia asta cu Elvis e o glumă, da?

Michelle zîmbi dulce.

– Oarecum.

– E destul de crud să chinuiești un om care suferă de o fobie evidentă a aligatorilor, Mike.

– Aș prefera să mă numești Michelle.

– Aș prefera să nu faci bancuri cu aligatori.

– Okay. Ne-am înțeles.

– Și de ce nu-ți pot spune Mike? Toată lumea te numește așa.

În timp ce îndoia marginile foliei, Michelle răspunse:

– Nu vreau să te gîndești la mine ca la... o Mike.

– De ce nu?

– Nu sună prea feminin. Cîți bărbați cunoști care să vrea să aibă relații cu o femeie numită Mike?

– Poftim?

– Nimic.

– Nu-mi veni mie cu „nimic". Ce-ai vrut să spui, că vrei să ai relații...

Michelle îl întrerupse:

– Nu, nu asta am vrut să spun. Nu mă numi Mike și gata. Și-acum, du-te și aprinde grătarul, și nu te mai uita la mine de parcă mi-aș fi ieșit din minți. Dacă te sperii, țipă și-am să ies cu mătura, să te salvez.

– Bărbații nu țipă, și să știi că ai un umor pervers, Michelle.

Theo aruncă din nou o privire pe fereastră, apoi spuse:

– Of, la naiba, Aligatorii ies noaptea, nu? Eu sînt cel care și-a pierdut mințile. Ce caut eu în...

„Mizeria asta uitată de Dumnezeu", voise să spună, dar se opri la timp.

– ...sălbăticia asta?

Michelle, însă, îi ghicise gîndul. I se citea în licărirea din ochi.

– Nu ştiu. Spune-mi tu. Ce cauţi aici?

– Am venit la pescuit, mai ştii? Nu m-am aşteptat să-mi stea în drum aligatorii.

– Pînă acum, nu ţi-a stat nici unul. Şi n-ai venit aici numai ca să pescuieşti.

– Ai dreptate.

– Şi...?

Theo ridică din umeri.

– Poate caut ceva. E bine? replică el, pe un ton misterios.

Michelle se întoarse din nou spre chiuvetă.

– Spune-mi despre ce e vorba şi am să te-ajut să găseşti.

Fără să-i răspundă, Theo ieşi în curte. Michelle nu înţelegea de unde apăruse tensiunea aceea neaşteptată. Theo Buchanan ascundea multe sub înfăţişarea lui atrăgătoare. *Apele liniştite sapă adînc...* îşi spuse ea. Se hotărî să se destindă. Dacă Theo voia să-i spună ce urmărea, n-avea decît. Michelle nu voia să-l bată la cap ca o caţă. Era o seară atît de frumoasă, încît luară cina pe masa din fier forjat de pe verandă. Conversaţia fu superficială şi încordată, dar nu-i tăie lui Theo pofta de mîncare. Înfuleca la fel ca tatăl ei, cu o plăcere nedisimulată. Cînd termină, nu mai rămăsese nici o bucăţică.

– Dac-aş mînca aşa ca tine, ar trebui să lărgesc uşile, remarcă Michelle.

Theo se rezemă de spătar, închizînd ochii.

– E atîta linişte aici, numai sunetele broaştelor şi ale greierilor...

Michelle nu voia să-i provoace un deranjament de stomac, aşa că nu-i spuse că zgomotele din depărtare

erau produse de aligatori. Întrucît crescuse în mlaştină, nici măcar nu le lua în seamă. Totuşi, presimţea că un băiat de la oraş s-ar fi speriat.

Theo insistă să spele vasele. În timp ce el spăla tacîmurile, Michelle puse garniturile la un loc, apoi luă un prosop şi începu să şteargă farfuriile.

– Cum de nu te-ai măritat? o întrebă el.

– N-am avut timp.

– Acum eşti în relaţii cu cineva?

– Nu.

Cu atît mai bine, îşi spuse Theo. N-avea de gînd să se– nvîrtească prea mult prin Bowen, dar atîta vreme cît se afla acolo, nu voia nici să-i dea planurile peste cap vreun alt bărbat.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă Michelle. Ai o expresie aşa de feroce...

Sînt un egoist fără scrupule. La asta mă gîndeam.

– Mă întrebam cum de nu aleargă bărbaţii după tine. O singură privire să-ţi arunce, şi orice bărbat ar şti...

– Ar şti ce?

Theo zîmbi.

– Că arăţi bine.

Michelle îşi dădu ochii peste cap.

– Ce mod romantic de a-i face un compliment unei fete!

– Ei, sînt din Boston, ai uitat? Bărbaţii sînt crescuţi spre a fi direcţi. Există pe-aici vreunul care să te intereseze?

– De ce vrei să ştii?

– Din curiozitate.

– Cred că lui Ben Nelson i-ar conveni să pună de-o treabă, dar n-am să-l încurajez. Ben e drăguţ, dar nu simt nici o atracţie pentru el. Înţelegi ce vreau să spun?

– Sigur că da. Ca atracţia dintre noi.

– Poftim?

– Ai auzit bine.

Îi dădu o farfurie ca s-o şteargă, observă că încă mai avea urme de detergent pe ea şi o trase înapoi pentru a o mai clăti.

– Ţi-a venit să sari pe mine din clipa cînd am intrat în barul tatălui tău.

Pusese punctul pe *i*, dar Michelle n-avea de gînd să recunoască.

– Să sar pe tine? N-aş prea crede.

– Nu fac decît să spun lucrurilor pe nume.

– Şi cum ai ajuns la concluzia asta?

– Ţi s-a citit în ochi.

– N-aveai cum să vezi.

– Nu?

Michelle zîmbi.

– Erai prea ocupat să-mi admiri picioarele.

Theo nu păru deloc descurajat.

– Sînt nişte picioare foarte frumoase.

– Recunosc că există o anumită atracţie fizică, dar e la cel mai sănătos nivel.

– Asta-i introducerea unei prelegeri despre hormoni?

– Depinde cît de mult va trebui să stau aici şi să aştept pînă termini de spălat castronul ăla. Nu prea obişnuieşti să speli vasele, aşa-i?

– Adică?

– Adică durează o veşnicie.

– În tot ce fac, procedez încet şi metodic.

Nu cuvintele, ci tonul lui îi făcu bătăile inimii să se accelereze. Oare şi în pat era încet şi metodic? O, Doamne, asta ar fi fost ceva...!

– Ai fost căsătorit, nu-i aşa? îi scăpă lui Michelle întrebarea de pe buze.

– Da, am fost. Fără prea mare succes.

– Soţia ta a murit.

– Aşa e.

Michelle puse încă o farfurie în dulap.

– Mi-a spus tăticul. Cum a murit?

Theo îi dădu salatiera.

– De ce vrei să ştii?

– Din curiozitate, recunoscu ea. Dacă sînt prea indiscretă, n-am să-ţi mai pun întrebări.

– Nu, e-n regulă. A murit la volan.

– O, Theo, îmi pare atît de rău... Cînd s-a întîmplat accidentul?

– N-a fost un accident.

În glasul lui nu se simţea nici o inflexiune. Parcă ar fi vorbit despre un robinet stricat.

– Nu?

Theo oftă.

– Nu, n-a fost accident. Ştii ceva? De patru ani, de cînd s-a întîmplat, asta-i prima oară cînd o spun cu voce tare.

În atitudinea lui se simţea că voia să schimbe subiectul, dar pe Michelle o chinuia curiozitatea. Nu era o curiozitate morbidă, însă dacă avusese nevoie de patru ani ca să recunoască adevărul, atunci poate era momentul să spună totul.

– S-a sinucis?

– Da şi nu.

Îi dădu încă o farfurie.

– Nu cred că a vrut să se omoare. Sau, cel puţin, nu aşa. Soţia mea alesese calea cea lentă.

– Adică?

– Alcool şi droguri.

Michelle nu spuse nimic, aşteptîndu-l să continue.

– A amestecat alcoolul cu toate pastilele şi Dumnezeu ştie ce mai avea în organism. O combinaţie uci-

gătoare. Cel puțin, așa scria în raportul de autopsie. S-a așezat la volan, scăpată de sub control. Mașina a sărit de pe pod, în golf. Spectaculoasă ieșire din scenă, n-ai zice?

Nu așteptă răspunsl.

– Mă îndoiesc că-și dădea prea bine seama ce i se întîmpla, și-i mulțumesc lui Dumnezeu că n-a mai luat pe nimeni cu ea.

– Prietenii și familia ta... Știe cineva dintre ei ce s-a întîmplat de fapt?

– Nu. Sînt destul de sigur că Nick a ghicit că era ceva în neregulă, dar n-a spus niciodată nimic.

– Poate că așteaptă să-i spui tu.

– Mda, poate.

Michelle nu știa pînă unde să insiste. Rezemîndu-se de chiuvetă, împături cu grijă prosopul umed și întrebă:

– Te consideri vinovat?

Theo ridică din umeri, ca și cum întrebarea ar fi fost irelevantă.

– Am reușit să mă împac cu cele întîmplate. Oricum, m-a convins că nu-s croit pentru căsătorie. Altele sînt mai importante pentru mine. Totuși, ar fi trebuit să-i dau mai multă atenție. Eram atît de ocupat cu munca, lucrînd cîte douăzeci de ore pe zi, și nu mi-am dat seama ce se întîmpla acasă. La naiba, știam că bea, dar n-am fost conștient că devenise o problemă. Cred că asta înseamnă „să-ți ascunzi capul în nisip".

– Ea a ales. Știu că par neînțelegătoare, dar nu tu i-ai turnat alcoolul și pastilele pe gît. Singură a făcut-o.

– Căsnicia e o asociere, răspunse Theo. Nu mi-am onorat partea. Era... fragilă. Mda, fragilă. Avea nevoie de ajutor, dar eu am fost prea orb ca să văd. Poate că n-am vrut să văd.

– Cred că e sănătos că în sfîrșit poți vorbi despre

cele întîmplate. Acum poate vei reuși să scapi.

– Să scap de ce?

– De furie, durere și vinovăție.

– N-o face pe felcerița de cap cu mine.

Theo îi dădu o spatulă s-o pună la loc, apoi scurse apa din chiuvetă.

– Gata, am terminat, spuse el. Mai ai întrebări, sau putem continua?

Michelle ar fi vrut să-l întrebe dacă-și iubise soția, dar nu îndrăznea.

– Bine, continuăm. Cina e gata.

– Zău?

– Ți-am cerut să ai răbdare pînă după cină. Acum aș vrea să-mi spui ce părere ai despre clinica mea.

– Am să-ți spun, îi promise el. Vin imediat.

Și, ieșind din bucătărie, porni spre etaj.

– Unde te duci? strigă Michelle în urma lui.

– Merg să-mi iau laptopul și să-l pun în bibliotecă. Trebuie să-mi verific e-mail-ul.

În capul scării, se opri privind-o.

– Sper să fi primit cîteva răspunsuri. Pe urmă, stăm de vorbă.

Michelle se întoarse la bucătărie și spălă tăblia mesei și a bufetului. Cînd termină, stinse lumina și urcă la etaj.

– Eu mă duc să fac un duș. Am avut o zi grea.

În cameră domnea dezordinea. Mai multe cutii stăteau îngrămădite în dreptul ferestrei, iar Michelle era convinsă că prin colțuri erau pînze de păianjeni. Nu se deranjase să mătură pe jos.

– Am folosit camera asta ca magazie, spuse ea. Iar patul ăla vechi o să-ți dea dureri de spate.

– Așa crezi?

– Ești mai lung decît patul. Iar salteaua e denivelată.

– Nu-ți face griji. Pot să dorm oriunde.

– Totuşi, mă simt vinovată. Cred c-ai putea să te dulci în patul meu. E încăpător.

– Serios?

Michelle îi recunoscu imediat expresia. O văzuse în destule filme şi pe chipurile multor bărbați. La Theo, arăta mai sexy decît pe fața lui Mel Gibson, iar Dumnezeu îi era martor că întotdeauna fusese topită după Mel.

– Termină! rîse ea. Termină în clipa asta.

Theo înălță o sprînceană. O, Doamne, acum îl imita pe Cary Grant...!

– Ce să termin? întrebă el inocent.

Ce-i putea spune? „Nu te mai uita la mine ca şi cum tocmai ți-aş fi propus să facem amor ca doi nebuni"?

– Lasă. Deci, vrei?

– Să mă culc în patul tău? Ce invitație...!

– Poftim?

– Vrei să împărțim patul tău?

Doamne, şi cît ar mai fi vrut! De cînd nu mai avusese relații cu un bărbat? Nici ea nu mai ținea minte. Probabil fiindcă se terminase dezastruos şi-şi blocase intenționat acea amintire.

Încet, uşor... Mamă, Doamne!

Simți că i se contracta gîtlejul.

– Nu cred că ar fi o idee prea bună.

Theo porni spre ea.

– De ce?

Se apropia încet, lăsîndu-i timp să se hotărască. Michelle îşi simțea picioarele înfipte în podea, şi furnicături în abdomen.

– Ar complica lucrurile.

– Cum?

– Am face amor, şi pe urmă...

– Amor nebun, o corectă el. Am face un amor nebun.

Se opri la un pas de ea. Îi mîngîie uşor obrazul cu degetele, apoi îi ridică bărbia, silind-o să-l privească. Michelle se simțea stîngace şi nesigură – pînă-i văzu veselia din ochi.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el.

De parcă n-ar fi ştiut...!

– Că mă scoți din minți. Theo, ar fi mai bine să înțelegi pînă nu e prea tîrziu...

– Da? întrebă el încet.

Mîna îi ajunsese pe gîtul ei, caldă.

– Ce?

– Ai spus că trebuie să înțeleg ceva.

Acum îi mîngîia ceafa. Lui Michelle i se făcea piele-de-găină.

– Da, trebuie... dădu ea din cap. Nu, vreau să zic... oh...

Respiră, îşi spuse. *Trage adînc aer în piept şi încearcă să-ți localizezi creierul.*

– Okay, uite ce e... Nu mă atrag aventurile trecătoare. Trebuie să am o... legătură solidă cu un bărbat, înainte să mă culc cu el. Nu cred în sexul sportiv.

Zîmbi forțat, cu speranța de a destinde atmosfera, şi adăugă:

– Sînt un dinosaur.

– Ți-am spus cumva că-mi plac dinosaurii?

O, Doamne, oftă Michelle în sinea sa. *O, Doamne...!*

Degetele lui Theo se jucau încet cu părul ei de la ceafă.

– Ai un păr atît de moale, şopti el. Şi de o culoare ca flacăra...

– De la mama am moştenit părul roşcat şi pistruii, răspunse ea, agățîndu-se de un gînd rațional.

– Ți-am spus că-mi plac și femeile pistruiate? Îmi dau așa, o poftă, să le sărut pistruii unul cîte unul...

– Am pistrui pe tot trupul.

– Ajungem noi și la ăia.

Pe Michelle o lua iar cu amețeli.

– Asta n-o să se întîmple.

– Mai vedem noi.

Doamne, țanțoș mai era! Avea mare nevoie să-și remedieze defectul ăsta și era hotărîtă să i-o spună, imediat ce i se limpezeau mințile. Deocamdată, era prea ocupată cu încercările de a se ține pe picioare. Individul o excita cu cea mai mică atingere. Toate terminațiile nervoase din trupul ei reacționau.

Cînd își dădu seama că-i venea să smulgă hainele de pe el, Michelle se retrase. Îi împinse ușor brațul la o parte. Își simțea picioarele ca de gelatină, dar reuși să se întoarcă și să pornească spre dormitorul ei.

În timp ce închidea ușa în urma să, făcu greșeala să-l privească. Theo stătea rezemat de tocul ușii, zîmbindu-i.

N-avea de gînd să-l lase să ghicească efectele atingerilor lui. Domnul de la oraș avea nevoie de o lecție.

– Dacă te-ncurci cu mine, suporți consecințele, îi spuse Michelle. Poți să faci un duș rece... după mine.

Cît de elocventă era? Prea tîrziu, își dădu seama că se trădase.

– Fac duș rece din cauza căldurii, încercă ea să explice, înțelegînd abia după aceea că se dăduse de gol și mai rău.

– Michelle...? întrebă tărăgănat Theo.

– Da?

– N-am început să mă încurc cu tine.

Michelle închise ușa și se rezemă de ea.

– O, Doamne...! șopti.

Capitolul 18

Michelle număra motivele pentru care nu voia să se încurce cu Theo. Ajunsese la douăzeci, cînd îl auzi bătînd în ușa băii.

– Încă nu mi-am făcut dușul!

– Mda, știu. Tocmai mă întrebam dacă nu vrei să-ți instalez computerul.

– L-ai găsit?

Întredeschise ușa și aruncă o pivire afară, ținîndu-și halatul de bumbac închis la piept.

– Nu era greu. Cînd îmi puneam hainele în mașina de spălat, m-am împiedicat de o cutie. Deci, vrei să ți-l instalez, sau nu?

– Computerul? Sigur.

Îi închise ușa în față și începu să numere din nou. Cînd ajunse la numărul douăzeci și trei – ar fi trebuit să schimbe așternutul – își dădu seama că o ajungea disperarea și se întoarse la motivul numărul unu. Theo i-ar fi frînt inima. Intră în cadă și deschise dușul. Apa rece ca gheața o făcu să se strîmbe.

Potrivi temperatura și lăsă apa caldă s-o calmeze. Cînd își clăti părul de șampon, reușise să se indigneze din nou. Auzi acolo, să se încurce cu ea! Nu era o femeie ușor de manipulat, își spuse, în timp ce-și descîlcea părul umed, înainte de a porni uscătorul. Probabil ar fi fost un amant pretențios...

– La naiba, șopti Michelle.

Încet și ușor. Oare avea să-și poată alunga din minte cuvintele astea? I se repetau în cap ca un disc stricat.

Se spălă pe dinți, apoi își aplică pe față cremă hidratantă și se privi în oglindă.

– Recunoaște. Vrei să te culci cu el.

Clătină din cap. Nu, nu era adevărat. Voia să facă sex cu el. Şi ce era rău în asta?

Absolut nimic. Nu făcea decît să fantazeze, iar fantezia era o funcţie perfect sănătoasă a psihicului omenesc. Dar să transpună fantezia în practică era cu totul altceva. Motivul numărul unu... frîngerea inimii...

– Am mai trecut, am mai văzut, murmură ea.

O, nu, n-avea să se încurce cu Theo Buchanan! Aşa că nu-şi puse una dintre cămăşile de noapte scurte pe care le purta de obicei la culcare.

Luă în schimb o pijama lungă de mătase albastră, încheindu-se la toţi nasturii, apoi îşi căută halatul gros de flanelă albă.

Poalele se tîrau pe jos. Îi legă cordonul cu un nod dublu. În locul papucilor albaştri de mătase, alese o pereche de papuci vechi, de pluş alb şi gros.

Apoi se privi în oglindă. Dumnezeule, arăta ca o călugăriţă...!

Theo era în bibliotecă. Scosese computerul din cutie, îi instalase toate componentele şi-l pusese în funcţiune. Citea ceva pe monitor. Cînd Michelle intră, o privi peste ochelarii cu rame de baga – şi încremeni.

– Se-anunţă viscol pentru noaptea asta?

Mîna lui Michelle se ridică la gît.

– Mi-era frig.

Theo rîse.

– Mi-*era*, insistă ea. Mi se face frig cînd merge instalaţia de aer condiţionat. Am închis-o ca să te simţi mai bine.

– M-hmm...

Acum se simţea prost, pentru că Theo nu-i înghiţise minciuna.

– Ce iepuraşi drăguţi ai în picioare!

– Mulţumesc. Dacă ai terminat să-ţi rîzi de mine,

răspunde-mi la o întrebare: ce părere ai despre... computerul meu?

– E vechi.

– Ai de gînd să nu te mai tot uiţi la papucii mei?

Exasperată, se rezemă de marginea biroului şi-şi scoase papucii. Cînd îi văzu şosetele, Theo rîse din nou.

– Acum *ce-ai* mai găsit de rîs?

– Mă întrebam doar dacă ţi-ai pus şi indispensabili.

– N-am nici o pereche de indispensabili, replică ea. Şi-acum, ai de gînd să-mi răspunzi la întrebare? Computerul meu merge sau nu?

– De unde ai chestia asta?

– Fratele meu, Remy, mi l-a dat. L-a cumpărat de la second hand, ultima dată cînd a fost acasă. Încă n-am avut timp să-l pun la punct. E în casă doar de două săptămîni. John Paul voia să mai dea cu un strat de baiţ pe podele, şi dacă l-ai cunoaşte pe fratele meu, ai şti că obişnuieşte să-şi programeze treburile aşa cum ştie numai el. La spital, am lucrat pe computer. Ştiu că ăsta e depăşit dar, cînd îmi voi permite, am să-mi cumpăr unul nou.

Theo potrivi monitorul lîngă colţul biroului, puse keyboardul în locul cel mai convenabil, apoi se rezemă de spătarul din piele al scaunului.

– Deci, cel care se ţine după tine... nu-i vreun tip cu inima zdrobită pe care l-ai părăsit?

– Am mai discutat despre asta.

– Şi mai discutăm o dată.

Michelle nu mai protestă.

– Nu, n-am avut relaţii cu nimeni. Şi-n plus, sînt medic. Eu nu zdrobesc inimile, eu le...

– Mda, ştiu. Le dregi.

– Nu, le trimit la cardiologie.

Laptopul se afla în partea opusă a biroului. Era un aparat scump şi elegant. În timp ce Michelle îl examina, pe ecran pluti un *E* mare şi roşu, urmat de un bip sonor.

– Ai primit un mail.

Theo atinse o tastă şi văzu cine-i trimisese mesajul. Michelle citi numele, înainte ca Theo să fi alungat imaginea de pe display.

– Cine-i Noah?

– Un prieten.

– Am citit numele. Ai vorbit cu el la telefon, adineaori.

– Da, m-a sunat. Probabil aştepta lîngă computer, fiindcă i-am trimis un mesaj acum cîteva minute, în timp ce tu făceai duş, şi mi-a şi răspuns.

– Dacă vrei să citeşti mesajul acum, mă duc dincolo.

– Nu, e-n regulă. Poţi să-l citeşti şi tu cu mine. Totuşi, n-ai să-l înţelegi.

– Prea tehnic?

– Nu, prea Noah. Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege. Tipul are un simţ pervers al umorului.

– Vorbeşti de parcă ar fi un compliment.

– Asta şi e. În domeniul lui de activitate, nu strică să fii şi puţin pervers.

Theo atinse o tastă şi aşteptă. Michelle se aplecă peste umărul lui, ca să citească mesajul. Era întortocheat şi părea să nu aibă nici un sens.

– E codificat?

– Nu, răspunse el morocănos, nemulţumit de apropierea ei. Îi simţea mirosul de şampon şi căldura trupului.

– Cine-i Mary Beth?

– Poftim?

– Noah spune că nu ţi-a mulţumit pentru că i-ai împrumutat-o pe Mary Beth ultima dată cînd a fost la Boston. Folosiţi în comun aceeaşi femeie?

– *„Mary Beth"* e o barcă de pescuit. L-am invitat să pescuiască în Bowen. I-am spus despre concurs, şi vrea să-l înscriu. Simte că înnebuneşte, în Biloxi. Urmează un program de instructaj şi nu-l poate suferi.

Se întoarse iar spre monitor, îşi scoase ochelarii şi-i puse pe birou. Îi era greu să se concentreze. Abia se putea stăpîni să n-o cuprindă în braţe.

Michelle îl înghionti în umăr ca să-i atragă atenţia.

– Cine-i Popa?

– Părintele Tom Madden. Mi-e ca un frate. La începutul şcolii elementare, s-a mutat la noi. E de vîrsta lui Nick şi amîndoi sînt cei mai buni prieteni. Au fost colegi la Penn State. Nick o să se însoare cu sora mai mică a lui Tommy.

– Şi Noah de ce-i spune Popa?

– Fiidcă, citez din Noah, „Îl oftică". De-asta o face. Tommy îi iartă orice.

– De ce?

– Fiindcă Noah a fost cît pe ce să-şi dea viaţa ca să-l salveze. Îl scoate pe Tommy din minţi, dar de fapt sînt prieteni foarte buni. Merg toţi trei la pescuit din cînd în cînd.

Michelle dădu din cap, apoi întrebă:

– Ultimul rînd scris de Noah... „cu privire la cealaltă, nici o problemă"... Ce înseamnă?

– Înseamnă că ştie că aici nu-s în elementul meu şi se va interesa de vreo două lucruri pentru mine.

– Răspunsul ăsta e la fel de ambiguu ca mesajul lui.

Se îndepărtă de birou, deschizînd glaswandul dintre bibliotecă şi living.

Pe canapea erau împrăştiate nişte reviste medicale. Le strînse teanc şi le puse pe un gheridon, apoi se aşeză, cu un oftat. Halatul gros o sufoca.

Lăsîndu-se pe spate în scaun, Theo o privi prin uşa întredeschisă.

– Te simţi bine? Pari cam roşie la faţă.

Nu-i scăpa nimic!

– Sînt doar obosită.

– De la ce oră n-ai dormit?

– De pe la vreo patru, cinci...

Theo termină de scris ceva la computer.

– Pe-ăsta-l las deschis, spuse el, ridicîndu-se şi răsucindu-şi umerii.

Îi amintea de un motan mare şi leneş.

– Cum de ţi-ai luat şi laptopul? Aveai de gînd să-ţi consulţi emai-lul în timp ce pescuiai?

– E la fel ca telefonul meu celular. Niciodată nu plec de-acasă fără el. Vrei să bei ceva?

– Nu, mulţumesc, dar tu poţi să te serveşti.

Theo intră în bucătărie, luă din frigider o Cola dietetică, apoi căută prin cămară. Găsi o cutie nedesfăcută de biscuiţi cu conţinut scăzut de sodiu şi grăsimi şi o aduse cu el în living.

– Vrei şi tu din-ăştia?

– Tocmai m-am spălat pe dinţi. Nu ţi-e frică să nu te-ngraşi?

– Cu aşa ceva, nu.

Deschise cutia şi începu să ronţăie un biscuit.

– Am pus cîţiva prieteni şi colegi să dea nişte telefoane şi să facă unele cercetări. Sper să-mi trimită rezultatele la noapte, pentru ca mîine să am totul gata.

– Pui Departamentul de Justiţie să muncească în timp ce tu eşti în vacanţă?

– Muncă de rutină, dulce ca... o fabrică de zahăr.

Michelle deveni atentă.

– Aşa? Crezi că l-ai putea ajuta pe Daryl?

– Am să-ncerc. Ce ştii despre fraţii Carson?

– Nu prea multe. Ar trebui să vorbeşti cu tăticul. Îi cunoaşte de ani de zile. Asta-i o comunitate restrînsă, fiecare ştie ce fac ceilalţi.

– Şi totuşi, nimeni nu ştie nimic despre spargerea de la clinică, remarcă el. M-am gîndit, şi nu cred că puştii ai devastat-o.

– Atunci ce crezi?

– A făcut-o un singur om. S-ar putea să mă înşel, dar nu cred. Am observat un sistem.

– Nu înţeleg. Ce vrei să spui cu „un sistem"?

– Era un haos ordonat. A intrat pe uşa din spate...

– Dar fereastra de la recepţie era spartă.

– A spart-o pe dinăuntru. Asta era uşor de observat. O dovedesc cioburile.

– Şi altceva?

– Eu nu-mi cîştig existenţa din aşa ceva, spuse el. Sînt procuror. Dar, dacă erau nişte tineri în căutare de droguri, cum cred tatăl tău şi cu Ben Nelson, atunci cum de camerele de examinare au rămas aproape neatinse?

– Geamurile şi broaştele dulapurilor cu medicamente erau sparte.

– Da, dar acele şi carnetele de reţete au rămas pe loc. Şi fişierele, Michelle? De ce şi-au pierdut vremea uitîndu-se prin fişele medicale?

– Poate nu făceau decît să arunce cu lucruri în dreapta şi-n stînga.

– Mie ăsta nu mi s-a părut un simplu caz de vandalism. Nişte puşti porniţi să devasteze... îşi aduc propriile echipamente de distracţii.

– Ca de pildă?

– Sprayuri cu vopsea. Tipul care-a făcut asta a folosit propria ta vopsea ca să mînjească pereţii. Îmi dă de bănuit că n-a venit pregătit să distrugă nimic. Iar pungile cu gunoi din spatele casei arată ca şi cum cineva ar fi

scotocit prin ele. Încuietoarea uşii dosnice nu avea nici o zgîrietură, de unde deduc că avea instrumentele necesare şi ştia să le folosească.

– Ca un profesionist?

Theo nu-i răspunse.

– Noah va fi aici mîine. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să laşi clinica aşa cum e pînă termină el de cercetat.

– Numai mîine?

– Da.

– Okay, fu Michelle de acord; prietenii ei veneau s-o ajute abia peste două zile; putea să aştepte pînă atunci. Ce meserie are Noah?

– E în F.B.I.

– F.B.I.?

Michelle nu-şi putu ascunde îngrijorarea.

– Deci, crezi că...

Theo o întrerupse:

– Nu te repezi să tragi concluzii. Noah mi-e prieten de familie, şi m-am gîndit că ar fi bine să arunce o privire. Să-şi spună părerea. Şi-n plus, îi place să pescuiască. O zi, două, în Bowen, îi vor prilejui o vacanţă minunată.

– Îi voi fi recunoscătoare pentru ajutor... şi ţie, dar mă întreb dacă nu facem din ţînţar armăsar.

– Nici tu nu crezi asta, nu-i aşa?

Michelle îşi frecă tîmplele.

– Da, probabil. Şi probabil nici Ben nu crede că nişte puşti au făcut-o, recunoscu ea. Am observat amîndoi că în faţa ferestrei nu erau urme de paşi. Plouase, şi iarba era încă umedă. Ar fi trebuit să rămînă urme.

– Atunci, de ce m-ai contrazis în legătură cu felul cum a intrat în clinică?

Michelle ridică din umeri.

– Cred că nu voiam decît ca totul să fie cît mai simplu şi să aibă sens. Ştii care-a fost primul lucru care mi-a trecut prin minte cînd mi-am văzut cabinetul?

– Care?

– Că cineva mă urăşte de moarte. M-am speriat. Îmi tot scobeam creierii în căutarea unui nume, dar n-am venit în oraş de-atît timp încît să-mi fi făcut deja duşmani. Peste două luni, sînt convinsă că voi avea o listă lungă cît braţul.

– Mă îndoiesc, spuse Theo. Individul şi-a pierdut controlul, în cabinet. Noah ne va da cîteva idei.

Mai vîrî în gură un biscuit. Fără brînză topită sau unt de arahide, aveau un gust ca de rumeguş, dar continuă să-i mănînce oricum.

– Oamenii ca Noah îi prind pe infractori, iar tu îi închizi.

– Cam aşa ceva.

– Cel puţin, nu ai motive să te temi că ar trage cineva asupra ta.

– Ai dreptate.

Minţea, desigur. În timp ce-şi făcea meseria, fusese lovit cu pumnii, cu picioarele, scuipat, muşcat şi, evident, se trăsese asupra lui. Fusese chiar luat în vizor de ucigaşi plătiţi – de două ori – şi, în timp ce urmărea familia lui Leon, primise ameninţări zilnice.

– Am o teorie, spuse Michelle.

– S-o auzim.

Theo scormonea pe fundul cutiei, căutînd ultima bucăţică de rumeguş comestibil.

– Unul dintre pacienţii doctorului Robinson a încercat să-şi sustragă fişa.

– Ce motiv ar fi avut?

– Nu ştiu. Mă gîndeam că, dacă avea vreo boală contagioasă sau un diagnostic despre care nu voia să

afle compania lui de asigurări sau familia, atunci ar fi putut dori ca fişa să-i dispară. Ştiu că bîjbîi, dar e singura teorie care-mi trece prin minte cu privire la răvăşirea fişierului.

– Robinson ţi-a dat o listă cu pacienţii lui?

– Da. Era o imprimată într-un plic de manila, lipit de o cutie. Nu avea mulţi, pentru intervalul de timp cît a lucrat aici. Din cîte-am auzit, doctorul Robinson ar fi avut nevoie de o reciclare. Îşi jignea pacienţii.

– Motiv pentru care nici nu avea prea mulţi.

– Exact.

– După ce Noah va investiga clinica şi ne va spune care e părerea lui, va trebui să confruntăm fişele cu lista, ca să vezi dacă lipseşte vreuna.

– Presupunînd că lista n-a fost distrusă.

Theo dădu din cap.

– Mai cred şi că ar trebui să-l suni pe Robinson şi să-l întrebi dacă nu avea pacienţi dificili. O să ştii tu ce să întrebi.

– Da, în regulă. Oricum, în caz că avem nevoie de lista pacienţilor, cred că are şi el un exemplar.

Theo observă că-şi masa ceafa.

– Te doare capul?

– Oarecum.

– Poate reuşesc „oarecum" să te ajut.

Se ridică şi veni lîngă ea, pe canapea. Apoi, puse o pernă pe jos, între labele picioarelor, şi-i spuse lui Michelle să se aşeze acolo, ca să-i facă un masaj. Oferta era irezistibilă. Michelle se aşeză între genunchii lui, cu picioarele întinse. Theo îi puse mîinile pe umeri, apoi şi le retrase.

– Scoate-ţi halatul.

Îşi descheie halatul, dezlegă cordonul, şi-şi dezgoli umerii.

– Acum, şi bluza de pijama.

– Drăguţă încercare.

Theo zîmbi.

– Bine, atunci descheie-te la primii nasturi.

Michelle fu nevoită să-şi descheie trei nasturi, pentru ca mîinile lui să-i poată atinge pielea umerilor. Prea tîrziu, îşi dădu seama ce făcea. Mîinile mari şi calde ale lui Theo îi ajunseseră pe piele şi, măiculiţă, era o senzaţie minunată...!

– Ai o piele aşa de fină...

Michelle închise ochii. Ar fi trebuit să-l oprească. Ce nebunie mai era şi aia? Din cauza lui se simţea atît de încordată, iar acum Theo îi înrăutăţea delicios starea. O, da, trebuia neapărat să-l oprească. În schimb, întoarse capul într-o parte, făcîndu-i loc să-i maseze gîtul.

– Ştii ce mi-am spus prima oară cînd te-am văzut?

– Că sînt irezistibilă? îl tachină era. Atît de irezistibilă încît a trebuit să verşi pe mine?

– N-ai să mă laşi să uit niciodată asta, aşa-i?

– Probabil că nu.

– Îm ieşisem din minţi de durere, îi reaminti el. Şi, oricum, nu despre asta vorbeam. După operaţie, cînd ai intrat în rezerva mea şi mi-ai vorbit despre clinică, despre Bowen şi despre oamenii care locuiesc aici... Ştii la ce m-am gîndit atunci?

– Că ai fi preferat să termin cu vorba şi să te las să dormi?

Theo o trase de păr.

– Eu vorbesc serios aici. Am să-ţi spun de ce-am venit de fapt la Bowen.

Din tonul lui se simţea că nu glumea.

– Iartă-mă. La ce te-ai gîndit?

– Că-mi doream ceea ce aveai tu.

– Aşa...?

– Am văzut în tine o stare pe care o aveam şi eu la început, dar am pierdut-o pe parcurs, la un moment dat. Ceea ce nu m-a deranjat, pînă cînd te-am întîlnit pe tine. M-ai făcut să vreau s-o găsesc din nou... dacă se mai poate.

– Ce anume?

– Pasiunea.

– Pasiunea profesională?

– Pasiunea cu care vrei să-ţi aduci contribuţia.

După o scurtă pauză, Michelle îi răspunse:

– Nu vreau să schimb lumea, Theo. Sper doar să-mi aduc contribuţia într-un colţişor al ei.

Se ridică în genunchi, întorcîndu-se cu faţa spre el.

– Nu crezi că ţi-o poţi aduce şi tu? îl întrebă, surprinsă.

– Ba da, sigur că da, răspuse Theo pe un ton firesc. Numai că mi-am pierdut entuziasmul profesional, cred. Nu-s sigur ce se întîmplă cu mine. Oamenii pe care-i închid... sînt ca rozătoarele. Pentru fiecare pe care-l bag în puşcărie, apar alţii trei ca să-i ia locul. E frustrant.

– Cred că eşti extenuat. De cînd a murit soţia ta, ai muncit enorm. Nu-ţi mai acorzi timp şi pentru distracţie.

– De unde ştii asta?

– Mi-ai spus că-ţi plăcea să construieşti diverse obiecte cu mîinile, dar ai mai spus şi că ani de zile n-ai mai avut timp pentru hobby-ul ăsta. Cu alte cuvinte, de la moartea soţiei tale.

Îşi dădu seama că Theo ar fi vrut s-o întrerupă, aşa că se grăbi să adauge.

– Şi nici pentru pescuit. Mi-ai mai spus şi că-ţi plăcea să pescuieşti, dar păreai să vorbeşti despre ceva dintr-o altă viaţă. Te-ai pedepsit singur destul, Theo. Trebuie să te potoleşti. Să te destinzi şi să laşi viaţa să treacă pe lîngă tine, pentru vreo două săptămîni.

– Ordinul medicului?

– Da. Ai să te simţi întinerit, îţi dau cuvîntul meu.

Era îngrijorată. I se citea în ochi. Doamne, dulce mai arăta! Theo începea s-o placă mult mai mult decît se aşteptase. Ce naiba să facă acum?

– Iar dacă te hotărăşti să te întorci la Boston, vei avea o nouă atitudine.

– *Dacă* mă întorc?

– Am vrut să spun, *cînd* ai să te întorci.

Theo nu voia să se gîndească nici la întoarcere, nici la Boston şi nici la viitorul lui – lucru absolut necaracteristic pentru el.

– Ce ciudat...

– Ce anume?

– Tu... şi cu mine. Parcă soarta ne-ar fi adus împreună.

Michelle zîmbi.

– Eşti contradictoriu, Theo. Un avocat cu o latură romantică. Cine-ar fi crezut că e posibil aşa ceva?

Theo se hotărî să destindă atmosfera.

– Ştii la ce m-am mai gîndit cînd te-am cunoscut? întrebă el, cu un zîmbet strengăresc.

– Nu, la ce? întrebă Michelle bănuitoare.

– Că erai sexy. Foarte sexy.

– O...

Răspunsu ei fu însoţit de un oftat.

– Ce „o"?

O, Doamne.

– Uniforma chirurgicală verde şi largă, da? E de-a dreptul afrodisiacă.

– Masca aia mică şi drăguţă îţi ascundea cea mai fermecătoare trăsătură.

– Pistruii?

– Nu, gura.

O, Doamne. O, Doamne. Era clar că Theo ştia să flirteze. Putea s-o facă să se foiască şi să gîfîie în acelaşi timp. Michelle îi zîmbi dulce.

– Încă nu mi-ai văzut cea mai fermecătoare trăsătură.

Theo înălţă o sprînceană, în acea delicioasă imitaţie după Cary Grant.

– Zău...? întrebă el tărăgănat. Hai că m-ai făcut curios. N-ai de gînd să-mi spui care e cea mai fermecătoare trăsătură a ta, aşa-i?

– Aşa e.

– Vrei să-mi petrec jumătate din noapte gîndindu-mă la asta?

Michelle aşa spera. Spera să-l facă şi pe el să se foiască puţin, la fel cum i se întîmpla ei întotdeauna cînd îl privea. *Te încurci cu mine şi suporţi consecinţele.*

– Vrei să-ţi faci de cap cu mine? întrebă Theo.

– Nu.

– Dacă eşti sigură...

– Sînt sigură.

– Atunci, poate-ar fi mai bine să te închei la bluză.

Îşi privi pieptul şi scoase un geamăt sonor. Pijamaua de mătase se descheiase complet. Dracu' să-i ia de nasturi de mătase, niciodată nu stăteau încheiaţi! Sînii abia îi mai erau acoperiţi. Se încheie la loc, înnebunită.

Cînd îl privi, era roşie la faţă.

– De ce nu mi-ai spus pînă acum?

– Glumeşti? De ce să-ţi fi spus? Îmi plăcea. Şi nu te mai uita aşa la mine. Nu eu ţi-am descheiat pijamaua. Nu sînt decît un spectator nevinovat.

Michelle se aşeză pe călcîie, ridicîndu-şi halatul la loc pe umeri.

– Mă duc la culcare. Îşi mulţumesc pentru masaj. Mi-a făcut bine.

Theo se aplecă înainte, îi cuprinse obrajii în mîini şi o sărută. Gura ei era atît de moale, caldă şi dulce... Avea gust de mentă. Continuă s-o sărute pe îndelete, fără s-o grăbească, încercînd să-i smulgă o reacţie.

Michelle fusese luată pe nepregătite. Nu-şi dăduse seama că voia s-o sărute, pînă cînd buzele lui le atinseseră pe ale ei. Nu se împotrivi. Ar fi trebuit, dar n-o făcu. Simţea că se moleşea toată. Era a lui cu trup şi suflet, şi o ştiau amîndoi. Brusc, Theo se retrase.

– Vise plăcute.

– Poftim...?

– Noapte bună.

– A... Da, mă duc la culcare.

În ochii lui se zărea o licărire clară. Ştia ce-i făcuse. Doamne, ce s-ar fi întîmplat dacă făceau dragoste?

În timp ce urca scara, Michelle se împiedică în tivul halatului. Imediat ce ajunse în cameră, aruncă halatul pe un scaun. Apoi se vîrî în pat.

Rămase acolo cam cinci secunde, apoi se ridică şi reveni la parter.

Theo stătea la birou, scriind la laptop.

– Ascultă, băi...! aproape că strigă Michelle.

– Da? întrebă el, cu mîinile oprindu-i-se în aer, deasupra keyboardului.

– Vreau doar să ştii...

– Ce?

– Că-s un chirurg al naibii de bun. În timp ce tu-ţi îmbogăţeai experienţa... regulîndu-te, şi anume folosesc cuvîntul ăsta...

– Da? o încurajă Theo, cu un surîs jucîndu-i în colţul gurii.

Michelle îşi împunse pieptul cu degetul.

– ...eu învăţam să folosesc scalpelul! Voiam doar să ştii...

– Ce să ştiu?

Din minte i se şterse orice gînd. Cîteva secunde domni tăcerea. În sfîrşit, cu umerii căzuţi, Michelle recunoscu:

– Nu mai ştiu.

Şi, fără o vorbă, ieşi din cameră. S-ar fi *putut* face de rîs şi mai rău?

– Mă îndoiesc, şopti ea, strecurîndu-se în pat.

Se simţea ca David înainte de întîlnirea cu Goliath, constatînd că uitase să-şi aducă praştia. O scotea din minţi.

Capitolul 19

Monk nu putea suferi misiunile de supraveghere. Stătea în umbra unei sălcii plîngătoare, privind casa doctoriţei Renard, aşteptînd să se asigure că dormea, ca să se poată întoarce la hotel şi să prindă şi el cîteva ore de somn. Desigur, mai întîi trebuia să asculte toate convorbirile telefonice interceptate. Se frecă pe coapsă, în locul unde-şi rupsese cea mai bună pereche de pantaloni kaki urcîndu-se pe stîlp ca să-i intercepteze postul.

În timp ce stătea acolo, ore în şir, pîndind şi aşteptînd, se gîndea la însărcinările din trecut. Îi plăcea să revadă în minte toate detaliile. Nu avea gusturi perverse şi în nici un caz nu se gîndea cu plăcere la victimele lui. Nu, tot ce urmărea era să-şi recapituleze performanţele şi să le analizeze. Ce greşeli săvîrşise? Ce putea face ca să progreseze?

Din fiecare misiune învăţase cîte ceva. Nevasta din Biloxi ţinea un pistol încărcat sub pernă. Dacă soţul ei ştiuse, lui omisese să-i spună. Monk fusese cît pe ce să primească un glonţ în cap, dar din fericire reuşise să-i

smulgă arma. Apoi o folosise ca s-o ucidă, în loc de a mai pierde secunde preţioase încercînd s-o sufoce. Să prevezi întotdeauna imprevizibilul. Aceasta fusese prima lecţie.

Şi mai fusese şi adolescenta din Metairie. Performanţa din noaptea aceea fusese mult prea imperfectă şi, revăzînd-o, Monk îşi dădea seama că numai norocul făcuse să nu-l surprindă nimeni. Întîrziase prea mult. Ar fi trebuit să plece în clipa cînd terminase treaba, dar în schimb rămăsese să vadă un film la televizor. Cu atît mai remarcabil era faptul că Monk nu se uita niciodată la televizor. Se considera mult prea inteligent pentru porcăriile pe care le transmiteau posturile ca să amorţească minţile deja amorţite ale trîntorilor umflaţi de bere.

Fimul acela fusese altfel. Şi enorm de amuzant. Tocmai începuse, cînd Monk pătrunsese în dormitorul victimei. Îşi mai amintea fiecare detaliu din noaptea aceea. Tapetul cu dungi trandafirii şi albe şi bobocii mici şi roz de trandafir, animalele de pluş de pe pat, perdelele roz cu volane. Fusese cea mai tînără victimă pe care o rezolvase vreodată, dar acest lucru nu-l deranja deloc. O misiune şi nimic mai mult. O însărcinare. Nu-l interesa decît să se achite bine.

Muzica urla din video, îşi amintea bine. Clienta era trează, pe jumătate drogată de la un chiştoc de marijuana pe care tocmai îl fumase. În aer plutea un miros dulce şi greu. Purta un tricou scurt albastru şi stătea rezemată de perne, cu o pungă uriaşă de Doritos în poală. Privea în gol spre ecran, fără să observe prezenţa lui Monk. O omorîse pe fata cu faţă ciuruită de acnee şi păr şaten slinos ca pe o favoare specială – şi pentru douăzeci şi cinci de mii – pentru ca tăticul să poată încasa polita de trei sute de mii de dolari pe care tocmai o încheiase pentru singurul lui copil, cu şase luni

în urmă. Polița conținea o clauză de indemnizație dublă, ceea ce însemna că, dacă se dovedea că moartea fusese accidentală, tatăl primea o sumă de două ori mai mare. Monk făcuse mari eforturi ca să simuleze un accident, astfel încît şi el să primească un onorariu dublu. Tatăl îi admirase opera, desigur, şi deşi nu fusese necesar să explice de ce voia ca fiica lui să fie ucisă – pe Monk nu-l interesau decît banii – mărturisise că voia cu disperare să scape de creditori şi asta era singura soluție.

O, iubirea de tată! Nimic în lume nu se compara cu ea. În timp ce o ucidea, ascultase dialogurile din film şi, în două minute, fusese captivat. Dăduse la o parte picioarele moartei, se aşezase pe pat şi urmărise filmul pînă la genericul final, rontăind Doritos. Tocmai se ridicase se plece, cînd auzise uşa garajului deschizîndu-se.

Scăpase la timp, dar acum, gîndindu-se la riscul prostesc pe care şi-l asumase, îşi dădea seama cît noroc avusese. Ce lecție învățase din experiența aceea? Să intre şi să iasă cît mai rapid posibil. Monk considera că progresase enorm de la acele crime de început. Pe Catherine o lichidase fără nici o problemă.

Ridică din nou privirea spre fereastra de la dormitorul doctoriței. Întîrzia cu culcarea mult mai mult decît se aşteptase el – dar, în fond, avea la ea un bărbat.

Cînd o urmărise la Lebăda, Monk îl zărise pe bărbat, în mijlocul grupului de adolescenți zgomotoşi care-l numeau „dom' antrenor". Să prevezi neprevăzutul. Îi dăduse telefon lui Dallas, îi citise numărul de înmatriculare al maşinii închiriate şi-i ceruse o verificare completă. În sfîrşit, lumina din dormitor se stinse. Monk mai aşteptă o jumătate de oră, ca să se asigure că femeia se culcase, după care coborî încet pe marginea drumului, unde-şi lăsase maşina. Se întoarse la motelul din St. Claire,

ascultă banda pe care înregistrase convorbirile telefonice, dezamăgit că nu conținea nimic semnificativ, îşi puse deşteptătorul să sune şi se culcă.

Capitolul 20

Categoric, era foarte util să ai acreditări guvernamentale şi relații sus-puse. La ora zece dimineața, Theo obținuse toate informațiile necesare despre frații Carson.

Iar ceea ce aflase despre pungaşii ăia îl irita îngrozitor. Mai avea şi hîrtiile gata, grație funcționarilor eficienți şi unui serviciu de mesagerie rapidă.

Ceea ce plănuia Theo să facă nu era deloc convențional şi putea fi atacat în instanță, dar acum nu-l interesa asta. Spera să rezolve problema lui Daryl înainte ca frații Carson să se deştepte la cap, iar din ceea ce aflase despre cei doi avocați pe care frații îi țineau cu contract lunar, erau nişte ageamii care n-aveau să se prindă că fuseseră manipulați pînă după consumarea faptului.

Theo mai avea încă un avantaj, de care pînă acum nu se mai folosise. Ca membru al Departamentului de Justiție, îi putea speria pe delincvenții mărunți la fel de tare ca I.R.S.-ul.

În timp ce pregătea micul dejun, fluiera. Michelle intră în bucătărie tocmai cînd Theo punea tacîmurile pe masă. Îi venea s-o mănînce, de bine ce arăta. Îmbrăcată în nişte blugi albiți strînşi pe şolduri, care-i evidențiau picioarele lungi, şi un tricou alb, scurt pînă deasupra ombilicului, arăta şi mai sexy decît în seara trecută.

Theo îi dădu un pahar cu juice.

– Vrei să te distrezi puțin?

– Cu ce să mă distrez?

– Cu fabrica de zahăr.

Nu-i venea să creadă, dar era destul de dezamăgită.

– A... Da, sigur că da. Pot să te ajut cu ceva?

– Evident că poți, dar mai întîi mănîncă-ți micul dejun. Ți-am pregătit totul. Îmi place să gătesc, adăugă el cu entuziasm. Mă relaxează.

Michelle aruncă o privire spre masă şi rîse.

– Să desfaci o cutie de cereale şi să scoți laptele din frigider nu-nseamnă să gătești.

– Am făcut şi cafeaua! se lăudă el.

– Mai bine-zis, ai apăsat pe buton. De făcut, am făcut-o eu, încă de aseară.

Theo îi trase un scaun, apoi se rezemă de chiuvetă.

– Arăți bine azi.

Michelle îşi trase tivul tricoului în jos.

– Nu ți se pare că tricoul ăsta e cam strîmt?

– Tu de ce credeai că ți-am zis că arăți bine?

– De fiecare dată cînd mi-l pun, mi-l scot şi aleg altceva. E modern, adăugă ea pe un ton defensiv. Mi l-a făcut cadou prietena mea Mary Ann, şi mi-a spus că trebuie să mi se vadă buricul.

Theo îşi ridică şi el marginea tricoului bleumarin pînă deasupra ombilicului.

– Dacă asta-i moda, ne conformăm.

– Am să mă schimb, replică Michelle, evitînd să-i privească abdomenul plat şi dur.

– Îmi place cum te-ai îmbrăcat! protestă el.

– Mă schimb.

Apoi clătină din cap.

– Mi-e greu... să mă acomodez în pielea mea, de-o vreme-ncoace.

– Ce vrei să spui?

– Ani de zile, am tot încercat să nu mai arăt ca o fetişcană.

Theo rîse.

– Nu glumesc, insistă ea. Cînd eram studentă la medicină, făceam tot ce puteam ca să ascund faptul evident că eram femeie.

Uimit, o întrebă:

– Şi de ce făceai asta?

– Un şef de catedră avea mari prejudecăți împotriva doctoriților şi tot timpul încerca să ne îngreuneze viața. Mare măgar mai era. El şi colegii lui se duceau să bea cu studenții, dar numai după ce studentelor le dădeau să lucreze în plus. Nu-mi păsa, dar nici nu-mi plăcea să primesc de două ori mai multe sarcini decît băieții. Iar dacă m-aş fi plîns, ar fi fost şi mai rău. Singura soluție era să mă las de studii, adică exact ceea ce voia şeful ăla de catedră.

Deodată, zîmbi.

– Într-o seară, în timp ce ne pileam cu margaritas, mai multe studente, am înțeles.

– Ce-ați înțeles.

– Îi era frică de noi. Reține că eram extenuate şi cherchelite.

– Şi ați găsit şi vreun motiv pentru care-i era frică de voi?

– Mințile noastre. Ştia adevărul.

– Ce adevăr?

– Femeile au minți cu mult superioare.

Rîzînd, adăugă:

– La baza prejudecăților lui stăteau teama şi nesiguranța. Țin minte că, pe moment, revelația ne-a uluit. Nu era adevărat, dar eram prea bete ca să ne mai pese. Acum îmi dau seama că totul era o prostie, nu eram nici mai capabile, nici mai incapabile decît bărbații, dar rîsul şi îngîmfarea ne-au ajutat să răzbim.

– Rezidențiatul a fost greu?

– Nu, a fost cu totul diferit. Nu conta că eram femeie, trebuia doar să ştiu să alerg. Se purtau la fel de oribil cu noi toţi, indiferent de sex, douăzeci de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă. Norocul meu a fost că am lucrat în subordinea unui chirurg talentat. Era nesuferit, dar ne înţelegeam bine. Toată ziua purtam halatul alb, iar moda nu intra în preocupările mele.

– Doctorița mea e femeie.

– Pe bune?

– Mdm. Mi-a scos apendicele.

– Nu sînt doctorița ta. Dacă aş fi, te-aş pune la regim fără sodiu şi grăsimi.

– Ţi-am spus că nu-mi place doctorița mea şi nu-i urmez niciodată sfaturile? Cît despre haine, nu contează ce porţi, Michelle. Bărbaţii se holbează la tine oricum. Sper numai ca fraţii Carson să nu caşte ochii pe fereastră în timp ce eu mă voi strădui să-i terorizez.

– Ai de gînd să foloseşti tactici teroriste? Mişto.

– Mă aşteptam să aprobi.

– Şi de ce să se uite la mine pe fereastră? Nu pot intra şi eu cu tine?

– Îmi pare rău. N-ai să vezi cum îi trec năduşelile.

– De ce?

– Fiindcă nu vreau s-auzi ce-am să le spun. Nu se ştie niciodată. Într-o zi, s-ar putea să ai de depus mărturie împotriva mea, în instanţă.

– Şi ce ai de gînd să faci?

Theo luă zaharnița de pe bufet şi se aşează în faţa lui Michelle.

– Ai să vezi, spuse el, în timp ce-şi turna în castron o porţie imensă de cornflakes. Îmi plac mai mult Frosted Flakes, remarcă, începînd să pună zahăr deasupra.

Pe Michelle o apuca greaţa doar privindu-l.

– Am un sac de zahăr în cămară. De ce nu iei o lingură şi să te înfrupţi direct de-acolo?

– Iubito, sarcasmele nu dau bine dimineaţa la prima oră. Vrei puţină cafea?

– Pentru tine am făcut-o. Eu obişnuiesc să beau Cola dietetică la micul dejun.

Theo rîse.

– Şi-mi critici mie obiceiurile?

Michelle scoase o cutie din frigider şi trase o duşcă prelungă.

– Am auzit cumva soneria azi dimineaţă?

– Un curier mi-a adus nişte hîrtii de la New Orleans. Am nişte prieteni acolo. După ce am vorbit cu Daryl, am telefonat la Boston. Întrucît nu sînt familiarizat cu avocaţii din Louisiana, a trebuit să-mi folosesc relaţiile.

– Eu am impresia că dacă un muncitor se accidentează în timpul programului, are dreptul la compensaţii.

– Există şi excepţii.

– Ca de pildă?

– Dacă accidentul s-a produs din vina muncitorului, acesta eventual fiind beat.

– Sau dacă a folosit o maşină despre care ştia că era stricată?

– Ăsta-i argumentul de care se vor folosi fraţii Carson.

– Dar tu te-ai pregătit.

– Exact.

– De ce acţionezi atît de repede?

– Fiindcă nu vreau să-l las pe Daryl în aer. N-am să stau mult aici şi vreau să rezolv problema înainte de a pleca acasă. I-am promis.

Michelle îşi lăsă capul în piept. Ştiuse tot timpul că Theo avea să plece. Sigur că ştiuse. Tocmai din motivul ăsta încercase să nu se ataşeze de el. Nesimţitul. Era numai vina lui.

Dacă n-o săruta, acum n-ar fi fost atît de nefericită.

– S-a-ntîmplat ceva? o întrebă el.

– Nu. De ce întrebi?

– Ai o expresie... ca şi cum ţi-ar veni să baţi pe cineva.

– Mă gîndeam doar...

– La ce?

Michelle împinse la o parte fulgii de cereale, apoi se rezemă de spătar, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

– La viruşii nespecifici, replică ea, pe un ton destul de agresiv.

– Ăsta-i ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat să te gîndeşti. La viruşi. Ca să vezi...!

– La viruşii *nespecifici*, preciză ea.

– Mea culpa. Deci, spune-mi: la ce anume te gîndeai, în legătură cu viruşii nespecifici?

– Că sînt insidioşi... şi destructivi, prin felul cum atacă organismul. Te simţi bine şi normal, şi dintr-o dată te ustură gîtul şi începi să ai dureri prin tot trupul.

Theo o privi cîteva secunde, apoi întrebă:

– Şi te gîndeşti la asta fiindcă...?

Fiindcă ai să pleci, nesimţitule!

Michelle ridică din umeri.

– Sînt medic. Mă gîndesc la asemenea lucruri.

– Te simţi bine?

– Da, dar cine ştie cum am să mă simt în cinci minute? Viruşii ăştia... lovesc pe neaşteptate, adăugă ea, pocnind din degete. Uite-aşa.

– Dar dacă nu provoacă boli mortale, atunci pînă la urmă îşi încheie ciclul şi trec, nu?

– A, da, trec, sigur că trec! se răsti Michelle.

– Ce naiba ai azi? se miră Theo.

– Simt că se apropie un virus.

– Parcă spuneai că te simţi bine.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Oamenii bolnavi mă deprimă.

– Michelle?

– Da?

– Eşti medic. Nu ai de-a face toată ziua cu bolnavi?

Dintr-o dată, Michelle îşi dădu seama cît de copilăreşte se purta şi încercă să găsească o scuză pentru acel moment de nebunie.

– N-am o fire matinală.

– Nu-ţi faci în zorii zilei cele mai multe operaţii?

– Ba da, dar pacienţii sînt deja sub anestezie. Puţin le pasă de toanele mele. Ai dormit bine? îl întrebă, schimbînd intenţionat subiectul.

– Da. Dar tu?

– Şi eu. Ai primit vreo veste de la prietenul tău, Noah?

– Încă nu.

– Va trebui să treacă pe-aici ca să ia cheia clinicii, dacă vrea s-o viziteze.

– Noah n-are nevoie de cheie.

– Cum o să intre?

– Prin efracţie, dar nu-ţi face griji. N-o să spargă nimic. Se mîndreşte că e rapid şi discret.

– V-aţi înţeles să vă întîlniţi într-un anumit loc şi moment?

– Nu. Dar nu-mi fac probleme, o să mă găsească el. Ce program ai azi?

– Din moment ce nu vrei să fac ordine la clinică pînă n-o investighează Noah, sînt liberă. Trebuie să-l găsesc pe doctorul Robinson şi să aflu despre pacienţii lui dificili. În rest, nu mai am altceva de făcut decît să te aduc la antrenamentul de fotbal, la ora trei. I-ai promis domnului Freeland că treci pe-acolo şi, întrucît eu sînt medicul echipei, trebuie să fiu de faţă.

– Ai nevoie de medic în timpul antrenamentelor? întrebă el zîmbind.

– A, da. Băieții se lovesc mult. Săptămîna trecută am avut de tratat un umăr dislocat grav, iar acum două zile, o luxație la genunchi. Apropo de domnul Freeland, continuă ea, ți-a scris un număr pe o hîrtie. Te-ai uitat la el și ai fost impresionat cum se cuvine?

– Da, am citit numărul. Nu pot spune că m-a impresionat prea mult.

– Atunci, te-a amuzat?

Theo dădu din cap.

– Cîștig într-o săptămînă mai mult decît mi-a oferit el pe un an de zile.

– Nu e un district bogat.

– Înțeleg.

– Și-s sigură că a presupus că mai cîștigi bani și lucrînd ca avocat.

– Mhm...

– Ai să-ți iei costumul înainte de a merge la fabrică?

– Ce nu-i în regulă la hainele de-acum?

– Levi's? Te poți prezenta așa cînd vrei să intimidezi pe cineva?

– Nu hainele de pe tine contează. Atitudinea e totul. Cînd poți fi gata de plecare?

– În zece minute.

În timp ce scotea mașina de pe alee, Theo spuse:

– Prima escală o fgacem la *„Second and Victor"*. Știu că-i în St. Claire, dar va trebui să mă îndrumi.

– E simplu. Chiar în spate la McDonald's.

– Perfect. Pot să-mi iau și niște cartofi prăjiți, să mă țină pînă la prînz.

– Cred că ai sîngele gros ca siropul crisco.

– Deloc. Am colesterolul redus și mult fier.

Michelle îi arătă drumul, pe străzile din St. Claire.

– Aici ia-o la stînga, îl instrui ea. De ce mergem la *„Second and Victor"*?

– Pentru garduri.

Theo opri în fața Companiei de Garduri din St. Claire și coborî.

– Am făcut comanda prin telefon, așa că n-o să dureze mult. Trebuie doar să plătesc.

Reveni peste zece minute. Cînd opri în fața băncii din St. Claire, pe Michelle o învinse curiozitatea.

– Ai cumpărat un gard?

– Mhm.

– Ce fel?

– De fier forjat.

– E îngrozitor de scump.

– Da, dar merită.

– Și?

– Și ce?

– Și de ce l-ai cumpărat?

– Zi că-i un premiu de consolare, pentru că n-o să-mi iau un pistol mai mare.

Știa că Michelle nu înțelegea. Se dusese deja la mașină, cînd micul John Patrick îi spusese despre ziua lui.

– Există firme de garduri și în Boston.

– Într-adevăr.

Deodată, Michelle ghici.

– Are vreo legătură cu Lois?

– Care Lois?

– Ai de gînd să-mi spui, sau nu?

– Nu. Sînt genul puternic și tăcut.

– Detest tipii puternici și tăcuți. Toți au personalități tip A. Infarcturi pîndind prima ocazie.

Theo deschise portiera.

– Iubito, tu nu te mai gîndeşti niciodată şi la altceva în afară de medicină?

– Sigur că da. Vrei să ştii la ce mă gîndesc acum?

– Iar îţi vin dracii?

– Cînd am avut eu draci?

Theo o lăsă să intre ea prima la bancă, apoi îi arătă legitimaţia guvernamentală paznicului de la poartă. Avea pistolul în teaca de la glezna pe care o primise de dimineaţă, o dată cu hîrtiile.

Paznicul îi făcu semn să intre.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule ofiţer?

Theo nu-l corectă.

– Am o audienţă la preşedintele băncii. M-aţi putea conduce pînă la biroul lui?

Omul dădu din cap cu entuziasm.

– Sigur că da. Domnul Wallbash e-n spate. Îl puteţi vedea aşezat la birou, dincolo de geam.

– Mulţumesc.

Theo o ajunse din urmă pe Michelle şi-i arătă un scaun din hol, spunîndu-i:

– Poate e mai bine să aştepţi aici. S-ar putea să trebuiască să folosesc un cuvînt porcos.

– Ce cuvînt?

Aplecîndu-se la urechea ei, îi şopti:

– *Revizie*.

– Mă scuzaţi, domnişoară. Nu cumva sînteţi fata lui Big Daddy Jake? întrebă paznicul, venind grăbit spre Michelle.

– Succes, îi şopti ea lui Theo, apoi se întoarse spre bătrîn. Ba da, eu sînt.

– Atunci sînteţi doctora, nu-i aşa?

Paznicul se prezentă, strîngîndu-i mîna.

– Am auzit ce s-a-ntîmplat la clinică. Nevastă-mea, Alice, şi cu mine tocmai ziceam că ce bine c-o să aibă

grijă de noi fata lui Jake. Ambii avem nevoie de un doctor bun. Alice are probleme cu monturile şi bătăturile. Nici nu poa' să-şi puie pantofii de duminecă, aşa de rău o doare, şi tre' să fac şi eu ceva cu încheieturile. Unele zile, nici nu pot să ridic braţu' drept. Cînd credeţi c-o să-ncepeţi să consultaţi pacienţi?

– În vreo două săptămîni, sper.

– Putem s-aşteptăm şi pîn-atunci, dacă tot am îndurat atîta vreme. Slujba asta a mea cu juma' de normă mă mai ajută şi pe mine să mai uit de toate boleşniţele. Îi ţiu locu' la paznicu' titular, două zile pe săptămînă. Cre' că s-ar putea zice c-am program de bancher...

Rîse de propriul lui banc, apoi continuă:

– Ia-n te uită colo-şa! Domnu' Wallbash pare la un pas să-l lase inima. S-a-nroşit la faţă ca un gogoşar, şi năduşeşte ca porcu'. Clar că nu-i convine ce-i zice ofiţeru'.

Michelle era de acord. Wallbash arăta într-adevăr rău. Răsfoia hîrtiile pe care Theo i le pusese pe birou, apoi ridică privirea spre el, încruntat.

Chipul lui Theo nu se vedea, dar cuvintele lui, cînd îi vorbi lui Wallbash apecîndu-se peste birou, avură un efect peceptibil. Preşedintele băncii ridică mîinile ca şi cum ar fi fost prădat, dînd din cap viguros.

Michelle bănuia de ce. Cu siguranţă, Theo folosise cuvîntul magic. Nu stătu mult în biroul preşedintelui şi, la plecare, nu-i strînse mîna. Wallbash era ocupat să-şi şteargă fruntea de sudoare.

Theo se opri în uşă, iar salutul lui la despărţire îl făcu pe Wallbash să pălească.

Cu o expresie feroce, Theo traversă holul, spre Michelle. Văzu că-l privea, îi făcu cu ochiul, apoi o apucă de mînă, dădu din cap spre paznic şi-şi continuă drumul, tîrînd-o după el.

Michelle aşteptă să ajungă în maşină, pentru a afla ce se întîmplase.

– Ei?

– Wallbash nu e mulţumit, dar o să coopereze. Şi n-ar strica s-o facă, adăugă el, pe un ton care-i atrase atenţia.

– Şi acum?

– Mai avem de făcut o vizită, apoi putem mînca de prînz. Spune-mi cum să ajung la fabrica de zahăr.

Michelle îi dădu îndrumările, apoi îl întrebă ce-i spusese lui Wallbash.

– Arăta ca în pragul unei crize de apoplexie.

– Fraţii Carson îşi efectuează operaţiunile financiare la banca din St. Claire de la înfiinţarea companiei. Fac parte dintre cei mai importanţi depozitari ai băncii, ceea ce-ţi poate spune de ce favoruri de bucură. Wallbash şi Gary Carson sînt prieteni. După cum zice Wallbash, Gary e un băiat foarte bun.

– Şi frate-său?

– Jim Carson e coleric. Cred că Wallbash se cam teme de el. Jim e cel care s-a dus la spital ca să-l concedieze pe Daryl. Anume joacă aşa, fiindcă obţin ceea ce vor.

– Cum ar fi, băiatul bun şi băiatul rău?

– Mai degrabă, băiatul rău şi băiatul groaznic. Ştii, aş prefera oricînd unul care tună şi fulgeră, în locul unui dihor viclean. Dacă am noroc, azi amîndoi vor fi la fabrică şi-am să-i văd făcîndu-şi numărul.

– Şi la bancă ce-ai făcut?

– Le-am îngheţat conturile.

Michelle izbucni în rîs.

– Asta nu poate fi legal.

– Ba da, ripostă Theo. Wallbash are hîrtiile semnate şi parafate. Trebuie să coopereze, altfel ajunge...

Se opri la timp. Michelle termină fraza în locul lui:

– La pîrnaie?

– Mda.

– De ce te tot uiţi la ceas?

– Sincronizarea e totul. Am întîlnirte cu Gary Carson la douăsprezece şi jumătate.

– Ţi-ai fixat o întîlnire?

– Sigur.

– I-ai spus de ce?

– Şi să strict surpriza? Sigur că nu i-am spus adevărul. I-am spus secretarei că vreau să fac afaceri cu fabrica.

– La primul colţ, ia-o la stînga, îl instrui Michelle. Şi ţine- o drept vreo două mile. Fabrica e în afara oraşului. ...Deci, Carson crede că primeşte un cont nou.

– Exact.

– Probabil că Wallbash o să-l sune, ca să-i spună despre vizita ta.

– O să-l sune la unu fix, nici un minut mai devreme, altfel pun revizorii să-i facă banca ferfeniţă. O s-aştepte.

– Chiar ai fi în stare să faci asta?

Theo nu-i răspunse.

Cîteva clipe, Michelle îi privi profilul, apoi spuse:

– Cînd vrei ceva, nimic nu-ţi stă în cale, aşa-i?

– Exact. N-ar strica să ţii minte.

– Învingi întotdeauna?

Theo o privi.

– Ce părere ai?

Schimbase subiectul într-un mod subtil.

Amîndoi ştiau că acum vorbea despre cucerirea ei. „Cînd o-ngheţa iadul", spuse în sinea sa Michelle.

Apoi îi veni în minte alt gînd şi îl întrebă:

– Dar salariile? Dacă le-ai îngeţat conturile, cum vor mai fi plătiţi oamenii?

– Tribunalul va mandata pe cineva să completeze cecurile.

– Şi dacă fraţii închid fabrica, doar de ciudă?

– Cîştigă prea mulţi bani ca s-o închidă – şi-n plus, n-am să-i las.

– Poţi să-i opreşti?

– Sigur. Dacă nu cooperează, cînd am terminat cu ei, firma va fi în proprietatea salariaţilor.

În depărtare de vedea fabrica. Din silozurile rotunde cuibărite între două clădiri uriaşe de beton se înălţau hornurile. Toate ccmponentele erau unite între ele.

Cu cît se apropia mai mult, cu atît fabrica arăta mai mohorîtă. Avea o faţadă cenuşie murdară şi ferestre nespălate, dar nu părea să fie degradată. Theo parcă maşina în curtea cu pietriş, coborî şi privi în jur.

– Domnul Buchanan?

La auzul glasului, Theo se întoarse.

– Connelly?

Un bărbat înalt şi slab, în costum, se apropie de maşină.

– Da, domnule.

– Totu-i în ordine?

Connelly îşi ridică servieta.

– Da, domnule, în perfectă ordine. Tocmai am fost anunţat.

Theo se aplecă spre portiera deschisă şi-i spuse lui Michelle:

– Vrei să aştepţi aici?

– Bine, răspunse ea, dar dacă aud împuşcături, am să vin în fugă.

După ce făcu prezentările, Theo îi mai spuse lui Connelly:

– Cînd ies eu, intri. Vreau să aştepţi lîngă uşă.

Michelle deschise radioul. Cînta Willie Nelson. Îl luă

ca pe un semn de bun augur. Poate că pe Theo nu-l păştea totuşi nici un pericol.

După trei cîntece şi nouă reclame, Theo ieşi. Îi zîmbi în treacăt lui Connelly, apoi se aşeză la volan şi porni maşina încă înainte de a închide portiera. Michelle abia avu timp să-şi încheie centura de siguranţă.

– O ştergem?

– Mi-e foame.

– Dar te tot uiţi în oglindă, remarcă ea, întorcîndu-se să privească în urmă.

– Sînt prudent, atîta. Nu se ştie niciodată cine ţine o puşcă sub birou.

– Chiar atît de bine a mers?

– De fapt, chiar a mers bine. Gary Carson e un tip foarte drăguţ. Nici nu se putea să fie mai amabil şi mai înţelegător. Vrea să facă ceea ce trebuie. Nu-ţi pot spune de cîte ori a repetat asta. Desigur, a adăugat ameninţarea voalată că va trebui să închidă fabrica pentru că, citez, „abia ne ducem zilele".

– Şi tu cum ai răspuns?

Theo îi zîmbi scurt.

– Am rîs.

– Deci, ai procedat cu tact.

– Sigur, rîse el.

– Chiar îţi plac treburile astea, nu?

Întrebarea păru să-l surprindă.

– Da, îmi plac. Mă bucur că-l pot ajuta pe Daryl.

– Pentru că vezi cu ochii tăi rezultatele.

– Da. Sigur, cazul ăsta e uşor. Ar trebui să-l rezolv pînă-n weekend.

– Chiar crezi că poţi rezolva problema în două zile.

– Da, sînt convins. Doar dacă nu cumva fraţii au dosit pe undeva nişte bani despre care eu n-am aflat, şi consideră că pot să reziste. Însă chiar şi atunci, nu con-

teză. Au încălcat atîtea legi, încît îi pot trimite pe amîndoi după gratii. O.S.H.A. ar fi în culmea fericirii, în fabrica aia.

– Colericul ți-a sărit la beregată?

– Nu.

Michelle zîmbi.

– Pari dezamăgit.

– Sînt, recunoscu el. Voiam să le văd numărul. Jim Carson e plecat la New Orleans pe ziua de azi, dar ar trebui să se întoarcă la Bowen pe la şase. Gary a menționat că va aştepta să-i spună în față, în loc să-l sune pe celular, probabil ca să-l asmută imediat asupra mea. Cred că vom auzi de Jim cam la cinci minute după ce Gary îi dă vestea.

– Întîmplător, i-ai spus lui Gary unde vei fi diseară?

– S-ar putea să fi menționat că voi fi la „Lebăda", zîmbi Theo.

Michelle oftă.

– Pînă la urmă, tot s-ar putea să împuşti pe cineva.

Capitolul 21

Noul stadion de fotbal al liceului era impresionant.

Echipa, însă, numai impresionantă nu era. După părerea lui Theo, băieții erau incredibil de slabi.

Voiau să se dea în spectacol. Aveau talent, dar nu ştiau cum să-l folosească. Conrad Freeland trebuia să urle din toți bojocii ca să se facă auzit peste strigătele băieților. Fluiera atît de des, încît nici nu-l mai luau în seamă. Antrenamentul era haotic şi asurzitor.

În sfîrşit, Conrad reuşi să-i alinieze. Începură să alerge înainte şi-napoi pe iarba tunsă îngrijit a terenului, ca nişte găini cu capetele tăiate. Theo şi Michelle stăteau lîngă profesorul de muzică, pe linia de cinci iarzi,

privind. Cu un zîmbet radios de mîndrie, Conrad se întoarse spre Theo şi-l întrebă:

– Ce părere ai de băieții tăi?

Theo ignoră referirea la „băieții lui" – n-avea de gînd să-şi revendice echipa pestriță – şi răspunse:

– Mai bine alergați cîteva atacuri şi contraatacuri, iar Michelle şi cu mine o să vă privim din tribune. Au trecut nişte ani, dar cine ştie, poate reuşesc să vă fac unele propuneri.

Conrad îl privi nedumerit.

– Ăsta au fost atacul.

– Poftim?

– Tocmai ai văzut atacul.

– *Atacul?* Aveți doar un...

Încerca să nu zîmbească, nedorind să dea impresia că nu lua antrenamentul în serios. Nervos, profesorul de muzică se trase de guler. Era îmbrăcat ca pentru un recital, într-o cămaşă albă imaculată şi călcată, o cravată cu dungi şi un blazer bleumarin. Domnea o canicula atît de sufocantă, încît Theo se întreba cum de nu se sufoca.

Michelle îl înghionti:

– E un atac drăguț, nu?

Theo nu răspunse. Apoi, Conrad spuse:

– Am pus la punct doar atacul pe care l-ați văzut. Îi zicem „Lancea".

– Aha... replică Theo, în lipsa altui răspuns care să nu fie o minciună sfruntată.

– E bun, nu-i aşa?

Michelle îi dădu din nou un ghiont. Ignorînd-o, Theo se întoarse spre Conrad, Nu voia să-l jignească, era clar să se chinuise mult pentru a-i face pe băieții indisciplinați să coopereze, dar Theo n-avea de gînd nici să-l mintă, aşa că spuse doar atît:

– Interesant.

– Trebuie să înțelegi situația mea și trecutul echipei, continuă Conrad. Anul trecut ne-am făcut pentru prima oară o echipă de fotbal, iar antrenorul... ne-a părăsit în mijlocul sezonului. Băieții nu știu ce să facă. Nici eu nu știu ce fac, recunoscu el. Dați-mi un flaut, și-i pot învăța să cînte, dar asta... mă depășește. De aceea avem nevoie de caiete. Crede-mă, am făcut tot ce-am putut.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Theo.

– Pînă și pe computer am căutat. Pot să-ți înșir toată istoria fotbalului, dar nu-s în stare să-ți spun cum se joacă. Din desenele pe care le-am găsit pe Internet n-am înțeles nimic. Numai cercuri și săgeți, fără nici un sens.

Își scoase fluierul de la gît și i-l oferi lui Theo.

– Vezi ce poți face, dom' antrenor.

– Nu sînt...

Conrad o luase deja la fugă spre automatul cu apă rece.

– ...antrenor, încheie Theo.

– Sînt îngrozitori, nu-i așa? șopti ea.

– O, da, îi dădu Theo dreptate.

Michelle zîmbi.

– Eu mă duc la peluză, să aștept pînă termini.

Okay, își spuse el. Un singur antrenament. Avea să le vorbească băieților, apoi să-i trimită lui Freeland niște caiete de joc și eventual vreo două casete la care să se uite, și cu asta, basta.

Ducînd două degete la gură, fluieră ca să le atragă atenția băieților și le făcu semn să se apropie. Se adunară în jurul lui ca niște mînji greoi, bombardîndu-l cu întrebări. Încet, Theo le spuse să-și scoată căștile și să se așeze pe iarbă. Cînd se trîntiră pe teren, fu gata să jure că simțise pămîntul cutremurîndu-se sub el.

Apoi, Elliott Waterson strigă:

– Dom' antrenor, da' pistolu' unde-i?

Theo nu scoase o vorbă. Nu făcu decît să stea tăcut, cu brațele încrucișate pe piept, așteptînd. Nu dură mult. Într- un minut, se lăsă liniștea.

Atunci, aproape în șoaptă, spuse:

– Elliott, pistolul meu e la loc sigur, dar jur că primul care mă mai întrerupe o să primească una-n cap. E clar? Iar acum, iată ce avem de făcut...

Michelle stătea pe banca tare a peluzei, privind transformarea. Era uimită de ușurința cu care Theo îi luase pe băieți sub control. Păreau să-i soarbă fiecare cuvînt. Conrad era impresionat. Revenise lîngă Theo și, din cînd în cînd, dădea din cap.

– Mă scuzați, domnișoară?

La auzul glasului, Michelle se întoarse și văzu un bărbat brunet, înalt și cam supraponderal, care stătea la ieșirea tunelului dinspre vestiare. I se părea vag cunoscut.

– Da?

Omul se apropie. Era îmbrăcat în șort și bluză kaki, cu cuvîntul „Speedy" brodat deasupra buzunarului de la piept, lîngă un ecuson cu numele. Ținea în mînă un pachet al serviciului *Speedy Messenger*.

– O caut pe domnișoara doctor Michelle Renard. Întîmplător știți unde aș putea-o găsi?

– Eu sînt doctorița Renard.

Mesagerul se lumină la față.

– Slavă Domnului! Prin tot orașul am umblat după dumneavoastră.

Își vîrî pachetul sub braț și urcă grăbit treptele metalice.

– Aveți ceva pentru mine?

– Nu, domnișoară doctor. Dar s-a ivit o problemă și

sper să mă ajutați s-o anunț înainte ca Eddie să-și piardă slujba.

– Poftim?

Mesagerul zîmbi.

– Eddie e nou la compania noastră, și a încurcat rău borcanele. Apropo, eu mă numesc Frank.

Îi întinse mîna. Avea palma umedă, și o strînsoare slabă.

– Ce încurcătură a făcut colegul dumneavoastră?

– A predat pachetele altor persoane. Dar are nevoie de slujba asta, fiindcă nevastă-sa urmează să nască și, dacă e concediat din vina lui, pierde asigurarea. Are două nouăşpe ani, adăugă el. Și mă simt răspunzător, fiindcă eu l-am instruit, așa că-mi folosesc ziua liberă ca să rezolv situația pînă nu află șeful.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră. Și eu cu ce pot să vă ajut?

– Păi, vedeți dumneavoastră, luni Eddie a luat un colet de la o firmă de drept din New Orleans, și ar fi trebuit să completeze eticheta și s-o lipească pe pachet chiar atunci, la recepție, da' n-a făcut-o. A dus pachetul la mașină, da' mai luase deja încă un pachet, de la Belzer Labs, și nici pe ăla n-a pus eticheta. Și pe urmă, a încurcat etichetele. N-am aflat decît cînd secretara de la altă firmă de drept a sunat ca să spună că primise pachetul greșit. Cînd l-a desfăcut, a găsit niște hîrtii despre un medicament nou. Norocul lui Eddie că eu am răspuns la telefon. Oricum, adăugă el mutîndu-și greutatea de pe un picior pe altul, speram să-mi puteți da pachetul pe care l-ați primit din greșeală, și-am să vi-l dau pe cel de la firma de drept.

Michelle clătină din cap.

– Aș dori să vă ajut, dar nu-mi amintesc să fi primit nici un pachet. Unde și cînd a fost predat, știți cumva?

– Eddie l-a dus la spital. Am trecut deja pe-acolo, sperînd să vă găsesc, și o soră s-a uitat în registrul săptămînal. A zis că-n după-amiaza aia fusese un accident și dumneavoastră erați în operație cînd a venit Eddie, da' nu se potrivește, pentru că ați semnat.

– A, da, îmi amintesc de accident. Eram la chirurgie, adîncită pînă la coate în fișe medicale pe care trebuia să le termin înainte de a pleca. Am primit într-adevăr un telefon de la urgență, despre un pachet. Totuși, nu-mi amintesc să-l fi preluat.

– Eu știu că ați semnat de primire.

– Serios...?

Michelle nu-și amintea nici moartă.

– Da, domnișoară doctor, ați semnat, insistă nervos curierul. Noi reținem o copie a recipisei și trimitem originalul înapoi la expeditor, și vă spun eu, ați semnat negru pe alb!

– Nu ajută la nimic dacă vă enervați. Iar dacă mi-ați putut descifra semnătura, atunci în nici un caz nu era a mea. Dar cred că știu ce s-a întîmplat. Secretara de la urgență a semnat în locul meu. Cam așa se procedează la noi.

– Deci, n-ați deschis pachetul? întrebă mesagerul, zîmbind ușurat.

– Nu, mi-aș fi amintit cu siguranță dacă o făceam, mai ales dacă erau hîrtii de la o firmă de drept.

– Vă dați seama cît de atenți sînt avocații cu hîrtiile lor. Aș putea să mă duc acum la spital și să iau pachetul, nu? Cum o cheamă pe secretară?

– Elena Miller, dar n-o să vi-l dea decît dacă-i spun eu.

– Nu i-ați putea da un telefon? Eddie a luat deja pachetul pentru dumneavoastră și e pe drum încoace. Tare-aș vrea s-o rezolvăm azi. Am mobilul la mine.

Se apropie, întinzîndu-i telefonul. Michelle îi simți after-shave-ul. Folosea unul puternic, dar care nu reușea să-i ascundă mirosul de transpirație.

Elena Miller răspunse pe tonul ei răstit, ca de obicei:

– Aici Miller.

– Bună, Elena. Doctor Renard la telefon. Te întrerup din vreo treabă importantă?

– Tot timpul am cîte o treabă importantă, domnișoară doctor, și ați uitat să vă terminați fișele. Ați lăsat două, și nici de corespondență nu v-ați atins. Cutia dumneavoastră poștală dă pe din afară. Ia s-auzim, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Mi-am terminat fișele, așa că dacă Murhpy se gîndește să mă reclame, spune-i c-am să-i pun pielea pe băț.

– Liniștiți-vă, domnișoară doctor, Murphy are și el liber. Cu ce vă pot ajuta?

Michelle îi explică despre încurcătura cu pachetele.

– Îți mai amintești dacă ai semnat pentru un pachet primit luni, pe la ora cinci?

– Nu-mi mai amintesc nici ce-am mîncat la cină aseară. Dar dacă am semnat de primire, atunci v-am lipit o etichetă galbenă pe dulapul din vestiar. Vi l-aș fi băgat înăuntru, dar încă nu mi-ați spus cifrul.

– Iartă-mă, uit mereu. Ai idee unde este pachetul acum?

– Am să mă uit. Trebuie să fie sau la mine-n birou, sau pe dulapul dumneavoastră. Ce vreți să fac cînd îl găsesc?

– Să i-l dai omului de la Speedy Messenger Service. Va trece pe-acolo.

– Da, bine. Stau aici pînă la șase seara, dar nici un minut mai tîrziu. Astă seară e bridge la biserică, și trebuie să fiu acolo la șase jumate, ca să-i ajut să se

pregătească. E rîndul meu să fiu gazdă.

– Sînt sigură că va ajunge la spital înainte. Îți mulțumesc, Elena.

În timp ce-i dădea înapoi telefonul lui Frank, observă că Theo venea spre ei. Privindu-l, Frank o întrebă:

– Ce v-a spus? Pachetul e la ea?

– Liniștiți-vă. Eddie o să-și păstreze slujba. Elena stă la spital pînă la șase, și vă așteaptă ca să faceți schimbul.

Frank nu-i mulțumi. Trăgîndu-și cozorocul șepcii pe frunte, o luă la fugă în jos pe trepte. În timp ce dispărea în tunel, Michelle strigă pe urmele lui:

– Cu plăcere!

N-o auzi. Grăbindu-se cu disperare să dispară înainte de a-i mai vedea și altcineva fața, alergă din răsputeri prin vestiare, pînă afară, în parking. Gîfîia de efort. Căzu peste portiera mașinii, îndoit de mijloc, încercînd să-și tragă respirația în timp ce apuca de clanță. Auzi un sunet în spatele lui și se răsuci în loc, ghemuit.

Ochii i se măriră.

– Ce naiba faci, de vii așa, pe furiș? Mă urmărești?

– Ce faci *tu*?

– Fac ceea ce trebuie să fac. Altfel nu se putea. Doctorița n-o să mă mai vadă. Și-n plus, a meritat să risc. Știu unde e pachetul. Chiar acum mă duc să-l iau.

– Ți s-a spus să nu interacționezi cu subiectul. Acum, doctorița știe cum arăți. Ai făcut o greșeală prostească, iar ceilalți n-au să se bucure.

Capitolul 22

În drum spre casa lui Michelle, Theo rămase tăcut. Amîndoi erau înfierbîntați și transpirați și voiau să facă un duș înainte de a merge la Lebăda să ia cina. Mier-

curea era o seară aglomerată la bar, iar concursul de pescuit din sîmbăta următoare făcea să se adune şi mai multă lume.

– Fratele tău nu poate veni să dea o mînă de ajutor? întrebă Theo.

– John Paul n-a apărut săptămîna asta.

– Obişnuieşte să dispară mult?

– Cînd tatăl meu are nevoie de el, vine.

– Dar de unde ştie că tatăl tău are nevoie de el? Îi dă telefon?

Michelle zîmbi.

– John Paul n-are telefon, şi chiar dacă ar avea, n-ar răspunde. De obicei, apare vinerea dimineaţa, să vadă dacă tăticul are nevoie de ceva. John Paul n-a lucrat niciodată la bar în serile din timpul săptămînii.

– Şi dacă tatăl tău are probleme? Dacă se îmbolnăveşte, sau mai ştiu eu...?

– John Paul ar şti că s-a întîmplat ceva.

– Telepatie?

– Ar şti şi atît.

– Pare un om ciudat.

– Nu e ciudat, răspunse Michelle, pe un ton defensiv. E doar aparte.

– Dar fratele tău mai mare?

– Remy? Ce-i cu el?

– Şi el e aparte?

– După standardele tale, nu, nu e aparte.

Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă.

Cînd ajunseră la Lenăda, era şapte şi un sfert, iar localul gemea de lume.

Furgoane vechi şi camionete ruginite se înghesuiau în parcare, afişînd rasteluri de arme şi abţibilduri pe bare.

„Prefer să pescuiesc" părea deviza preferată a celor mai mulţi, dar cea care-i atrase atenţia lui Theo fu „Ajutor pentru aligatori", scrisă cu litere fluorescente. Mai observă şi că nu existau maşini noi.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă Michelle, în timp ce-l conducea prin jurul unui furgon gri cam tamponat.

– Cît de greu e să-ţi cîştigi existenţa aici, răspunse el. Dar n-am auzit pe nimeni plîngîndu-se.

– Nici n-o s-auzi. Sînt prea mîndri.

Big Daddy Jake era la capătul opus al barului, lîngă magazie, împreună cu Conrad Freeland şi Artie Reeves. Jake dădea din cap încruntat, ascultînd ceea ce-i spuneau, şi n-o observă în timp ce se apropia.

Armand, bucătarul, lucra la bucătărie, în timp ce fratele lui, Myron, servea la bar.

– Tăticul l-a recrutat pe Myron să-l ajute, observă Michelle.

– Ne face cu mîna.

Cînd ajunseră lîngă el, Jake ridică tăblia barului şi se grăbi spre Michelle.

Aceasta observă că Artie şi Conrad se uitau la ea încruntaţi.

– Theo, serveşte o bere şi şezi la bar, pînă schimb eu o vorbuliţă-ntre patru ochi cu fie-mea.

Expresia lui Jake îi spunea că făcuse ceva care-i displăcea. Îl urmă în magazie, apoi întrebă:

– Ce s-a întîmplat, tăticule?

– O să plece, Mike, asta s-a-ntîmplat. Am stat de vorbă cu băieţii, şi am hotărît că nu se poate una ca asta. Oraşu-ăsta are nevoie de Theo Buchanan, doar îţi dai seama. Cei mai mulţi de-aici au venit astă-seară anume ca să vorbească cu el.

– Vor sfaturi legale?

– Unii da. Şi pe urmă, mai e şi afacerea asta cu

fabrica de zahăr, şi acuş începe şi sezonu' la fotbal.

– Şi ce vrei să fac eu, tăticule. Omul locuieşte la Boston. Nu poate să facă naveta.

– E, sigur că nu poate, zîmbi Jake.

– Şi-atunci?

– Ne-am zis că poate-l faci să se răzgîndească, dacă-ţi dai silinţa.

– Cum? întrebă exasperată Michelle.

– Scoate preşu' de bun-venit.

– Asta ce mai înseamnă?

– Conrad şi cu mine am făcut un plan, şi Artie crede că s-ar putea să meargă. I-ai făcut gumbo?

– Nu, dar...

– Perfect! o întrerupse el. Nevastă-sa lui Conrad o să vie la tine-acasă mîine dimineaţă cu-o oală plină, şi poţi să zici că-i făcut de tine.

– Dar ar fi necinstit...! Şi... stai puţin! Parcă-ţi plăcea gumbo-ul făcut de mine!

Jake continuă netulburat:

– Şi prăjitura ta cu lămîie? Întîmplător, nu i-ai făcut-o nici pe aia, nu?

– Nu.

Michelle făcu un pas spre el.

– Te previn, tăticule, dacă şi acum zici „perfect", în veci nu te mai invit la cină.

– Iubito, nu-i momentu' să-mi vii cu sensibilităţuri. Sîntem în plină criză şi n-avem decît două zile ca să-l facem să se răzgîndească. Marilyn tocmai a plecat.

– Soţia lui Artie?

– Ea însuşi. Face un tort de ciocolată foarte gustos, şi s-a dus să coacă unu' chiar astă-seară. Mîine la amiază o să fie la tine-n bucătărie, cu un cartonaş de bun-venit, ca să vadă cît se bucură toţi că-i aici. Karen Crawford face salată de cartofi şi-o să scrie şi ea un

cartonaş. Nici nevasta lui Daryl nu vrea să rămîie pe dinafară. Vine c-o oală de fasole verde proaspăt culeasă din grădină.

– Şi un cartonaş.

– Întocmai.

– Şi-atunci de ce să mă prefac eu că am făcut gumbo-ul?

– Pentru ca Theo să creadă că ştii să găteşti.

– Dar *ştiu* să gătesc.

– L-ai dus la McDonald's.

Nu suna ca un comentariu, ci ca o acuzaţie.

– A *vrut* să mănînce acolo! Îi place la McDonald's... şi mie la fel. Au nişte salate delicioase.

– Toţi încercăm să fim prietenoşi cu el.

– Şi vrei să fiu prietenoasă şi eu.

– Egzact. Ştii tu ce vreau să zic. Fă-l să se simtă ca acasă, să simtă că aciia i-e locu'. Du-l la plimbare, arată-i peisagiile...

– Ce peisaje?

– Michelle, ai de gînd să cooperezi sau nu?

Jake începea să se enerveze. N-o numea Michelle decît cînd era supărat pe ea. Michelle începu să rîdă. N-avea încotro – totul era o nebunie.

– Bine, dacă înseamnă atît de mult pentru tine, Conrad şi Artie, am să cooperez.

Capitolul 23

Cameron ştia că o-ncurcase, nu nu era dispus să recunoască.

Stătea rezemat de lambriul peretelui din biblioteca lui John, cu capul aplecat, în timp ce Dallas, Preston şi John se luau de el rînd pe rînd.

– Cît crezi c-o să-i ia ca să-şi aducă aminte că te-a

văzut la incinerarea lui Catherine? întrebă Preston, ridicîndu-se de pe scaun, nervos.

– N-o să-şi amintească, mormăi Cameron. Nici nu m-am apropiat de ea. Şi-n plus, mă săturasem să tot aşteptăm, şi cred că riscul a meritat.

Dallas explodă:

– Cum să merite riscul, boule? N-ai făcut rost de pachet, în schimb ai pus oamenii să-l caute. Ai umplut-o de sînge, Carson. Pileala, aia e. Ţi-a prăjit creierii.

Preston se opri în faţa lui.

– Acum ne-ai pus pe toţi în pericol! strigă el.

– 'Te-n mă-ta! strigă şi Carson.

– Calmaţi-vă, ordonă John. Dallas, sună-l pe Monk şi citeşte-i raportul.

Monk stătea în S.U.V., aşteptînd ca doctoriţa şi amantul ei să iasă de la Lebăda. Maşina era bine asscunsă între două furgoane, în fundul parcării. Se gîndea să-i dea telefon lui Dallas ca să-i spună ultimele evoluţii, dar tocmai cînd se hotărî să aştepte pînă ajungea înapoi la motel, telefonul celular începu să vibreze.

– Da?

– Buchanan e procuror S.U.A.

Capul lui Monk se ridică brusc.

– Repetă, te rog.

– Împuţitul lucrează în Departamentul Justiţiei.

Să prevezi nepreväzutul. Monk trase aer în piept şi aşteptă, în timp ce Dallas îi citea raportul. În ce naiba îl băgase Clubul Semănătorilor? În apropiere se auzeau voci.

– Unde eşti? întrebă el.

– Acasă la John. Toţi sîntem aici.

– Cine strigă?

– Preston.

Mai auzea un glas strigînd. I se păru că era al lui

Cameron. Monk era dezgustat. Se purtau ca nişte şobolani care se încaieră pentru o ciosvîrtă de carne. Dacă n-ar fi fost atîţia bani la mijloc, de mult ar fi ieşit din combinaţie.

Cameron scăpase deja de sub control şi, după scandalul pe care-l auzea acum, ştia că nu mai era mult pînă-ncepeau şi ceilalţi să se dezintegreze.

– Nu-mi vine să cred că n-aţi verificat imediat raportul, spuse el. Aţi pierdut timp preţios...

– Mi-ai spus că e antrenor de fotbal... Nu, ai dreptate. N-am să inventez scuze, nici n-am să dau vina pe tine. Ar fi trebuit să citesc raportul mult mai devreme.

Faptul că Dallas îşi asuma răspunderea îl mai împăcă pe Monk.

– Cînd poţi să-l omori? întrebă Dallas.

– Lasă-mă să mă gîndesc. Nu-mi place să fiu grăbit. Chestiile astea au nevoie de planificare, iar spontaneitatea duce la greşeli. Dar, dacă raportul e corect...

– Este! se repezi Dallas.

– Atunci, s-ar putea să fi venit la Bowen numai pentru ea. Bărbaţii fac tot felul de nebunii pentru...

Dallas îl întrerupse din nou:

– Crezi că după ce-a ţinut discursul ăla la New Orleans a făcut atîta drum numai ca să şi-o tragă?

– N-ai văzut-o, replică Monk. E foarte... drăguţă. Ba chiar frumoasă.

– Bine, deci zici că tipul ăsta de la justiţie a venit doar în vizită. Corect? Vreau să zic, are sens, nu? Ea îl operează, îi salvează viaţa, el se îndrăgosteşte, şi dacă tot trebuie să mai treacă prin New Orleans, se gîndeşte că n-ar strica să se abată şi pe la Bowen şi s-o cordească.

Monk îşi strînse buzele, nemulţumit de vocabularul vulgar al lui Dallas.

– Deci, ați reevaluat?

– Stai așa, răspunse Dallas. John spune ceva.

Răbdător, Monk așteptă. Îl auzi pe Preston certîndu-se, clătină din cap și-și reaminti din nou cîți bani erau în joc.

– Doctorița trebuie să fie omorîtă înainte de a-și aminti unde l-a mai văzut pe Cameron, spuse Dallas. Buchanan a mai primit amenințări cu moartea, deci John consideră că poate să treacă drept un atentat la viața lui.

– Iar doctorița, care e cu el, o-ncasează ea întîmplător?

– Exact. Mîine venim la Bowen. Tu stai cu ochii pe doctoriță pînă te sun. Și uită-te după pachetul ăla.

– Firește, răspunse calm Monk. Și, Dallas, doar ca să știi, am să citesc dosarele alea înainte de a le preda.

– Încă te mai temi să nu fie și numele tău acolo? Nu e. Am citit de două ori toată blestemăția. Cînd s-o termina totul, ai să fii aranjat pe viață. Știi asta, nu, Monk?

– Da. Sînt curios totuși cam cîți bani sînt în cont. Dacă-i atît de apreciabil pe cît cred eu, presupun că am dreptul la un procentaj. Zi-i parte din profit, dacă vrei, dar dacă tot îmi asum toate riscurile...

Drept răspuns, Dallas îi închise telefonul.

Capitolul 24

Theo nu era gelos. Gelozia era o stare proprie adolescenței, iar Theo depășise această etapă a vieții. Totuși, începea să se enerveze. Michelle rîdea și se distra de minune, dansînd cu Noah. Așezat la bar, Theo lua însemnări despre problema pe care i-o explica un bărbat. Omul cumpărase o mașină uzată, cu termen de garanție treizeci de zile.

Plătise pe loc și plecase cu mașina din curte, dar la două străzi distanță îi căzuse toba de eșapament, iar radiatorul explodase. Întrucît o avea nu de treizeci de zile, ci de nici treizeci de minute, o tractase înapoi și-și ceruse banii.

Proprietarul îi explicase că termenul de garanție se referea numai la cauciucuri și motor – și-i mai sugerase și ca, data viitoare cînd mai cumpăra o mașină, să citească și scrisul cu litere mărunte înainte de a semna. Michelle rîse din nou, atrăgîndu-i atenția lui Theo. Noah îi zîmbea, cu o expresie care arăta că și el era încîntat. Își ridicase tricoul și-i arăta lui Michelle cicatricea de pe piept.

– Destul, mormăi Theo.

Își lăsă pixul pe tejghea și se duse să întrerupă dansul.

– Încerci s-o impresionezi pe Michelle cu toate găurile tale făcute de gloanțe?

– Am și impresionat-o, cu farmecul și prezența mea de spirit, replică Noah.

Michelle clătină din cap.

– Ai avut mare noroc. Glonțul ăsta ar fi putut să te omoare.

– Am *avut* noroc, fu Theo de acord. Cred că a fost mîna lui Dumnezeu

Apoi rîse.

– Eram în biserică.

Glumea, desigur.

– Ai adormit în timpul predicii, iar pastorul s-a înfuriat?

– Cam așa ceva.

– Pe tăticul o să-l intereseze povestea asta, comentă ea. Unde-o fi?

– În bucătărie, face sandvișuri, răspunse Theo.

Gîndindu-se să-l ajute, Michelle porni într-acolo. Îl auzi pe Noah spunînd:

– Apropo, Theo, ar fi bine să te uiți la lista de înscrieri pentru sîmbătă. E prinsă pe peretele de-acolo.

– Și de ce să mă uit la ea?

– Ai fost descalificat.

– Nici mort!

Theo refuză să-l creadă... pînă cînd se uită. Numele lui fusese tăiat cu o linie, iar deasupra era scris al lui Noah.

Jake aduse farfuriile cu sandvișuri și pe puse pe tejghea. Alături, Noah și Theo parcurgeau lista. Michelle își înghionti tatăl, întrebîndu-l:

– L-ai schimbat pe Theo cu Nick, ca partener la concurs?

Jake făcu o mutră plouată.

– Iubito, n-am avut încotro.

– Dar de ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Ce-nseamnă asta, să faci o promisiune și pe urmă să ți-o calci?

– Am fost practic.

– Cum adică?

După ce reveniră în bucătărie, John se rezemă de masă, cu brațele încrucișate pe piept.

– Avem șanse mai mari dacă participăm patru în loc de doi, și Noah voia să te convingă să faci pereche cu el. M-am gîndit că Theo nu s-ar fi bucurat, așa că l-am luat pe Noah ca partener. Acum, tu și Theo puteți petrece toată ziua împreună. Ar trebui să te bucuri că te-am înscris.

Era exasperant.

– Cu alte cuvinte, crezi că Noah ar putea fi un pescar mai bun?

– A spus c-a pescuit o droaie-n ultimii patru ani, da' nu de-asta am făcut schimbul. Și ar trebui să-mi mulțumești că ți-am plătit taxa de înscriere.

– Nu vreau să pescuiesc sîmbătă. Am o sută de alte lucruri de făcut.

– S-ar putea să cîștigi premiul. Toată lumea știe că pescuiești mai bine ca mine.

În lumina lămpii din tavan, Michelle îi văzu oboseala pe față.

– Mai bine du-te acasă și lasă-ne pe mine și Theo să închidem.

– Las-că mă descurc eu.

– Știu că te descurci, dar următoarele două zile vor fi agitate. Știi ce aglomerație e aici joia și vinerea. Du-te acasă, tăticule, și odihnește-te.

– Bine, atunci. Ai dreptate, cad de pe picioare. Să închideți la unu, nu la două.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

– Ne vedem mîine.

Apoi deschise ușa din spate, dar imediat o închise la loc.

– A, am uitat să-ți spun că te-a căutat Ben Nelson. Încă n-are nici o veste, nici suspecți, da' o să fie atent, în caz că se-ntîmplă vreo dandana. Să-ncui bine toate ușile la noapte.

Deschise ușa iar, și iar o închise.

– Tot e o mîngîiere, adăugă el.

– Ce e o mîngîiere?

– Să știu că Theo-i cu tine-n casă.

În cîrciumă mai erau doar cinci clienți. Michelle se asigură că nimeni nu avea nevoie de nimic, apoi umplu două pahare cu apă și le duse la masa unde mîncau Noah și Theo. Theo îi trase un scaun.

– Stai și tu cu noi.

– Sper că nu te superi, dar l-am trimis pe tăticul

acasă, aşa că-n noaptea asta va trebui să închid eu barul.

– Ce drăguţ, că-i spui tatălui tău „tăticul", remarcă Noah. E un obieci sudist?

– Nu, unul renardian.

Noah tocmai îşi terminase cartofii prăjiţi şi bea din paharul cu apă, cînd Michelle îl întrebă dacă voia să vina şi ea cu el la clinică pentru a cerceta stricăciunile.

– M-am şi dus. Cred că Theo are dreptate. N-au făcut-o puştii. A fost treabă de-un singur om. Ai observat biroul? Încuietoarea e distrusă. Cineva s-a străduit mult s-o spargă.

– Michelle consideră că s-ar putea să fie un pacient de-ai lui Robinson, care încerca să-şi sustragă fişa.

– Mă îndoiesc. Fişele pacienţilor sînt confidenţiale, toată lumea ştie. Şi de ce să facă atîtea eforturi ca să devasteze totul? Apropo, Robinson ce spune? A avut vreun pacient... dificil?

– Încă nu mi-a răspuns la telefon, spuse Michelle. Am să mai încerc dimineaţa. Tocmai s-a mutat la Phoenix şi cred că-i ocupat să se instaleze.

Theo şi Noah tocmai porneau spre bar, cînd uşa se deschise şi năvăliră trei oameni. Ultimul dintre ei arăta ca un boxer care primise prea mulţi pumni în mutră. Era uriaş, înalt de cel puţin un metru nouăzeci, şi avusese nasul rupt de mai multe ori în trecut. Arăta îngrozitor de furios şi ţinea în mînă o bîtă de baseball.

– Care din voi e căcănarul de Theo Buchanan?

Noah se întorsese deja spre ei, cu ochii la bîta de baseball. Michelle îl văzu ducînd mîna la spate şi descheindu-şi teaca pistolului. Barul se goli în mai puţin de cinci secunde.

– Michelle, du-te în bucătărie şi închide uşa, îi spuse Theo, după care se întoarse spre noii sosiţi. Eu sînt

Theo Buchanan. Care dintre voi e Jim Carson?

– Eu-s ăla! anunţă cel mai scund.

– Speram să treci pe-aici.

– Cine mă-ta te crezi? răcni Jim.

– Adineaori ţi-am spus cine *sînt*. De ce nu eşti atent cînd îţi vorbesc?

– Faci pe deşteptu' cu mine, ai? Crezi că poţi să-mi blochezi banii şi s-aranjezi la bancă să nu mai pot scoate nici cinci cenţi? Asta crezi?

– Asta am *făcut*, sublinie calm Theo.

Jim Carson semăna cu fratele lui – scund, bondoc, cu ochii cam prea apropiaţi pe faţa în formă de lună. Totuşi, nu zîmbea. Dacă Gary era numai politeţuri şi sinceritate ipocrită, Jim era tot ce putea fi mai vulgar. Făcu un pas ameninţător spre Theo, aruncînd un şuvoi de obscenităţi înfiorătoare. Încheie cu cuvintele:

– O să-ţi pară rău că te-ai băgat în afacerile mele. Gary şi cu mine o să-nchidem fabrica, şi-atunci oraşu-ăsta o să te linşeze.

– Eu în locul tău m-aş îngriji de gîtul meu, nu de-al altora. De cît timp le spuneţi angajaţilor că sînteţi în pragul falimentului? Ia imaginează-ţi cît de... dezamăgiţi vor fi oamenii, cînd vor afla cît cîştigaţi anual şi cît aţi pus deoparte.

– Patrimoniul nostru-i confidenţial! ţipă Jim. Oi fi ştiind tu de banii noştri, da' nu eşti decît un străin care vrea să ne facă necazuri şi dacă spui la cineva, n-o să te creadă. Nimeni n-o să te creadă!

– Oamenii cam tind să creadă ce scrie-n ziar, nu?

– Ce vrei să zici?

– Am scris un mic editorial care o s-apară în ziarul de duminică. Sigur, vreau să fie cît mai corect posibil, adăugă Theo. Aşa că am să ţi-l trimit prin fax mîine, ca să-l verifici. Personal, cred că n-am omis nimic – pînă la

ultimul cent din fiecare cont unde-ai depus în ultimii cinci ani.

– N-ai voie! strigă Jim. E confidențial!

Theo aruncă o privire spre Noah.

– Știi, ar fi trebuit să adaug și evaziunile fiscale din ultimii cinci ani. Și cred că mai am timp.

– Ești terminat, Buchanan. N-am să te las să-mi mai faci belele!

Jim era atît de furios, încît fruntea îi șiroia de sudoare. Spumega de ciudă că Theo nu era impresionat de tot circul lui.

– Abia am început să-ți fac belele, Jim. Cînd termin cu tine și cu fratele tău, fabrica va fi proprietatea salariaților. Și n-o să dureze mult, adăugă el. Iar voi doi veți dormi pe stradă – îți dau cuvîntul meu.

– Acum vrei să lași jos bîta aia? îl întrebă Noah pe uriașul cu nas turtit.

– Ei, rahat! N-am s-o pun jos pînă n-o folosesc – este, domnu' Carson?

– Corect, Happy.

Theo rîse:

– Happy?

– Mare Ți-e grădina, comentă Noah.

– Cu asta tre' să-i rup picioarele lui Buchanan, și să moară mama dacă nu i le rup! Și-am să te cotonogesc și pe tine, îi spuse Happy lui Noah, așa că nu te mai rîde de mine, c-o să-ți pară rău.

Noah nu-l scăpa din ochi pe al treilea om. Era aproape la fel de înalt ca uriașul, dar avea un trup slab și vînos, și urechi mari, ca două conopide. Amîndoi arătau ca niște bătăuși, dar Noah bănuia că cel mai periculos era Conopidă. Probabil avea o armă ascunsă.

– Pune bîta jos, îi ordonă el din nou lui Happy.

– N-o pun pînă nu rup nește oase.

Dintr-o dată, Noah zîmbi ca și cum tocmai ar fi cîștigat la loterie.

– Auzi, Theo, știi ceva?

– Ce?

– Eu aș zice că Happy ne amenință. Tu ce părere ai? Vreau să zic, înțelegi, tu ești procuror de la Justiție, pe cînd eu nu-s decît un biet agent F.B.I. După lege, astea-s amenințări, nu?

Theo îi dădu lui Noah arma lui Happy, frecîndu-și degetele care-l usturau.

– Așază-l pe Jim pe scaun, adăugă el, pornind spre bar. Michelle, ca naiba faci cu pușca asta cu țeava tăiată? Las-o jos pînă nu rănești pe cineva.

Apoi se apropie și observă cum era modificată arma.

– De unde-o ai?

– E a lui tăticul.

– Bine, și tăticul de unde-o are?

Dintr-o dată, se comporta ca un procuror, dîndu-i senzația că săvîrșise o infracțiune.

– Tăticul n-a tras niciodată cu ea. Doar uneori o arată, cînd se teme să nu iasă cu bătaie în bar.

– Răspunde-mi la întrebare.

– John Paul i-a dat-o ca să se apere. El ne-a învățat pe amîndoi cum s-o folosim.

– N-o puteți păstra. E ilegal.

– Am s-o pun la loc.

– Ba nu, ai să i-o dai lui Noah, și o s-o pună el unde trebuie, ripostă Theo, luîndu-i arma din mîini. Tunul ăsta poate să doboare un rinocer de la o sută de iarzi.

– Sau un aligator, remarcă Michelle.

– Zău? Și s-au încăierat mulți aligatori în bar, în ultima vreme?

– Nu, în nici un caz, dar...

– Știi cîți ani se pot lua pentru asta?

Michelle îşi încrucişă braţele peste mijloc.

– Aici, în Bowen, rezolvăm altfel lucrurile.

– Ultima dată cînd am auzit, Bowen făcea parte din Statele Unite, ceea ce-nseamnă că se respectă aceleaşi reguli. Unde-a găsit fratele tău aşa ceva?

– Nu care cumva să-i faci probleme fratelui meu, Theo. E un om bun, blînd şi raţional, şi n-am să te las...

Theo n-avea chef de predici.

– Răspunde-mi la întrebare.

– Nu ştiu de unde-o are. Putea s-o facă şi singur, iar dacă o iei, John Paul îi va da lui tăticul alta la fel.

Pleoapa lui Theo tresări. Michelle ştia că-l enerva, dar în acel moment puţin îi păsa.

– Aşa procedăm noi aici.

– Tatăl şi fratele tău încalcă legea.

– Puşca e a mea, declară ea. Eu am făcut-o, şi am pus-o sub tejghea. Tăticul nici nu ştie că-i aici. Aşa că, hai. Denunţă-mă.

– Nu-i frumos să minţi un salariat al Departamentului Justiţiei, iubito.

– O să ţin minte.

– Şi fratele tău de unde-a aflat despre asemenea arme?

– Nu-i place să povestească, dar i-a spus o dată lui tăticul că a făcut parte dintr-o echipă specializată, în Infanteria Marină.

– Specializată? Nu pe bune?!

– Nu e momentul să discutăm despre familia mea, şi oricum nu te priveşte.

– Ba mă priveşte.

– De ce?

Theo se apropie, ţintuind-o lîngă tejghea. Se aplecă pînă la un centimetru în faţa ei, şoptindu-i:

– Nu-mi forţa mîna.

Michelle nu se lăsă intimidată. Îl privea drept în ochi, iar Theo ştiu că nu-i rămînea decît să cedeze. Nu i se mai întîmplase, şi nu era deloc plăcut.

– Vrei să chem poliţia? întrebă Michelle.

– N-am să pun să te aresteze.

Exasperată, Michelle spuse:

– Nu despre mine vorbeam. Mă gîndeam că poate vrei să-i ridice pe cei trei haidamaci de-acolo.

– Ce? A... mda, bine, dar aşteaptă două minute. Mai întîi vreau să negociez puţin.

Theo luă un scaun, îl întoarse cu faţa spre ceilalţi şi se aşeză.

– Ai telefonul la tine? îl întrebă el pe Jim.

– Şi dacă-l am, ce?

– Sună-l pe frate-tău şi cheamă-l aici.

– Nu-mi dai tu mie ordine!

– Ba-ţi dau, replică Theo. Ai cam intrat la apă. Ai ameninţat un agent F.B.I., iar asta o să te coste ani de pîrnaie.

– Spune-le-o avocaţilor mei! se răsti Jim, deşi cam pălise. Au să aranjeze ei ca să nu stau nici o zi după gratii.

– Nu cunosc prea mulţi avocaţi care să lucreze pe de-a moaca. Şi mă-ndoiesc că te vor ajuta cu ceva, cînd or să afle că nu mai ai bani să-i plăteşti.

Jim îşi scoase telefonul celular şi formă numărul fratelui său.

– N-o să vină, îi spuse el lui Theo. Lui Gary nu-i plac complicaţiile.

– Nasol. Îi spui că are zece minute ca să ajungă aici, altfel trimit poliţia să-l salte de-acasă şi-o să vă vedeţi la puşcărie. Sau negociaţi, sau staţi pe gînduri în celulă, cîteva luni. Şi ai încredere-n ce-ţi spun, Jim, am destulă influenţă ca să vă ţin acolo.

Gary răspunse la telefon, iar Jim, cu glas tremurător, îi spuse:

– Trebuie să vii imediat la Lebăda. Nu discuta şi hai. Îţi explic eu cînd ajungi aici.

Ascultă cîteva secunde, apoi răspunse:

– Pe dracu', n-a mers cum am plănuit. Buchanan şi încă un tip sînt de la F.B.I. şi ameninţă c-au să ne-nchidă pe-amîndoi.

Mai ascultă un moment, după care strigă:

– Un mic ghinion? Pentru tine F.B.I.-u-i un mic ghinion? Nu mai da din gură şi mişcă-ncoace!

Închise telefonul, privindu-l încruntat pe Theo.

– Vine.

Noah zări maşina poliţiei intrînd în parcare.

– Au venit şi sticleţii, îi spuse el lui Theo.

Michelle înhăţă puşca şi o ascunse la loc sub tejghea.

– Încă nu l-am chemat pe Ben, spuse ea.

Harry era încă leşinat, dar respira. Happy stătea prăvălit la o masă din colţ, cu capul în mîini.

Noah ieşi. Reveni peste două minute, cu Ben Nelson. Acesta abia îl învrednici pe Harry cu o privire, zîmbind spre Michelle.

– Ai păţit ceva? întrebă el cu îngrijorare vizibilă.

– N-am nimic, Ben. Cine te-a chemat? Paulie?

– Nu m-a chemat nimeni. Am trecut doar să te văd.

Lui Theo nu-i convenea. Se ridică, tăindu-i calea. Michelle făcu prezentările, deşi nu era necesar. Theo ştia deja cine era Ben. Era bărbatul care o dorea pe Michelle. Ben avea un zîmbet deschis şi toţi dinţii în gură, şi părea un om cumsecade.

Dar asta nu conta. Theo observase cum îi zîmbea lui Michelle şi îl antipatiza. Făcu un efort să nu fie ostil, în timp ce-i strîngea mîna. Noah îi privea amuzat. Stăteau

ţanţoşi ca doi cocoşi gata de luptă, şi se simţea clar de ce.

– Înţeleg că locuieşti la Michelle, remarcă Ben, fără să mai zîmbească.

– Exact. Acolo stau.

– Cît timp plănuieşti să rămîi în oraş, domnule Buchanan?

– Nu sînt sigur. De ce vrei să ştii, domnule Nelson?

– În St. Claire sînt cîteva moteluri confortabile.

– Serios?

– Theo pleacă luni, anunţă Michelle. Nu-i aşa? adăugă ea, pe un ton provocator.

– Poate.

Răspunsul lui ambiguu o iritase.

– Ţine un discurs în Biloxi.

Nu ştia de ce se simţea datoare să dea această informaţie.

– Aşa c-o să plece luni dimineaţa.

– Poate, repetă Theo.

Cuvîntul lui avu acelaşi efect ca sunetul polizorului unui dentist.

Temîndu-se să nu spună un lucru pe care l-ar fi regretat, dată Theo mai rostea şi a treia oară acel cuvînt, Michelle luă un ceainic gol şi se duse la bucătărie. În timp ce Theo îi explica lui Ben cine erau Harry şi Happy, Noah le citi drepturile, apoi îi imobiliză cu cătuşele lui Ben.

– Şi Jim Carson? întrebă poliţistul. Veţi depune plîngere împotriva lui?

Theo ştia că Jim asculta.

– Normal, răspunse el. Dar vreau să rămînă aici pînă soseşte şi frate-său. Vreau să vorbesc cu amîndoi. Dacă nu cooperează...

Lăsă fraza în aer.

– Am să cooperez! țipă Jim.

Ben era un om mai îngăduitor decît Theo. Înainte de plecare, îi strînse mîna.

Theo își spuse că se comportase ca un amorez gelos și era cazul să se reabiliteze.

– Mulțumesc pentru ajutor! strigă el, în timp ce Ben îl urma pe Happy spre ușă.

Apoi întoarse un scaun și se așeză călare pe el, așteptînd sosirea celuilalt frate Carson.

Prin ușa bucătăriei, Michelle îl văzu pe Gary Carson sosind, împreună cu avocații. Se întoarse spre chiuvetă și continuă să spele vasele.

Apoi își spălă și mănușile de cauciuc – parcă ar fi avut o adevărată obsesie – și-și dădu seama că era anormal de nervoasă.

– Calmează-te, mormăi ea.

– Ai spus ceva?

Noah apăruse în ușă. Se apropie de chiuvetă și puse trei pahare pe bufet.

– Nu, nimic. Ce oră e?

– Unu și ceva. Pari obosită.

Michelle își suflă o șuviță de păr din ochi, în timp ce se ștergea pe mîini cu prosopul.

– Nu-s obosită. Cît timp crezi că mai durează?

– Nu prea mult. Vrei să te conduc acasă? Theo poate să închidă el aici.

Michelle clătină din cap.

– Mai bine aștept.

Noah dădu să plece, apoi se întoarse.

– Michelle?

– Da?

– Pînă luni mai e o viață de om.

Capitolul 25

Imediat ce ajunse în camera de motel, Monk dădu un telefon la New Orleans.

Răspunse Dallas, care tocmai se trezise dintr-un somn adînc.

– Ce...?

– Surprizele se țin lanț, spuse Monk.

– Ce vrei să spui?

– Buchanan are cu el un agent F.B.I.

– O, Doamne. Dă-mi numele.

– Încă nu-l știu. I-am auzit pe unii vorbind despre el cînd ieșeau din bar.

– Deci știi ce caută acolo?

– Nu încă, dar se pare că vorbeau despre pescuit.

Cu teamă, Dallas spuse:

– Stai pe poziție, și-am să te caut eu.

– A, apropo, continuă Monk, mai am și alte informații care pot pica bine.

– Sper să fie vești bune, răspunse Dallas.

Monk îi explică despre frații Carson și cei doi bătăuși care intraseră cu ei în bar.

– L-am auzit pe unul spunîndu-le polițiștilor că nu voia să-l omoare pe Buchanan. Voia doar să-l bată. Cu puțină planificare, i-am putea folosi pe Carsoni ca țapi ispășitori, dacă e necesar.

– Da. Mulțumesc.

– Cu plăcere, răspunse sarcastic Monk.

Închise telefonul, își puse deșteptătorul să sune și închise ochii.

Adormi cu gîndul la bani.

Capitolul 26

– Ai insomnii?

Michelle tresări, speriată de moarte. Cu un gest reflex, trase uşa camerei şi se lovi în frunte.

– Au, şopti ea, dînd drumul clanţei şi ridicînd mîna la cap.

Theo stătea în uşa camerei lui, rezemat de toc, cu braţele încrucişate peste pieptul gol. Îşi luase pe el o pereche de blugi, dar nu se ostenise să le încheie fermoarul. Era pur şi simplu irezistibil. Michelle privea fix în deschizătura îngustă a fermoarului. După un moment, îşi dădu seama unde se uita şi-şi mută privirea, ridicînd ochii spre pieptul lui.

Era o nouă greşeală, aşa că-i alese picioarele. Theo avea nişte picioare extraordinare. Ar fi vrut s-o ia în braţele lui musculoase, s-o sărute pînă ameţea şi s-o ducă în pat. Să-i scoată cămaşa de noapte şi s-o mîngîie pe tot trupul. S-o...

– Michelle, ce faci? E ora două jumate noaptea.

Fantezia i se spulberă.

– Uşa ta nu scîrţîie.

– Poftim? întrebă el.

Michelle ridică din umeri, înlăturîndu-şi o şuviţă de păr de pe faţă.

– Nu te-am auzit cînd ai deschis uşa. De cît timp stai aici?

– De destul timp ca să mă uit cum te jucai cu uşa ta.

– Scîrţîie.

– Da, ştiu. Uşa scîrţîie.

– Scuză-mă, Theo. N-am vrut să te deranjez, dar dacă tot eşti treaz...

– Da?

– Vrei să jucăm o partidă de cărţi?

Theo clipi din ochi. Apoi, pe buze îi apăru încet un zîmbet. Începea să-l ia cu ameţeli.

– Nu, nu vreau să jucăm cărţi. Tu vrei?

– Nu prea.

– Atunci, de ce ai întrebat?

Felul cum o privea, cu ochii aceia pătrunzători, o făcea să se simtă extrem de nervoasă, dar era o nervozitate plăcută, la fel ca în seara dinainte, cînd o sărutase.

– Te rog, nu te mai uita aşa la mine.

Degetele de la picioare i se încîrligaseră în covor, şi-şi simţea stomacul făcînd tumbe.

– Cum să nu mă uit?

– Nu ştiu... murmură ea. Nu pot să dorm. Vrei să facem ceva pînă-mi vine somnul?

– La ce te-ai gîndi?

– În afară de cărţi?

– Mhm...

– Ţi-aş putea face un sandviş.

– Nu, mulţumesc.

– Clătite? mai încercă Michelle. Aş putea să-ţi fac clătite.

Pe o scară de la unu la zece, anxietatea ei trecea de nivelul nouă. Oare Theo avea idee cît de mult îl dorea? *Nu te gîndi. Vorbeşte mai departe.*

– Fac nişte clătite delicioase.

– Nu mi-e foame.

– Cum adică, nu ţi-e foame? Ţie ţi-e foame tot timpul.

– În noaptea asta, nu.

Mă înec, puiule. Dă-mi o mînă de ajutor. Michelle îşi prinse buza de jos între dinţi, căutînd înnebunită altă idee.

– Televizorul, izbucni ea.

– Ce?

– Vrei să ne uităm la televizor?

– Nu.

Michelle avu senzația că iarăşi scăpase din mîini colacul de salvare.

Oftă.

– Atunci, găseşte tu ceva.

– Ceva ce-am putea să facem împreună? Pînă-ți vine somnul?

– Da.

– Vreau să mă duc la culcare.

Michelle nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Okay. Atunci, noapte bună.

Theo, însă, nu intră în camera lui. Desprinzîndu-se de tocul uşii cu agilitatea unui tigru mare şi leneş, bine hrănit, parcurse din doi paşi distanța care-i despărțea. O apucă de mînă, uşor. Michelle şi-ar fi putut-o smulge, dar n-o făcu. În schimb, îi strînse mîna mai tare.

Theo o trase în camera ei. Închise uşa cu piciorul, o întoarse pe Michelle în loc şi o rezemă de uşă. Îngropîndu-şi fața în părul ei, şopti:

– Doamne, ce frumos miroşi...

– Parcă voiai să dormi...

O sărută la baza gîtului.

– N-am spus asta.

– Ba... ba da, aşa ai spus...

– Ba nu...

Îi săruta locul sensibil de sub ureche, scoțînd-o din minți.

– Nu...?

– Am spus că vreau să mă culc. Iar tu ai spus...

Mîinile lui îi cuprinseră obrajii. O privi în ochi cîteva secunde, apoi continuă:

– Ai spus... okay.

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut prelung, fierbinte, pătimaş, făcînd-o să simtă cît o dorea. Cînd Theo îşi retrase capul, gîfîiau amîndoi. Îi văzu lacrimile lucind în ochi şi rămase nemişcat.

– Michelle. Vrei să mă opresc.

Înnebunită, scutură din cap.

– Dacă te opreşti, am să mor.

– Ceea ce nu se poate... mîrîi el.

Michelle începu să-l tragă de blugi, încercînd să i-i coboare peste şolduri.

– Mai încet, iubito. Avem toată noaptea.

Tocmai asta era problema. Michelle dorea mai mult decît o singură noapte. Dorea o veşnicie, dar ştia că nu era posibil, aşa că se hotărî să primească atîta cît i se oferea şi să prețuiască momentele de care aveau parte. Avea să-l iubească cum nici o altă femeie nu putea s-o facă, cu tot trupul, sufletul şi inima. Iar la despărțire, ştia că n-avea să-l poată uita niciodată.

Capitolul 27

Fusese cel mai uluitor orgasm din viața lui. Niciodată nu se mai dezlănțuise aşa. Întotdeauna avusese o anumită reținere – dar cu Michelle era imposibil. Trecură cîteva minute pînă-şi reveniră amîndoi. Theo ştia că o strivea sub greutatea lui, dar nu avea putere să se dea la o parte. Michelle îl mîngîia încontinuu. Îi plăcea senzația pielii lui netede sub degete. Era tot numai mușchi şi putere – şi totuşi, se purtase atît de blînd cu ea... Degetele ei îi urmăreau şira spinării, încet, în jos şi-n sus. Inima îi bubuia în piept ca şi cum s-ar fi zbătut să scape afară. Absurditatea ideii o făcu să rîdă. Sunetul rîsului ei senzual aduse pe buzele lui Theo un zîmbet.

Rezemîndu-se în brațe, de o parte și de alta a trupului ei, își săltă capul, ca s-o poată privi în ochi.

– Ce-i așa de nostim?

– Dragostea pentru tine o să fie moartea mea. Parcă și văd titlurile din ziare: „Sexul omoară o doctoriță".

Theo se încruntă.

– Nu mă amuză deloc.

Cuprinzîndu-l cu brațele pe după gît, Michelle îl sărută.

– Pe mine, da.

– Trebuie să rămîi puternică, fiindcă mai avem încă de nouă sute nouăzeci și nouă de ori și nu te pot lăsa să cedezi pînă nu terminăm.

– Ce să terminăm?

În ochii lui se ivi o luminiță, iar Michelle începu să zîmbească, nerăbdătoare.

– Să transpunem în practică fanteziile mele.

– O mie de fantezii?

– A, da. Cel puțin o mie.

– Ai o imaginație foarte activă, domnule Buchanan. Există locuri unde te poți duce ca să fii ajutat. Se numesc „clinici de terapie sexuală".

Theo zîmbi.

– Singura terapie de care am nevoie ești tu.

– Te-am ajutat cu toată plăcerea.

– Dar tu, Michelle? Tu nu ți-ai făcut niciodată fantezii?

– Ba da, recunoscu ea. Dar ale mele nu erau atît de creatoare. Mie-mi vine mereu aceeași și aceeași fantezie, la nesfîrșit.

O sărută în adîncitura gîtului.

– Descrie-mi-o.

– E un fel de variațiune după ceea ce s-a întîmplat adineaori, spuse ea încet. Dar, în fantezia mea...

Theo ridică din nou capul.

– Da...?

– Eu te iau în brațe și te arunc pe pat.

La auzul acestor cuvinte, rîse.

– Sînt cu cel puțin două sute de livre mai greu decît tine, exageră el.

– Noi, chirurgii, avem o forță musculară incredibilă în brațe, de la atîtea coaste rupte și tăieri de oase, îl tachină Michelle.

– Bine, sînt gata să accept. Dacă vrei să mă iei în brațe...

Se întrerupse, cînd Michelle clătină din cap.

– Aș face hernie de disc, spuse ea. Ți-am descris fantezia doar ca să știi...

– Ce?

– Că nu ești întotdeauna tu șeful.

– Adică?

– Adică, acum e rîndul meu să te scot din minți.

– Mai vedem noi.

O sărută din nou, scurt și apăsat, apoi se dădu jos din pat și o luă în brațe.

– Sînt excitat, anunță el.

– Deja?

Degetele ei îi răsfirau părul ciufulit, încercînd să pună șuvițele în ordine.

– Nu chiar la culme, dar dacă mai continui așa...

– Unde mergem?

– Sînt lac de năduşeală. Hai să facem un duș.

Michelle era atît de mulțumită și somnoroasă, încît ar fi acceptat orice.

– Am să te spăl pe spate, iar tu ai să mă speli pe mine.

– Ba nu, eu vreau să te spăl în față, iar tu poți să...

Îi acoperi gura cu mîinile.

– Am înțeles.

Zece minute mai tîrziu, amîndoi erau curați-lună. Apa se răcise, dar nu le potolea pasiunea. Cu un sentiment drăcesc, Michelle se înălță pe vîrfuri și începu să-i șușotească la ureche. Intră în detalii și, cînd termină, Theo era uimit că mai putea să se țină pe picioare. Michelle îl rezemă cu spatele de faianța peretelui, apoi începu să-l scoată din minți cu sărutări fierbinți și umede, în timp ce cobora încet pe trupul lui ud, alunecos.

Theo nu mai avea putere ca s-o ducă înapoi la pat. Se șterseră unul pe altul la întîmplare, printre sărutări pătimașe. Epuizați de dragoste, căzură în pat. Theo se întoarse pe spate. Rezemată într-un cot, Michelle îi urmări cu degetul cicatricea mică a operației de apendicită. Apoi se aplecă și i-o sărută ușor. Theo avea ochii închiși, dar zîmbea.

– Tuturor pacienților le faci asta?

– Dacă le sărut operațiile?

– Mhm...

– Categoric. Datorie profesională.

Theo căscă.

– Serios?

– Face parte din jurămîntul pe care l-am depus. Sărută și însănătoșește.

Trase cearșaful în sus, se răsuci pe spate și închise ochii. Tocmai o fura somnul, cînd Theo o înghionti ușor.

– Michelle?

– Mmm?

– Ți-am găsit cea mai frumoasă parte.

– Care...? întrebă ea într-o șoaptă somnoroasă.

Theo trase în jos cearșaful și-și puse mîna pe sînul ei. Dacă n-ar fi fost atît de obosită, i-ar fi cerut să-i explice de ce erau bărbații așa de obsedați de sîni, dar

apoi își dădu seama dintr-o dată unde anume o apăsa mîna lui și ochii i se umplură de lacrimi. Cum ar fi putut să nu-l iubească pe acel om?

Își pusese mîna pe inima ei.

Capitolul 28

A doua zi dimineața, Michelle nu se trezi pînă la zece și un sfert. Se întinse, apoi îmbrățișă perna pe care dormise Theo, cu gîndul la noaptea care trecuse. În mijlocul amintirilor, somnul i se risipi, spulberat de realitate. Era zece și un sfert, și avusese întîlnire cu prietenele ei la clinică, încă de la opt. Mary Ann avea s-o omoare.

Îl găsi pe Theo în bibliotecă, așezat pe scaunul ei de piele, vorbind la telefon. Noah era cu el. Stătea așezat pe marginea biroului. Cînd o văzu, zîmbi.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, răspunse Michelle.

Se așeză pe canapea, aplecîndu-se să-și lege șireturile. Cu coada ochiului, îl văzu pe Theo închizînd telefonul. Îi era cam greu să se uite direct la el. Amintirea celor petrecute în timpul nopții îi era încă prea vie în minte.

– Ai dormit bine? o întrebă Theo.

– Da, dar trebuia să fiu la clinică acum două ore.

Nu-și putea deznoda șiretul și știa că nervozitatea era cauza. *Calmează-te*, își spuse. *Ești femeie în toată firea. Poartă-te matur.*

– Mary Ann...

– E la clinică. Noah le-a deschis, ei și celeilalte prietene. Au venit pe-aici ca să te caute, la opt și jumătate.

În sfîrșit, Michelle desfăcu nodul și-și legă repede șireturile.

Nu-l auzi pe Theo venind, ci doar îl văzu dintr-o dată în fața ei. Avea pantoful stîng desfăcut.

Pe negîndite, Michelle îi înnodă șiretul, apoi se ridică.

Fără o vorbă, Noah se ridică și ieși. Theo o strînse pe Michelle în brațe, șoptindu-i:

– Vrei să ne zbenguim?

– Credeam că ne-am zbenguit azi-noapte.

– N-are nimic. Mai putem o dată. Și-n plus, aia a fost doar încălzirea.

Michelle încercă să se smulgă din brațele lui. O strînse și mai tare.

– Michelle, nu ești rușinată pentru cele de azi-noapte, nu?

Ridică ochii spre el și văzu cît era de îngrijorat.

– Sînt medic, Theo. Nu mă rușinez pentru nimic.

Apoi îl sărută, din toată inima.

– Am de lucru, spuse ea, reușind în sfîrșit să se ridice din îmbrățișare.

– N-ai nimic de lucru. Mary Ann mi-a spus că ea și Cindy – parcă așa o cheamă pe cealaltă femeie – vor pune fișele în ordine mult mai repede dacă nu te amesteci și tu. Trebuie să te țin ocupată aici.

– N-a spus...

– Ba a spus. A zis că ești critică și cusurgioaică. Au fost cuvintele ei, nu ale mele. Tatăl tău a dat telefon ca să spună că John Paul ți-a scos mobila. O să repare tot ce poate.

– Nu putea să-mi care singur biroul sau canapeaua.

– L-a mai ajutat un tip pe nume Artie. Vasăzică, nu te rușinezi pentru nimic?

– Pentru nimic, minți ea.

– Atunci, de ce-ai părut rușinată cînd te-am sărutat de bună-dimineața?

Michelle porni spre bucătărie, cu Theo după ea.

– Mă gîndeam la Noah. Nu voiam să se simtă jenat.

Theo rîse. Noah îl auzi și vîrî capul de după ușă.

– Ce-i de rîs?

– Nimic, răspunse Michelle, intrînd în bucătărie.

Deschise frigiderul ca să-și ia o Cola dietetică și se ori.

În seara trecută, fusese destul de gol, dar acum era încărcat cu mîncăruri și băuturi. Găsi sticla tocmai în fund, o scoase și închise ușa.

– Noah n-are de ce să se jeneze, așa-i? își întrebă Theo prietenul.

– De ce să mă jenez?

– De sex. Știi ce-i ăla sex, nu?

– Sigur că știu. Am citit într-o carte, odată... Mă gîndesc să-ncerc și eu, zilele-astea.

Se distrau de minune tachinînd-o. Michelle se așeză la masă și abia acum observă tortul de ciocolată de pe bufet.

Noah luă un prosop, se duse la aragaz și ridică de pe o cratiță capacul. Mirosul condimentat de gumbo umplu imediat bucătăria.

– Cînd ai avut timp să-l faci pe ăsta? întrebă el. Da' știu că miroase bine!

Michelle nu mai ținea minte – trebuia să spună că preparase gumbo-ul sau tortul?

– Are și un cartonaș?

– N-am văzut nici unul.

– Atuci, eu l-am făcut, minți ea zîmbind.

Theo scoase laptele din frigider și-l puse pe masă.

– Ai fost foarte ocupată aseară. Tu ai făcut și tortul?

Simțindu-se ca o idioată, Michelle întrebă:

– Tortul are vreun cartonaș?

– Nu.

– Atunci cred că şi pe ăla tot eu l-am făcut.
– Şi pîinea?
– Fără cartonaş?
– N-am văzut.
– Îmi place la nebunie să coc pîine noaptea.
– Deci, doamna care a adus-o n-a minţit cînd a spus că ai copt-o la ea acasă ieri noapte şi ai uitat s-o aduci?
– Exact. După ce-ai adormit tu. Am coborît, am făcut gumbo-ul şi am copt tortul. Pe urmă, m-am urcat în maşină şi am plecat la...

Se opri brusc.

Theo nu-i spusese numele femeii care adusese pîinea, iar Michelle nu mai ţinea minte cui îi repartizase Big Daddy Jake acea sarcină.

– ...o prietenă, unde am copt două pîini.
– Nu uita de băcănie.
– Ce? A, da. Am trecut şi pe la băcănie.

Theo se aşeză călare pe scaunul din faţa ei, cu braţele rezemate de spătar.

– Deci, aşa sună povestea, hmm?
– Doar dacă nu cumva găseşti vreo două cartonaşe pe care scrie „Bun venit în Bowen". Atunci, am să mi-o schimb.
– Transmite-i lui Jake mulţumiri din partea mea.
– Mulţumiri pentru ce? întrebă ea cu nevinovăţie.
– Auzi, Mike, tu nu vrei puţin gumbo? întrebă Noah, în timp ce căuta un polonic.
– La micul dejun? Mă mulţumesc cu o bucată de energizante.
– Şi tu, Theo?
– Sigur. Ştii ce merge de minune la gumbo? Cartofi pai.
– Regret, cartofi pai n-am. Şi oricum nu-ţi fac bine. Conţin prea mult sodiu.

– Atunci, am să echilibrez cu sodiul din gumbo, răspunse Noah.
– Ai şi cartofi pai. Două pungi cît toate zilele – veritabili, nu cartoane de-alea fără grăsime. Ai uitat că i-ai cumpărat aseară de la băcănie?
– Aşa o fi...
– Şi mai ştii ce merge perfect lîngă gumbo cu cartofi prăjiţi? contnuă Noah.
– Ce? întrebă Theo.
– O bere rece.
– Sînt pentru.

Theo se ridică şi se duse la frigider. Michelle clătină din cap.

– Gumbo, cartofi pai, şi bere – la zece jumate dimineaţa?
– E unşpe, şi-s treaz de cîteva ore. Nu te-ncrunta aşa, iubito. Lasă-ne să te corupem. Cooperează.
– E o maniacă a sănătăţii? întrebă Noah.
– Aşa cred. Motto-ul ei în viaţă e: „Dacă-i gustos, scuipă!"
– Cînd o s-ajungeţi pe stimulator cardiac, să vă amintiţi discuţia asta, băieţi.
– Am vorbit cu doctorul Robinson, spuse apoi Noah, în timp ce punea gumbo cu polonicul în două farfurii, iar Theo desfăcea punga cu cartofi prăjiţi.
– Şi? întrebă Michelle.

Noah puse farfuriile pe masă, luă două linguri şi se aşeză.

– Nu i-au venit în minte decît doi oameni care i-au făcut probleme şi-i verific pe amîndoi.
– Cred că e timpul să închideţi dosarul ăsta, spuse Michelle. Şi nu vă mai faceţi griji. Am să pun încuietori mai rezistente la uşi şi ferestre şi-mi văd de treabă. Vă propun să faceţi acelaşi lucru.

Capitolul 29

La întoarcerea de la clinică, tocmai parcaseră pe alee şi coborau din maşină, cînd în spatele lor opri Elena Miller, claxonînd ca să le atragă atenţia.

– Domnişoară doctor Mike, strigă ea, alergînd spre portieră. Vreţi să-l rugaţi pe domnul să ducă în casă cutia asta?

– Ce conţine? întrebă Michelle.

– Nu mi-aţi auzit mesajul? V-am sunat de la spital şi l-am lăsat pe robot.

– După cum vezi, Elena, tocmai am ajuns acasă.

– M-am săturat să-mi tot aglomeraţi camera de urgenţă. Cutia asta e plină de corespondenţă care era împrăştiată peste tot. Am început cu dumneavoastră, iar lunea viitoare am să i le duc pe-ale doctorului Landusky.

Michelle i-l prezentă pe Theo, explicîndu-i că secretara încerca să-şi facă ordine la urgenţă.

– De ce nu cereţi să vă trimită ziarele şi revistele la clinică, domnişoară doctor? Mi-ar fi de mare ajutor dacă v-aţi lua corespondenţa acasă în fiecare seară. Vă cer prea mult?

– Nu, răspunse Michelle, simţindu-se din nou ca la şcoală. De ce nu le-ai lăsat în cabinetul medicilor? întrebă ea, cînd văzu toate revistele în cutia le care Theo tocmai o luase în braţe.

Elena închise portiera din spate, apoi se aşeză la volan.

– Fiindcă abia am terminat de strîns. Dumneavoastră, medicii...

Fără să termine propoziţia, porni maşina în marşarier.

Theo o urmă pe Michelle în casă.

– Elena îmi aminteşte de cineva, remarcă el, în timp ce ducea cutia în bibliotecă, unde o punea pe birou.

Michelle îl dădu la o parte, ca să se uite înăuntru. Văzu cîteva reviste, nişte pachete de la două companii farmaceutice şi o grămadă de plicuri fără valoare.

– De cine? întrebă ea, în timp ce arunca plicurile la loc în cutie. Nu era nimic care să nu mai poată aştepta.

– De Gene Wilder.

– Şi-a făcut doar un permanent nereuşit, răspunse Michelle, rîzînd.

– Unde ţi-e răcitorul? întrebă Theo.

– În garaj. Totuşi, trebuie să-l spăl, spuse ea, pornind spre trepte.

– Ia-o înainte şi fă mai întîi un duş, pînă-l stropesc eu cu furtunul. Pe urmă, am să curăţ. Şi nu consuma toată apa caldă! mai strigă Theo după ea.

Îi era musafir doar de cîteva zile, şi deja încerca s-o înveţe ce să facă. Rîzînd, Michelle clătină din cap. Frumos, îşi spuse ea. Era foarte, foarte frumos să-l găzduiască.

Capitolul 30

Bubuitul sonor al tunetului îl trezi pe Theo din somn. Răsunase ca o petardă detonată în dormitor, zgîlţîind efectiv patul.

Afară era întuneric beznă, dar cînd întoarse capul, Theo văzu fulgerele brăzdînd cerul. Furtuna făcea prăpăd. Theo încercă să adoarmă la loc, dar îi era prea cald. Instalaţia de aer condiţionat zumzăia dar, pentru că fereastra era întredeschisă, furtuna absorbea aerul răcoros.

Michelle dormea adînc, ghemuită lîngă el, cu o mînă pe abdomenul lui. Theo o întoarse uşor pe spate, o

sărută pe frunte, apoi se ridică să închidă fereastra. Picioarele i se încurcară în cearşaf. Se împiedică, lovind cu genunchiul noptiera, drept în mînerul rotund de alamă al uşii. Mormăind o înjurătură, se aşeză la loc pe pat şi începu să-şi frece locul sensibil de sub genunchi, unde era convins că-i convergeau toţi nervii din trup.

– Theo, ai păţit ceva? şopti somnoroasă Michelle.

– Nu, n-am nimic. M-am lovit cu genunchiul de noptieră. Ai lăsat fereastra deschisă.

Michelle dădu cearşaful la o parte.

– O-nchid acum.

Cu blîndeţe, Theo o împinse la loc.

– Culcă-te, am s-o închid eu.

Merse şchiopătînd pînă la fereastră. Tocmai o cobora, cînd un fulger lumină noaptea şi văzu un om traversînd în fugă strada, pînă în curtea din faţa casei.

Ce naiba...? I se păruse doar sau îl văzuse cu adevărat? Tunetul bubui, apoi explodă un nou fulger, iar Theo îl văzu iar pe individ, ghemuit lîngă sicomor. Văzu şi arma. Se retrăgea deja, cînd auzi împuşcătura. Glonţul străpunse geamul, spărgîndu-l, în timp ce Theo se arunca în colţul camerei. Simţi o durere ascuţită în braţ şi bănui că-l nimerise. Lovi patul, o înşfăcă pe Michelle, care tocmai se ridicase în capul oaselor, şi se rostogoli pe podea cu ea în braţe, încercînd s-o protejeze. Durerea îi străbătu iar braţul, în timp ce sărea în picioare, răsturnînd din grabă lampa de pe noptieră.

– Theo, ce...?

– Stai acolo, îi ordonă el. Şi nu aprinde luminile.

Michelle încerca să înţeleagă ce se întîmplase.

– A lovit un trăsnet casa?

– A fost o împuşcătură. Cineva a tras asupra mea, prin fereastră.

Theo o luase deja la fugă. Dacă ar fi lăsat-o pe Michelle să se ducă la fereastră, ar fi putut să fie omorîtă. Doar norocul îl făcuse să se uite în jos cînd fulgerase. Alergînd spre camera de oaspeţi, strigă:

– Cheamă poliţia şi îmbracă-te! Trebuie să ieşim de-aici.

Michelle trăsese deja telefonul spre ea. Formă 911, apoi duse receptorul la ureche şi-şi dădu seama că telefonul era mort. Nu intră în panică. Îl lăsă jos, îşi luă hainele de pe birou şi alergă în hol.

– Telefonul e mort! strigă ea. Theo, ce se întîmplă?

– Îmbracă-te, repetă el. Hai, mai repede!

Îşi scosese pistolul şi stătea lipit de perete, lîngă fereastră. Dînd draperia la o parte cu ţeava, privi afară, în întuneric.

O altă detunătură răsună, chiar în timp ce începea ploaia. Theo văzu flacăra de la gura ţevii. Se retrase. Rămase nemişcat, încercînd să audă fiecare zgomot, rugîndu-se să fulgere din nou, ca să vadă dacă mai pîndeau şi alţii.

Era doar unul? Se ruga să fie aşa. Nu omorîse niciodată pe nimeni, trăsese numai în poligon, dar nu s-ar fi sfiit deloc să-l doboare pe cel de afară. Trecură cinci secunde, apoi încă cinci. Un fulgerul despică cerul şi, o fracţiune de secundă, fu lumină ca ziua.

– La dracu'! mormăi Theo, văzînd încă o siluetă care traversa strada în fugă.

Cu o lanternă în mînă, Michelle alergă în camera de oaspeţi.

– Telefonul e mort şi nici curentul nu merge. Ce se-ntîmplă, Theo?

– În faţă sînt doi oameni. Unul stă ghemuit lîngă copac, nemişcat. Ia celularul meu şi dă-mi-l. Trebuie să chemăm în ajutor.

– Unde e?

Apoi, Michelle auzi sunetul unui motor în depărtare. Alergă la fereastra dinspre apă şi văzu farul unei şalupe apropiindu-se de ponton.

– Vine o barcă, spre debarcader, spuse ea. Sînt cu cei doi din faţă, nu? Ce vor? întrebă în şoaptă.

– O să-i întrebăm mai tîrziu. Unde mi-e telefonul?

Theo stabilise deja traseul de salvare. Trebuia să iasă pe fereastra din spate, sărind pe acoperişul verandei, iar de-acolo la pămînt, şi s-o ia la fugă. Cu puţin noroc, puteau să ajungă pînă la maşină.

– Pe scrin nu e...

– Of, fir-ar să fie! bombăni Theo, amintindu-şi dintr-o dată unde-l pusese; era în încărcător, pe birou ei, la parter. L-am băgat în priză, lîngă al tău.

– Mă duc să-l iau.

– Nu! o opri el tăios. Treptele dau spre uşa din spate şi, dacă unul din ei aşteaptă acolo, o să te vadă. Stai la fereastră şi vezi cîţi coboară din barcă. A acostat?

Închise uşa cu piciorul şi împinse scrinul greu în dreptul ei.

– Unul tocmai a debarcat, şi are o lanternă. Merge spre curtea din spate... ba nu, ocoleşte spre faţă. Nu-mi dau seama dacă mai e şi altul.

– Deschide fereastra, spuse Theo, în timp ce vîra în buzunar cheile maşinii. Ieşim pe-acolo. Cobor eu primul, ca să te prind.

Ţiglele erau ude de ploaie şi fu cît pe ce să alunece pe acoperişul înclinat al verandei. Îndepărtîndu-şi picioarele, desfăcu braţele, aşteptînd-o pe Michelle să sară şi rugîndu-se să nu fulgere tocmai atunci, ca să-i dea de gol. Dacă în curte sau în barcă mai erau şi alţii, puteau să-i vadă şi să dea alarma.

O prinse pe Michelle în braţe tocmai cînd la parter se auzi un zgomot de sticlă spartă. Părea să provină de la

uşa din spate. Imediat, din faţa casei răsună o detunătură. Banditii erau organizaţi. Atacau simultan ambele intrări. Voiau să-i prindă pe Theo şi Michelle la mijloc.

– Să mergem! şopti el încet, dar insistent.

Ploua torenţial. Michelle abia putea să-şi vadă mîinile. Ajunse la margine, încercă streaşina, şi simţi că ghiabul era slăbit, astfel încît risca să cadă, cu zgomot. Lîngă casă creştea o tufă de liliac. Michelle îşi acoperi ochii cu mîinile şi sări între crengi.

Grăbită să se dea la o parte din calea lui Theo, nimeri cu capul într-o ramură groasă. Simţi că o tăia pe obraz şi-şi muşcă buza ca să nu ţipe.

– Încotro? întrebă ea.

– Prin faţă. Aşteaptă aici.

Theo scoase pistolul. Se apropie de colţul casei, apoi privi în faţă. Capota maşinii lui era ridicată, semn că umblaseră la motor. Mai încolo era parcată o altă maşină. N-ar fi văzut-o, dacă nu se aprindeau brusc luminile de frînă. Cel de la volan apăsase pe pedală. Peste o secundă, luminile se stinseră.

Theo reveni la Michelle.

– Trebuie să-ncercăm să ajungem la barca ta. E singura scăpare.

– Să mergem.

Reuşiseră să ajungă la marginea debarcaderului, cînd fură zăriţi. Prins în lumina care ieşea pe fereastra dormitorului, Theo o trînti pe Michelle la pămînt şi se întoarse, trăgînd. Nu ştiu dacă nimerise sau nu. Lumina se stinse şi auzi nişte strigăte.

– Dă-mi lanterna, gîfîi el.

Michelle o scoase de la centură. Împingînd-o din nou la pămînt, Theo încercă s-o acopere, în timp ce şoptea:

– Nu te mişca.

Şi, ţinînd lanterna cît mai departe de trup, o aprinse.

Raza îl dezvălui pe unul dintre atacatori care alerga către ei dinspre casă. Michelle îl văzu clar şi scoase o exclamaţie de surprindere. Recunoaşterea fusese rapidă şi şocantă. Theo trase de două ori, înainte de a fi nevoit să stingă lumina. Gloanţele zburau în jur, imobilizîndu-i. Întorcînd lanterna spre cealaltă barcă, Theo o aprinse şi văzu un alt individ, aşteptîndu-i. Ghemuit, privea prin luneta unei puşti de mare putere, cînd Theo trase. Glonţul nimeri în motor. Trase din nou, iar omul sări peste bord, în apă.

Stingînd lumina, Theo o ridică pe Michelle în picioare, printre gloanţe care ricoşau din copaci şi din pontin, strigînd:

– Fugi!

Michelle se agăţă de un stîlp, ca să nu cadă în apă, şi începu să dezlege înnebunită barca atacatorilor. Theo o dezlegase deja pe a ei. Sări înăuntru şi începu să tragă de cordonul motorului.

În sfîrşit, Michelle desfăcu legătura şi împinse barca agresorilor cît mai departe de ponton posibil. Theo îi striga să se grăbească. Sări în barca ei, chiar în timp ce Theo ambala motorul. O grindină de gloanţe lovi apa în jurul lor. Întorcînd barca spre nord, Theo apăsă pe pedală. Botul şalupei se ridică din apă, căzu la loc, apoi se repezi înainte. Un glonţ şuieră pe la urechea lui Theo, atît de aproape încît îi simţi fierbinţeala.

Privind în urmă, văzu doi oameni cu lanterne alergînd de-a lungul malului. Apoi, unul sări în apă. Theo calculă că aveau un avantaj de vreo treizeci de secunde ca să scape. De cum se ridică, Michelle îşi dădu seama că mergeau în direcţia opusă oraşului.

– Trebuie să întorci, spuse ea.

– Nu, răspunse Theo. E prea tîrziu. Vor veni după noi. Luminează înainte.

Aşezată între genunchii lui, Michelle îndreptă lanterna în faţă. Lumina îi salvă de un dezastru. Încă cinci minute, şi ar fi intrat într-un ciot de copac care ieşea din apă. Theo coti brusc la stînga, apoi redresă cursul.

– Slavă Domnului că ai luat lanterna, şopti el.

– În faţă e o curbă strînsă, îi spuse Michelle. Încetineşte şi ia-o la dreapta. La stînga e o fundătură.

Michelle îşi ridică privirea să se uite în urmă.

– Încă nu văd nici o lumină, spuse ea uşurată. Poate n-au să ne urmărească. Poate ne lasă în pace, acum că am scăpat.

– Nu cred c-au să se dea bătuţi. Mai degrabă, abia au început. Ai văzut puşca aia cu lunetă? Sînt înarmaţi pînă-n dinţi. Au venit la vînătoare, şi nu se vor lăsa păgubaşi fără luptă. Trebuie să ajungem la un telefon şi să chemăm în ajutor. Arată-mi cel mai scurt drum spre oraş.

– Lacul e în formă de opt, îi explică ea. Dacă o luai spre sud, ai fi trecut de cotitură şi ai fi văzut Lebăda. Trebuie să ne întoarcem.

– Am dat nas în nas cu ei.

– Ştiu, şopti răguşit Michelle. În interiorul şi exteriorul lacului sînt cel puţin douăzeci de canale. Unele sînt înfundate, iar altele scurtează drumul. Dacă le ştiu, pot să ne iasă înainte.

– Atunci vom încetini şi, dacă le vedem luminile, intrăm pe un canal şi stăm ascunşi pînă se luminează de ziuă.

Se apropiau de o nouă confluenţă.

– Încotro?

– Nu-s sigură. Noapteа, toate arată altfel. Cred că asta o ia înapoi.

– Okay, atunci mergem la stînga.

– Theo, s-ar putea să greşesc.

Auziră zgomotul celeilalte şalupe în noapte. Se apropia, chiar în timp ce trecură pe lîngă încă un trunchi de copac. Theo zări un canal îngust, încetini şi cîrmi din nou.

Peste canal atîrnau crengi pline de muşchi, aproape pînă în apă. În timp ce treceau, le dădu la o parte. După încă un cot, cînd văzu cît de mult se îngustase canalul, opri motorul. Michelle stinse lanterna. Rămaseră ghemuiţi, în întunericul adînc ca într-un sicriu. Ploaia mai slăbise, devenind măruntă şi deasă.

– Dacă mergem mai departe prin canalul ăsta, elicea poate să se împotmolească în mîl, spuse Michelle, trăgînd de o pîrghie ca să ridice motorul din apă. Uite-i...! adăugă ea în şoaptă.

Văzură lumina şalupei măturînd desişul ca raza unui far, oscilînd într-un arc larg, în căutarea lor. Nu-i găsi. Michelle trase adînc aer în piept, apoi îl expiră încet. Vînătorii trecuseră mai departe. Zgomotul şalupei se îndepărta. Mintea lui Theo alerga nebuneşte. Erau ucigaşi profesionişti? Cine-i trimisese? Oare mafia îi luase urma pînă-n Louisiana?

Michelle auzi o crenguţă trosnind deasupra ei. Ridică privirea cu o secundă înainte de a simţi o greutate căzîndu-i pe picior.

Avu nevoie să facă nu mare efort de voinţă ca să nu ţipe. Ceea ce căzuse din copac se tîra acum pe piciorul ei. Încremeni, strîngînd lanterna în poală, cu degetul pe buton.

– Theo, ia vîsla, şopti ea, încercînd să nu se mişte. Cînd aprind lumina, trebuie să-l arunci din barcă. Okay?

Theo nu înţelegea. Pe cine să-l arunce? Despre ce vorbea? Totuşi, n-o întrebă nimic. Ridică vîsla ca pe o bîtă de baseball şi rămase în aşteptare.

– Sînt gata.

Michelle aprinse lanterna. Theo îşi simţi inima oprindu-i-se în piept. Fu cît pe ce să scape vîsla cînd văzu şarpele negru şi hidos. Limba lui bifurcată săgeta înainte şi-napoi, deasupra rotulei lui Michelle. Părea să privească drept în ochii lui.

Timpul se opri în loc, cînd Theo abătu vîsla spre şarpe şi-l azvîrli în apă. Apoi sări în picioare, înhăţînd-o pe Michelle în braţe.

– Te-a muşcat? întrebă el înnebunit.

– Nu. Probabil era şi mai speriat decît noi.

– Ce naiba era?

– Un „gură-de-bumbac".

– Fir-aş... Ăştia-s veninoşi.

– Într-adevăr. Acum încearcă să te calmezi.

– Cum să mă calmez? Jivina era pe piciorul tău.

Michelle îi puse o mînă pe obraz.

– Dar m-ai scăpat de ea.

– Da, dar...

– Linişteşte-te.

Nu era atît de calmă pe cît părea. Cînd o cuprinse cu braţele, Theo îi simţi tremuratul.

– Ştii ceva?

– Lasă-mă să ghicesc. Nu poţi suferi şerpii.

– De unde-ai ştiut că asta voiam să zic?

Zîmbind, Michelle se retrase de lîngă el.

– Am presimţit.

– Hai să plecăm de-aici.

– Mai bine să vîslim. Dacă sînt prin apropiere, n-au să ne audă.

Luă şi cealaltă vîslă şi-l ajută să întoarcă barca.

– Dacă-n barca asta mai cade un şarpe, poţi fi sigură c-au să mă audă.

Începură să lunece pe apă. Braţele puternice ale lui Theo mînuiau vîslele cu îndemînare.

În depărtare se vedea lumina oscilînd peste suprafața apei.

– Ne caută prin canale, şopti Michelle.

Continuînd să vîslească, Theo aruncă o privire în urmă. Raza de lumină mătura apa, dar şalupa nu se mişca. Era la vreo două sute de metri depărtare.

– Nu ne-au văzut încă...

– Să pornesc motorul...?

– Nu. Continuăm aşa. S-ar putea să reuşim.

Peste un minut, lumina se întoarse spre ei. Michelle nu mai aşteptă. Trase cu putere de cordon. Motorul nu se ambală de prima dată. Theo ridică vîslele în barcă şi o culcă pe Michelle chiar cînd pe deasupra lor şuieră un glonț. Michelle smuci iar, şi scoase un strigăt cînd motorul se trezi la viață. Theo îşi scoase pistolul, îi strigă lui Michelle să țină capul jos şi trase, cu cotul rezemat de banchetă, chiar cînd un alt glonț străpungea apa lîngă ei. Banditii se apropiau cu viteză. Theo încercă să nimerească farul. Primul glonț trecu pe-alături, dar auzi un strigăt şi speră că-l rănise pe unul dintre ei. Apăsă din nou pe trăgaci. De astă dată, ochise bine. Glonțul sfărîmă farul, şi abia peste vreo cinci, zece secunde, unul dintre urmăritori întoarse lanterna spre ei.

Michelle încercă să încetinească, dar era prea tîrziu. Barca sări brusc din apă, înfigîndu-se în nişte tufişuri de pe mal. Ricoşă de două ori, după care se lovi de un copac. Impactul îl aruncă pe Theo înainte. Căzu pe partea stîngă, în timp ce Michelle se lovea cu fruntea de banchetă, cu un strigăt, ridicînd brațele ca să se apere.

Theo sări jos din barcă şi o trase pe Michelle după el.

– Vino! strigă, peste duduitul motorului care se auzea tot mai aproape.

Nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndreptau.

Complet dezorientat, se repezi printre crengile spinoase, făcîndu-şi loc cu brațul drept. Nu voia decît s-o ducă pe Michelle cît mai departe, înainte ca urmăritorii să debarce.

– Lebăda e în față, mai la stînga... gîfîi ea. De-acolo, putem chema poliția.

Îi veni să țipe de uşurare cînd văzu forma întunecată a clădirii. Dar sentimentul de euforie se risipi, cînd auzi scrîşnetul unei maşini cotind în spatele lor.

Nu avu timp să reacționeze. În clipa următoare, zbura într-o groapă de lîngă drum, împreună cu Theo. Michelle căzu pe spate, iar Theo se ghemui lîngă ea, cu pistolul în mînă. Erau ascunşi în tufişuri şi buruieni. Maşina opri în apropiere.

Se auziră trosnete de crengi, mormăieli, apoi paşii unui individ înapoindu-se la maşină. Portiera se trînti, apoi maşina porni mai departe. Cuprinzînd-o cu brațul, Theo şopti:

– Ne caută la Lebăda, şi vom sta aici pînă pleacă. Mai rezişti?

Michelle dădu din cap. Ploaia încetase. Părea să fi trecut mai mult de o oră, cînd văzu farurile printre crengi. Maşina trecu pe lîngă ei fără să încetinească şi-şi continuă drumul. Theo se aplecă să vadă încotro o lua. La răscruce, maşina încetini, apoi continuă drept înainte, pe un alt drum lăturalnic. Theo încercă să-i vadă numărul, dar nu reuşi.

– Vor renunța curînd, şopti Michelle. O să se lumineze de ziuă, şi ar risca să-i vadă pescarii de dimineață.

– Poate, răspunse Theo. Să mergem.

O ajută să se ridice în picioare, rezistînd durerii din genunchi.

– Mergem pe lîngă drum şi nu aprindem lanterna.

– Okay. Dar dacă-i auzi venind, nu mă mai arunca prin gropi şi şanţuri. Spune-mi doar. Cred că am vînătăi pe tot spatele.

– Mai bine o vînătaie, decît un glonţ.

Michelle strănută.

– Ştiu.

– Poţi să fugi?

– Dar tu poţi? întrebă ea, observînd că Theo şchiopăta.

– Sigur. Mă doar doar puţin genunchiul. Să mergem.

Ardea o singură lumină, pe un stîlp de lîngă parcare. Theo nu-şi asumă nici un risc. O conduse pe Michelle prin boschete, spre uşa din spate. Aceasta era metalică, iar înăuntru nu se vedea nici o mişcare, aşa că Theo porni înapoi către ferestrele din faţă.

– Va trebui să intru pe fereastră, spuse el, ridicînd de jos o piatră.

– Ce faci?

– Am să sparg geamul.

– Nu este nevoie. Ştiu unde ţine tăticul cheia de rezervă.

Theo aruncă piatra şi o urmă pe Michelle spre uşă. Aprinzînd lanterna, Michelle întinse mîna şi luă cheia de pe pragul de sus al uşii.

– Ideală ascunzătoare, remarcă el.

– Nu fi sarcastic. Nimeni nu s-ar gîndi să intre cu forţa în barul lui tăticul.

– De ce?

– John Paul s-ar lua după ei, şi o ştiu toţi. Tăticul ar putea să lase uşile descuiate, dacă ar vrea.

Theo intră primul, mijind ochii în întuneric, apoi îi spuse lui Michelle să încuie uşa. Îşi aminti că telefonul era în salonul principal, la capătul barului, lîngă uşa magaziei.

I se păru că auzi un zgomot, poate o podea trosnind.

– Stai aici, şopti el, intrînd prudent în bar, cu pistolul în mînă.

În mijlocul barului se opri, apoi vîrî mîna sub tejghea, în căutarea puştii cu ţeava tăiată a lui Jake. Desprinzînd-o din scoabe, o scoase cu grijă.

Tocmai se întorcea dinspre tejghea, cînd simţi o adiere pe ceafă. Fără să se întoarcă, fără să audă un sunet, ştiu că în spatele lui era cineva.

Capitolul 31

– Michelle fugi! strigă Theo.

Aruncă puşca pe tejghea şi se răsuci, cu Glock-ul armat şi pregătit.

Nu putea distinge chipul bărbatului; era prea întuneric. Umbra uriaşă îi tocă o lovitură de karate în încheietura mîinii, dar Theo ţinea strîns pistolul. Apoi, umbra îl apucă de braţ şi i-l răsuci la spate cu o mînă, în timp ce pe cealaltă o ridica spre a-l lovi sub bărbie.

Theo se feri, dar nu destul de repede. Degetele celuilalt îi atinseră razant bărbia, împingîndu-i capul înapoi. Adunîndu-şi puterile în pumnul stîng, Theo îl lovi pe atacator în burtă. Imediat, înţelese că dăduse de dracu'. Avea senzaţia că lovise un bloc de beton şi nu era exclus să-şi fi rupt mîna.

De unde apăruse ticălosul? Furios, Theo lovi din nou. Cu iuţeala unei maşini, individul ridică piciorul şi-i dădu un şut în genunchi.

Michelle aprinse tuburile de neon şi strigă:

– John Paul! Nu! Dă-i drumul!

Cei doi adversari se încleştaseră într-o îmbrăţişare năprasnică. Auzind strigătul surorii lui, John Paul slăbi strînsoarea. Theo nu cedă. Încercă să-l lovească din

nou, dar John Paul îi blocă uşor pumnul, ca şi cum ar fi plesnit un ţînţar, răsturnînd cu acelaşi prilej şi o sticlă de whisky.

Michelle trecu între ei, privindu-le chipurile furioase, şi conchise că Theo încă nu-şi regăsise controlul. Îi puse o mînă pe piept, îi ceru să inspire adînc şi aşteptă pînă-şi veni în fire şi făcu ceea ce-i spusese. Theo îl privi lung pe celălalt. John Paul arăta ca un sălbatic. Îmbrăcat într-un şort milităresc verde, bocanci şi tricou, era musculos ca Jolly Green Giant. Numai că n-avea nimic vesel. Cuţitul bowie înfipt în căptuşeala bocancului şi expresie tăioasă ca oţelul a ochilor lui indicau că încă mai voia să- i rupă lui Theo toate oasele. Avea părul destul de lung, şi două cicatrice – una pe obraz, cealaltă pe coapsă.

– Theo, vreau să ţi-l prezint pe fratele meu, John Paul.

Simţind că-i putea da drumul, Michelle se întoarse spre fratele ei.

– John Paul, el e...

Fratele său o întrerupse:

– Ştiu cine e.

Theo clipi din ochi.

– Ştii cine sînt?

– Ştiu.

John Paul nu fugise de nimeni în viaţa lui şi, cînd Theo făcu un pas spre el, păşi imediat înainte. Michelle fu înghesuită între ei.

– Dacă ştiai cine sînt, de ce-ai sărit la mine? mîrîi Theo.

– Da, de ce l-ai atacat? vru să ştie Michelle, lăsîndu-şi capul pe spate pentru a-l privi în ochi. Ai fost nepoliticos, John Paul.

Sora lui ştia să-l facă întotdeauna să rîdă. „Nepoliticos." John Paul făcu un efort să-şi păstreze expresia furioasă. Îşi încrucişă braţele pe piept.

– Nu-l puteam lăsa să ia puşca, îi explică el lui Michelle. Dacă-i sperios din fire şi-mpuşcă pe cineva, sau îşi trage singur în picior?

Theo nu se lăsă. Mai făcu un pas înainte.

– Încercai să mă loveşti în genunchiul care mă doare, nu?

John Paul zîmbi.

– Mereu aleg punctul cel mai slab. Îţi fereai piciorul ăla, aşa c-am ghicit...

– Ştiai că-s un prieten al surorii tale, şi totuşi ai vrut să- mi spargi rotula?

– Nu ţi-o spărgeam, ripostă John Paul. Voiam doar să te trîntesc pe jos.

– Puteai să-l răneşti, interveni Michelle.

– Michelle, n-am nevoie să mă aperi tu, bombăni Theo.

– Dacă voiam să-l rănesc, îl răneam pîn-acum. Aş fi putut şi să-l omor, da' n-am făcut-o.

– Puteai pe dracu'! se răsti Theo, vîrîndu-şi pistolul în teacă.

– Puteam să-ţi rup şira spinării, da' m-am stăpînit.

Abia atunci, întorcîndu-se spre Theo pentru a-l tempera, Michelle îi observă sîngele de pe braţ.

Aprinse lampa de pe bar şi văzu un ciob se sticlă înfipt în carne.

– Cînd ai păţit asta? O să ai nevoie de cusături.

Nu-i lăsă timp să explice. Răsucindu-se în loc, îşi împunse fratele cu degetul în piept.

– Tu i-ai făcut-o? Ce-ai avut în cap?

Theo zîmbi. I-ar fi putut spune că nu fratele ei îl rănise, dar îi plăcea să-l vadă pe John Paul foindu-se.

Privindu-l încruntat, John Paul întrebă:

– Sora mea arată de parcă s-a tăvălit prin noroi. Ce i-ai făcut?

Michelle îi distrase atenția, spunînd:

– Va trebui să-i spun lui tăticul că i-ai spart cea mai bună sticlă de whisky. Şi acum, fă curat pînă-l sun eu pe Ben.

Îl dădu pe Theo la o parte din drum, ca să ajungă la telefon. Sună la poliție şi ceru să i se facă legătura cu casa lui Ben Nelson. Theo îi spuse lui John Paul să stingă lumina, apoi îi povesti ce se întîmplase. John Paul nu avu nici o reacție. La sfîrşitul relatării, întrebă:

– Crezi c-au să se mai întoarcă? De-asta vrei să stăm cu lumina stinsă?

– Probabil n-au să se mai întoarcă, dar nu vreau să risc. Am putea rămîne blocați aici.

– Aiurea, îl contrazise John Paul. Şi-n plus, i-aş auzi venind.

– Zău? I-ai auzi chiar şi dacă s-ar apropia pe furiş?

John Paul dădu din cap.

– Da, şi atunci.

– Te crezi Superman?

– Aproape, zîmbi John Paul. Tare mi-ar plăcea dac-ar încerca să intre. Aş avea ocazia să omor vreo doi.

– Nimic nu-i mai distractiv decît un schimb de focuri, replică sarcastic Theo, dar nu în prezența surorii tale.

– Mda, ştiu.

Theo începea să simtă efectele luptei. Scoase din răcitor două sticle de bere şi, deşi îi venea să-i dea lui John Paul în cap cu una, îşi spuse că ar fi irosit berea de pomană, aşa că-i oferi în schimb sticla.

– Spune-i că ne întîlnim acasă! îi strigă el lui Michelle, cînd o auzi vorbind cu Ben.

– Trebuie să te duci la spital...

– Nu, răspunse el ferm, mai întîi trecem pe la tine.

– Doamne, încăpățînat mai eşti! şopti ea, dar nu mai insistă.

John Paul voia să ştie mai multe detalii.

Alese amănuntele asupra căror Theo nu insistase.

– De ce închideai fereastra din camera lui Mike? întrebă el.

– Era deschisă.

– Theo? strigă Michelle. Ştii ce marcă era maşina?

– O Toyota gri... nouă.

– Probabil s-au dus de mult, remarcă John Paul.

Theo era de acord.

O privea pe Michelle, în timp ce John Paul îl aştepta cu răbdare să se întoarcă, pentru a-i spune că trebuia să-l snopească în bătaie fiindcă ştia ce căutase în camera surorii lui mai mici.

– Sora mea e o doctoră talentată, mîrîi el.

– Ştiu.

– A învățat ani de zile.

– Ce vrei să spui?

– N-a prea avut de-a face cu bărbații... nu ştie ce porci pot să fie.

– E adultă.

– E naivă.

– Cine-i naivă? întrebă Michelle, apropiindu-se de masă, grăbită.

– Nimeni, răspunse fratele ei, privindu-l încruntat pe Theo. Mike, trebuie să stăm de vorbă.

Michelle nu luă în seamă furia din vocea fratelui ei.

– Ben se îmbracă şi, în zece minute, o să fie la mine acasă. Mai trimite şi două maşini să caute Toyota. I-am spus că erau trei sau patru oameni, poate mai mulți.

– Cel puțin patru, preciză Theo.

– Ştii unde ține tăticul Tylenolul?

– Deasupra chiuvetei din bucătărie. Vrei să-l aduc?

– Îl aduc eu. Theo, ar trebui să mergem direct la spital.

– Cusăturile pot să mai aştepte.

Michelle reveni cu sticla de Tylenol şi două pahare de apă, aducînd sub braţ şi două pungi cu legume congelate.

– Mazăre sau morcovi?

– Morcovi, răspunse Theo, deşurubînd capacul sticlei.

Michelle strivi punga între palme, ca să mărunţească bucăţelele îngheţate, apoi i-o aplică pe genunchi.

– Ţi-e mai bine?

– Mda, mulţumesc.

Ridică punga cu mazăre şi şi-o puse pe frunte. Theo dădu imediat drumul sticlei, trăgînd-o pe Michelle în poala lui.

– Te-ai lovit şi tu? Ia, dă să văd.

Michelle trase aer în piept.

– N-am nimic. Doar un mic cucui. Cinste, nu-i mare...

– Şşş, şopti el, examinîndu-i lovitura în lumina slabă.

John Paul era tot mai deprimat.

Îşi dădea seama, după tandreţea cu care Theo o atingea pe Michelle, că ţinea la ea, şi era prea tîrziu ca să mai facă ceva.

Un agent federal. Cum se putuse îndrăgosti de un federal?

– La naiba, mormăi el.

Michelle şi Theo îl ignorară.

– Nu ţi-ai tăiat pielea capului.

– Ţi-am spus că n-am nimic.

– Ai un cucui urît de tot.

– E okay.

Theo îi înlătura cu blîndeţe părul de pe faţă. Dezgustul lui John Paul devenea insuportabil.

– Mike, ridică-te de pe genunchii lui şi stai pe-un scaun.

– Cred că fratele tău nu mă place, zîmbi Theo, sărutînd-o pe frunte, anume fiindcă ştia că John Paul se uita la ei. Cînd te-ai lovit la cap? Cînd a căzut şarpele pe tine?

Michelle se aşeză pe scaunul de alături.

– Ce şarpe? întrebă John Paul.

– Un gură-de-bumbac a căzut dintr-un copac, îi explică ea fratelui ei.

Theo destupă sticla de Tylenol. Michelle întinse mîna şi, în timp ce lua în palmă două capsule, spuse:

– Theo, trebuie să mergem la spital şi să găsim pachetul ăla.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Theo. Ce pachet?

Rezemîndu-şi cotul de masă, Michelle îşi ridică punga cu mazăre la frunte şi spuse:

– L-am recunoscut pe unul dintre ei.

– Şi abia acuma-mi spui? sări Theo în picioare, aruncînd punga. John Paul o prinse din zbor, apoi o trînti la loc pe genunchiul lui Theo.

– Omul care fugea spre noi cînd încercam să ajungem la barcă... L-am recunoscut. Era mesagerul de la Speedy Messenger Service. A venit la mine cînd stăteam în tribuna stadionului...

– L-am văzut la stadion, dar nu i-am observat faţa. Purta o şapcă. Vorbeşti despre tipul în care am tras?

– Da.

– L-ai omorît? vru să ştie John Paul.

– Nu, răspunse nervos Theo. Nu l-am nimerit. Michelle, nu înţeleg de ce ai aşteptat atîta ca să-mi spui că-l cunoşteai pe unul dintre ei.

– Şi cînd să-ţi fi spus, în timp ce ne urmăreau, trăgînd în noi?

– Eşti absolut sigură că era unul şi acelaşi?

– Da. Ştii ce e ciudat? Cînd stăteam de vorbă cu el la stadion, aveam sentimentul că-l mai văzusem...

– Pe vreunul dintre ceilalţi l-ai recunoscut? Pe cel din barcă...?

– Nu i-am văzut faţa. A sărit în apă cînd ai tras în el.

– Măcar pe *ăla* l-ai omorît? întrebă iar John Paul.

– Nu, nu l-am nimerit.

John Paul îl privi neîncrezător.

– De ce mai porţi pistol, dacă nu ştii să tragi cu el?

– Ştiu să trag! se răsti Theo. Îţi fac o demonstraţie oricînd, cu plăcere.

– Mda, abia aştept... bombăni dezgustat John Paul. La ce distanţă era?

– Trăgeau spre noi din ambele direcţii, spuse Michelle. Iar Theo era ocupat să mă protejeze şi să tragă, în acelaşi timp.

John Paul îi ignoră explicaţia.

– De ce ai pistol? întrebă el.

– Fiindcă aşa mi s-a ordonat. Primesc multe ameninţări cu moartea.

– Asta văd şi eu...

– Aveţi de gînd să încetaţi cu cearta? Sîntem într-o mare belea. Theo, cred că ştiu ce se întîmplă. Omul care mi-a devastat clinica, sau oamenii, dacă erau mai mulţi, căutau un pachet. Cel care a venit la mine pe stadion a spus că un alt angajat al Speedy Messenger încurcase două pachete şi încerca să-l ia înapoi pe cel care nu-mi aparţinea. Eu am sunat-o pe secretară şi i-am spus să-l caute şi să i-l dea. L-am trimis la spital, dar nu m-am dus să văd dacă a luat pachetul sau nu. Elena mi-a adus cutia aia cu corespondenţă, şi cred că oamenii care au venit la mine acasă credeau că pachetul era acolo. Dar m-am uitat prin cutie şi nu conţinea

nici un colet special. Probabil nu l-au găsit la spital, ieri, şi au crezut că mi l-a adus aseară.

– Nu puteau afla decît într-un singur fel că Elena îţi aducea ceva, spuse John Paul.

– I-au interceptat telefonul, adăugă Theo. La naiba, de ce n-am verificat?

– Am să aflu eu, se oferi John Paul.

– Ştii după ce să te uiţi?

Fratele ei păru ofensat.

– Sigur că da.

Theo stătu o secundă pe gînduri, apoi spuse:

– Cînd găseşti, nu te atinge de nimic.

– De ce? întrebă Michelle.

– Ca să nu ştie că ne-am dat seama. Poate va fi necesar să le dăm unele informaţii false.

– Spune-mi exact ce ţi-a spus tipul ăla, ceru John Paul, iar Theo observă că nu mai era chiar atît de ostil.

Michelle îi descrise toată povestea cu „Frank", „Eddie" şi etichetele de pe colete.

Theo clătină din cap.

– Nimic nu e adevărat pînă nu se dovedeşte, şi nu putem crede că pachetele s-au încurcat pînă nu ne uităm în cel pe care l-ai primit tu.

Michelle dădu din cap.

– Pentru că individul care a tras asupra noastră ar fi putut să mintă.

– Hai, mă Mike! interveni John Paul. Foloseşte-ţi capul!

– Capul meu crapă de durere, John Paul.

Nemulţumită că gîndea atît de încet, Michelle oftă.

– Sigur că a mintit.

– Nu neapărat, preciză Theo.

– Dar ai spus...

Theo zîmbi.

– S-ar fi putut să spună adevărul. Putea fi o încurcătură între pachete. Cînd îl vom găsi, o să vedem ce conține. Pînă atunci...

– Înțeleg, îl întrerupse obosită Michelle.

– Mai ții minte că mi-ai spus că părea să te urmărească cineva? Cred că ai avut dreptate. Oricine-ar fi... e priceput. Nu l-am observat, și mă uitam foarte atent.

– Poate că supravegheau casa, sugeră Michelle.

– Ce părere ai despre toată povestea asta? îl întrebă John Paul pe Theo.

– Nu știu, recunoscu el. Cînd vom găsi pachetul ăla, vom ști despre ce e vorba.

– Tu ai să vii acasă cu mine, Mike. Trebuie să te apăr.

– Și vrei să zici că eu nu pot? se răsti Theo, începînd să se înfurie.

– Eu cînd trag, nimeresc în plin, nu pe-alături.

Theo era gata să-i dea una, dar Michelle puse capăt ostilităților.

– Scuzați-mă, domnilor, îi repezi ea. Pot să mă apăr și singură. John Paul, mă duc la spital cu Theo.

– Mike...

– Așa am zis și așa rămîne.

– Cu mine o să fie în siguranță, spuse Theo.

Spre surprinderea lui, John Paul nu mai discută. Frecîndu-și fruntea, Theo adăugă:

– Noah e în New Orleans. Îi voi cere să stea acolo și să facă vreo cîteva lucruri înainte de a reveni la Bowen.

– Noah este... începu să explice Michelle.

– Știu cine e, răspunse John Paul răstit, cu dispreț. E agent F.B.I.

– Așa că, între timp, continuă Theo ca și cum nimeni nu l-ar fi întrerupt, tatăl tău să fie atent.

Michelle puse pe masă punga cu mazăre.

– Crezi c-au să-l atace pe tăticul?

– Mă gîndesc la toate posibilitățile, pînă reușesc să prevăd care va fi următoarea lor mișcare.

Theo își termină berea și lăsă sticla pe masă.

– Ar fi timpul să mergem.

Michelle întrebă:

– John Paul, vrei să pornești camioneta? Tăticul n-a mai mers cu ea de peste o săptămînă. Mi-a spus că s-a stricat ceva la aprindere, și n-a avut tip s-o repare.

– O pornesc eu.

Pe Michelle începea s-o ajungă oboseala. Se ridică încet.

– Atunci, să mergem.

Theo îi dădu punga cu morcovi, în timp ce se ridica și-și încerca încet genunchiul.

Pachetul de gheață îi făcuse bine. Nu-l mai durea atît de tare, și-i suporta greutatea.

– Mai întîi, trebuie să trecem pe-acasă, repetă el.

– Fiindcă ne-așteaptă Ben? Pot să-l sun...

– Nu, fiindcă vreau să-mi iau telefonul celular, și mai am nevoie de cartușe.

– De ce ai nevoie de cartușe? întrebă John Paul.

– Nu mai am aproape nici unul.

– Mie mi se pare că le irosești de pomană.

Michelle se săturase de toanele fratelui ei. Întorcîndu-se spre Theo, îi spuse:

– Nu-l împușca. Știu că fratele meu poate fi un nesuferit, dar țin la el, așa că lasă-l să trăiască.

Theo îi făcu cu ochiul.

– Eu n-am nici o grijă, pufni John Paul.

– Ar trebui să ai, replică Michelle.

– De ce? Chiar dacă trage-n mine, tot pe-alături o să nimerească.

Capitolul 32

În timp ce Michelle discuta cu Ben, lîngă maşină, Theo intră în casă, se dezbrăcă şi făcu repede un duş fierbinte. Peste zece minute, reveni afară, cu telefoanele celulare şi încărcătorul electric. Îşi reîncărcase din nou şi pistolul, iar în buzunar mai avea un încărcător de rezervă.

– John Paul ţi-a pornit maşina, îi spuse Michelle. Cheile sînt în contact.

– Fratele tău unde-i?

Michelle îi arătă cu capul spre latura casei. John Paul alerga spre camioneta pe care o lăsase parcată în drum.

Theo îl interceptă şi-i dădu telefonul celular al lui Michelle şi încărcătorul.

– N-am nevoie, privi John Paul spre telefon, cu o expresie dezgustată.

– Trebuie să pot da de tine. Ia-l.

– Nu...

Theo n-avea chef să stea la discuţii.

– Şi ce-o să facem, Michelle şi cu mine, dacă avem nevoie de tine? Ne rugăm să apari?

John Paul cedă. Înhăţă telefonul şi încărcătorul, pornind spre camionetă.

– Să ai grijă de tăticul, John Paul! strigă sora lui. Vezi să nu i se întîmple ceva. Şi ai grijă şi de tine. Nu eşti invincibil.

Theo tocmai închidea portiera, cînd Ben se apropie în fugă.

– Cred că avem noroc, spuse el.

– Ce s-a întîmplat?

– M-a sunat de la dispecerat. Un detectiv din New Orleans aşteaptă să-mi vorbească. A zis că e urgent.

– Şi ce vrea? Cei din New Orleans n-aveau cum să afle ce s-a întîmplat.

– Mă duc la secţie să aflu, dar cred că există o legătură. S-ar putea să ştie ceva care să ne fie de folos.

– Sună-mă la spital imediat ce afli, îi ceru Theo.

Drumul pînă la spital nu dură mult. Michelle îl conduse prin coridorul din spate, pînă în camera de urgenţă.

Abia cînd observă cum o privea personalul medical îşi dădu seama că ar fi trebuit să se spele. Megan, sora cea nouă de la urgenţă, se uită la ea şocată.

– Arăţi de parc-ai fi căzut într-o autogunoieră, comentă ea. Ce naiba ţi s-a întîmplat?

– Am căzut într-o autogunoieră, replică Michelle.

O altă soră, pe nume Frances, ridică privirea din oficiul surorilor.

Era tot tînără, dar o porecliseră „Mamaie", pentru că se purta ca o femeie de nouăzeci de ani. Michelle îi ceru o trusă pregătită pentru cusături.

Frances se ridică şi ocoli grăbită tejgheaua, cu tălpile de cauciuc ale pantofilor scîrţîind.

– Aşteaptă-mă aici, Theo, spuse Michelle. Eu mă duc la cabinetul medicilor, să fac un duş.

– Vin şi eu cu tine. Acolo e mai linişte, nu?

– Da.

– Bine. Trebuie să-l sun pe Noah.

Cînd trecură pe lîngă ea, Megan îi privi cu ochii mari. Michelle observă că era atentă la Theo. Michelle îl conduse în salonul spaţios, mobilat cu o canapea şi o masă de cafea, două fotolii, un birou şi un şir de dulapuri personale. În colţ se mai aflau un frigider şi o cană mare cu cafea şi pahare de plastic. Două uşi dădeau în două băi complet echipate.

– Frumos amenajat, remarcă el, în timp ce Michelle intra într-o baie.

Luînd o sticlă de apă îmbuteliată din frigider, Theo se aşează la birou şi formă numărul de telefon celular al lui Noah. Îi auzi vocea înregistrată spunîndu-i să lase un mesaj. Bănuia unde era Noah, dar trebuia să aştepte pînă cînd Michelle îşi termina duşul ca să afle numărul de telefon. Apoi, formă numărul centralei spitalului şi ceru cu Elena Miller. Centralista îi spuse că Elena încă nu era de gardă. Deşi refuză să-i dea numărul ei de acasă, pînă la urmă acceptă să-i facă legătura. Elena răspunse de la al doilea apel şi, după ce se prezentă, Theo îi ceu să i-l descrie pe mesagerul care venise la spital să ia pachetul, miercuri. Elena se şi repezi să-i spună cît de grosolan se purtase.

– A avut neobrăzarea să ţipe la mine! preciză ea.

După ce îşi făcu cîteva însemnări, închise telefonul şi căută numărul serviciului Speedy Messenger din New Orleans. Supervizorul era urîcios şi nu vru să coopereze pînă cînd Theo ameninţă că avea să-i trimită vreo doi poliţişti ca să obţină informaţiile necesare. Dintr-o dată bucuros să-l ajute, supervizorul îi spuse că toate livrările erau înregistrate în computer. Introduse numele lui Michelle Renard şi-i spuse lui Theo cînd şi unde fusese predat coletul.

– Vreau să ştiu cine l-a trimis.

– Benchley, Tarrance şi Paulson. Aici scrie că s-a semnat de primire la spitalul St. Claire, la cinci şi un sfert. Vreţi să vă trimit o copie?

– Nu va fi necesar.

– Ai vorbit cu Noah? întrebă Michelle, ieşind din baie.

– Încă nu. Dar am vorbit cu supervizoul de la Speedy. Ghici ce mi-a zis?

– Că nu există nici un Frank sau Eddie, corect? Doamne, mă simt ca o idioată.

– Că nu există nici un Frank sau Eddie, e adevărat, dar de ce să te simţi ca o idioată? Nu exista absolut nici un motiv ca să ai bănuieli.

– Theo, îţi spun eu, l-am mai văzut pe omul ăla undeva. Presupusesem că l-am întîlnit la spital, dar se vede clar că nu e cazul. Şi-atunci, unde l-am văzut?

– O să-ţi aduci aminte. Nu te forţa, şi-o să-ţi vină-n minte tocmai cînd te gîndeşti la altceva. Ştii ce mi-a mai spus supervizorul? Că pachetul a fost trimis de la Benchley, Tarrance şi Paulson.

– Adresat mie?

– Da. Am sunat la firmă, dar nimeni nu vrea să-mi spună nimic prin telefon, aşa c-am să-l trimit pe Noah acolo. A, şi am mai vorbit cu Elena Miller. Mi-a ţinut o tiradă.

Michelle dădu din cap.

– Elena mereu găseşte motive să ţină cîte o tiradă. Acum ce-a spus?

– Că mesagerul a fost ostil.

– Ştim deja asta.

– Cînd Elena n-a găsit pachetul, a început să strige la ea. Şi a ameninţat-o. S-a înfuriat atît de tare, încît a vrut să sune la serviciul de mesagerie şi să-l reclame, dar s-a luat cu treburile şi a uitat.

După ce termină de spălat rana, Michelle se pregăti să înceapă cusutul, în timp ce Theo forma un nou număr de telefon.

– Nu te mai foi, îi spuse ea. Încerci iar să dai de Noah?

– Vreau să vorbesc mai întîi cu administratorul, ca să ne ajute. Trebuie să găsim pachetul ăla.

– Mai bine să-l caut numai eu... eventual cu ajutorul

tău şi al încă unei persoane. Dacă pui pe toată lumea să caute, nu vor şti unde s-au uitat şi unde nu. Lasă-mă să caut pe la urgenţă şi în blocul operator, înainte de a chema întăriri.

– De ce tocmai în locurile alea două?

– Fiindcă orice corespondenţă pe care n-o ridic de aici e trimisă la chirurgie. Toţi chirurgii au boxe sus, şi acolo ni se pune poşta.

– Are dreptate, interveni Megan. Am dus multă poştă sus. Ce anume căutaţi?

– Un pachet care a fost adus de Speedy Messenger Service.

– A, primim o mulţime de pachete.

– Michelle, iubito, ai terminat cu cusăturile astea? o întrebă Theo.

– I-auzi! gîndi Megan. Mi-a spus „iubito"!

– Megan, îmi stai în lumină.

– Scuze.

În timp ce făcea un pas înapoi, Megan se uită de la unul la altul.

– Deci, care-i treaba? întrebă ea.

– Începe să cauţi prin birouri şi dulapuri, pînă termină Michelle aici, îi ordonă Theo.

– Am înţeles.

– Uită-te foarte atentă, adăugă Michelle, fără să ridice privirea.

Imediat ce Megan ieşi din separeu şi trase perdelele, Michelle şopti:

– Nu trebuia să-mi spui „iubito".

– Ţi-am subminat autoritatea?

– Nu, dar...

– Dar ce?

– Megan e o dulce, dar are gură mare, şi mă apucă groaza cînd mă gîndesc ce bîrfe au să iasă mîine. Tot

spitalul o să spună că-s desculţă-n ploaie şi cu burta la gură...

Theo înclină capul...

– Asta cu burta... e o imagine drăguţă.

Michelle îşi dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu...!

Theo zîmbi.

– O femeie care-a făcut faţă unui şarpe căzut pe piciorul ei poate să suporte puţină bîrfă. Eşti mai dură decît pari.

Michelle preferă să se concentreze asupra cusăturilor.

– Încă o copcie şi-am terminat. Cînd ţi-ai făcut ultimul antitetanic?

– Ieri, răspunse Theo fără să ezite.

– Deci, ţi-e frică şi de injecţii, hmm? Ei bine, am să-ţi fac una.

Theo o atinse pe obraz.

– Te fistîceşti cînd te tachinez şi te jenezi de complimente. Nu ştii ce să faci cu ele, aşa-i?

– Am terminat, anunţă ea. Te-am făcut la loc, Humpty-Dumpty. Nu, încă nu te ridica, se grăbi să adauge. Eu am terminat, nu şi tu.

– Ce mai urmează?

– Bandajul şi injecţia.

– Cîte copcii mi-ai pus?

– Şase.

În timp ce Michelle îşi scotea mănuşile, apăru din nou Megan.

– Domnişoară doctor Mike, te caută un detectiv de la New Orleans. Vrea să discute cu dumneata şi cu prietenul dumitale.

– Mi-e pacient! se răsti Michelle.

Prea tîrziu, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună

nimic. Nu făcuse decît să dea şi mai mult de bănuit.

Megan dădu perdelele la o parte.

– Detectiv Harris.

Femeia era înaltă, frapant de atrăgătoare, cu faţă ovală şi ochi pătrunzători. În timp ce se apropia, Michelle îi văzu ridurile de la colţurile ochilor şi din jurul gurii. Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri, pantofi negri şi bluză bleu, veni spre Theo. Cînd îi întinse mîna, Michelle îi observă insigna şi pistolul prinse la centură.

Harris nu pierdu vremea cu preliminariile.

– Vreau să aflu tot ce s-a întîmplat azi-noapte. Şeful Nelson m-a informat, dar vreau să aud şi varianta dumneavoastră.

– Unde-i Ben? întrebă Michelle.

– S-a întors la dumneavoastră acasă ca să termine investigaţiile la locul faptei.

O măsură scurt cu privirea, înainte de a continua.

– Tot ceea ce recoltează el, am să duc la laboratorul din New Orleans.

În timp ce Harris vorbea cu Michelle, Theo o studie. Poliţista semăna cu o mie de alte femei-detectiv pe care le cunoscuse.

Emana o anume oboseală, ca şi cum aproape toată viaţa ar fi fost extenuată. Avea o atitudine dură şi tăioasă.

– De cît timp lucraţi în departament? o întrebă el.

– De patru ani la omucideri, răspunse nervoasă Harris. Trei ani la vicii, înainte de transfer.

Aha. La vicii. Aşa se explica.

– Şi ce v-a adus la Bowen?

– Dacă nu vă supăraţi, eu pun întrebările.

– Desigur, răspunse el binevoitor. Imediat ce răspundeţi la ale mele.

Buzele lui Harris se arcuiră într-o tentativă de zîmbet.

– Dacă Nelson nu mi-ar fi spus deja, aş fi ghicit că sînteţi avocat.

Theo nu răspunse. Nu făcu decît să aştepte răspunsul la întrebare. Harris încercă să-l intimideze cu privirea, dar nu reuşi.

Cu un oftat, răspunse:

– Am primit o informaţie... o informaţie din sursă de încredere, că un ucigaş profesionist pe care-l căutăm de trei ani de zile s-a instalat aici. Mi s-a spus că a venit în Bowen ca să execute o misiune şi jur pe Dumnezeu că de data asta am să-l prind.

– Cine e?

– O fantomă. Cel puţin, aşa zic unii dintre cei de la omucideri, pentru că de fiecare dată cînd ne apropiem de el, dispare. Conform informatorului meu, în ultima vreme îşi spune „Monk". I-am pus în sarcină două omoruri din New Orleans, anul trecut. Sîntem destul de siguri că a asasinat o adolescentă din Metairie şi credem că tatăl fetei a plătit crima, ca să încaseze asigurarea, dar nu avem nici o dovadă.

– De unde ştiţi că era Monk? întrebă Theo.

– Şi-a lăsat cartea de vizită. Întotdeauna şi-o lasă, îi explică Harris. Informatorul meu e apropiat de Monk, îi cunoaşte obiceiurile. Mi-a spus că întotdeauna lasă un trandafir roşu cu tulpină lungă, ca semn că şi-a îndeplinit misiunea. Face ca omorurile să pară accidente sau sinucideri şi, în toate cazurile pe care le-am anchetat, cineva are de cîştigat de pe urma morţii.

– Un tată l-a pus să-i omoare copilul ca să obţină bani?

Michelle îşi frecă braţele, înfrigurată. Nu putea concepe că un părinte era în stare de aşa ceva.

Îi venea rău de la stomac. Bietul copil...

– În dormitorul fetei, trandafirul lipsea, continuă Harris. Dar am găsit o petală, încă nedesfăcută, sub scrin. În alt caz, criminaliştii au găsit un spin înfipt în salteaua patului. Monk acţionează de obicei noaptea, cînd victimele dorm.

– În al doilea caz, cine era victima? întrebă Theo.

– Un bătrîn, un bunic bogat a cărui singură rudă era dependentă de droguri.

– Din cîte mi-aţi spus despre omul ăsta, pare un singuratic.

– Pînă acum, a acţionat singur, dar intuiţia îmi spune că azi noapte a fost la casa doctoriţei.

– Dacă a fost implicat, spuse Michelle, înseamnă că vrea să ia pachetul. S-ar putea să conţină ceva care să-l incrimineze, pe el sau pe persoana care l-a angajat.

– Ce pachet? întrebă tăios Harris.

Cînd Michelle termină de explicat, Harris nu-şi putu ascunse emoţia.

– Vreţi să spnueţi că-l putem identifica pe unul dintre ei? I- aţi văzut faţa şi sînteţi sigură că e omul care a venit la stadion?

– Da.

– Dumnezeule, ar fi un mare noroc, dacă omul pe care l-aţi văzut era Monk. Nu l-a mai văzut nimeni, dar acum, dacă-i ştim semnalmentele...

– Aş vrea să vorbesc cu informatorul dumneavoastră, spuse Theo.

Harris clătină din cap.

– Credeţi că am numărul lui de telefon? Nu aşa merge. Mă sună cînd aer el chef, şi numai de la telefoane publice. Am localizat posturile, dar n-am ruşit niciodată să ajungem acolo la timp. Dispare la fel de repede ca fantoma.

– Okay, răspunse Theo. Cum e cu dosarul lui Monk?

– Ce-i cu el?

– Vreau să-l văd.

Harris îi ignoră cererea.

– Trebuie să găsim pachetul acela, îi spuse ea lui Michelle. N- aveţi idee ce-ar putea să conţină?

– Încă nu.

– De data asta, am să pun mîna pe Monk. Jur pe mormîntul mamei mele. E atît de aproape, încît mai că-i pot simţi mirosul.

– Vreau să văd dosarul, repetă Theo, pe un ton mai categoric.

Harris îi aruncă o privire îngheţată, fără să răspundă.

Michelle se repezi să risipească antagonismul din atmosferă.

– O să vă ajutăm cu tot ce putem, doamnă detectiv.

În timp ce răspundea, Harris continuă să-l privească pe Theo.

– Cel mai mult mă puteţi ajuta dacă nu-mi staţi în drum. Eu conduc operaţiunea asta. S-a-nţeles?

Cînd Theo nu răspunse, Harris îşi drese vocea, nervoasă.

– Voi întinde o plasă în jurul zonei şi am să încep s-o strîng. Dumneavoastră duceţi-o pe doctoriţă acasă şi rămîneţi acolo. Dacă auziţi sau vedeţi ceva suspect, mă sunaţi.

Scoase două cărţi de vizită, dîndu-i fiecăruia cîte una.

– Mă găsiţi la telefonul celular.

Era clar că Harris n-avea de gînd să coopereze, iar Theo, la rîndul lui, nu simţea nevoia să-i împărtăşească informaţiile pe care le obţinuse.

– Voi cere să văd dosarul, doamnă detectiv, şi-am să văd şi ce conţine pachetul ăla, se răsti el.

– Puteți vedea ce e în pachet, răspunse ea. Iar dacă n-are nici o legătură cu Monk, puteți investiga după pofta inimii.

– Şi dacă sînt informații în legătură cu Monk? se interesă Michelle.

– Atunci, eu decid. E ancheta mea şi n-am să-i las pe federali să mă încurce. Am pierdut trei ani de zile alergînd după umbra lui Monk şi am investit prea mult pentru ca acum să mi se amestece F.B.I.-u-n ciorbă. Treaba asta n-o să se întîmple.

– Vă temeți că F.B.I.-ul vă va lua cazul? întrebă Michelle.

– Pe bune că mă tem! Trei ani de zile, repetă Harris. Am să-l prind pe Monk, şi n-am să vi-l dau vouă-n brațe! îi spuse ea lui Theo.

– Sînt procuror în Departamentul Justiției şi nu-mi pasă ce faceți cu el, dacă nu e unul dintre cei care au încercat să ne omoare pe Michelle şi pe mine azi-noapte. Dacă este, atunci va trebui să ajungem la o înțelegere.

Clătinînd din cap, Harris spuse:

– Şeful poliției mi-a spus că sînteți în vacanță... că ați venit aici la pescuit. Păi atunci, vedeți-vă de pescuit, şi pe mine lăsați-mă să-mi fac treaba.

– Ascultați, înțeleg de ce vreți să-l umflați, dar...

– Ce?

– Sînt şi eu băgat în treaba asta, că vă place, că nu. Credeți c-am să mă culc pe-o ureche? Poate n-am fost destul de clar. A încercat să ne omoare.

Harris se enerva tot mai tare.

– N-am să vă las să-mi încurcați ancheta!

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Theo o întrebă:

– De cîte ori vreți să vă spun ca să înțelegeți? Nu mă puteți opri.

– Nu pot pe...

O întrerupse:

– Eu însă vă pot opri, şi-o ştim amîndoi. Un singur telefon. Atît trebuie.

Harris se hotărî să adopte o atitudine mai prudentă.

– Bine, vom face schimb de informații. Am să vă trimit cópii după tot ce am despre Monk, imediat ce ajung la secție. Şi-am să vă las să vedeți şi ce conține pachetul.

– Presupunînd că-l găsim, interveni Michelle.

– Trebuie să-l găsim! se răsti Harris. Şi acum, mai vreau ceva.

– Ce anume?

– Vreau patruzeci şi opt de ore înainte de a începe să vă amestecați sau să vă chemați trupele. Garantez că pînă atunci Monk va fi după gratii. Dacă lucrează cu oamenii care v-au atacat pe dumneavoastră şi pe doctoriță, o să-i prind şi pe ei.

– Sînteți destul de sigură. De ce nu-mi spuneți, doamnă detectiv? Ştiți unde e Monk acum?

– Patruzeci şi opt de ore, insistă ea.

Theo nu pierdu vremea stînd pe gînduri.

– Nu.

– Atunci, douăzeci şi patru de ore, ceru Harris. E mai rezonabil.

Gîtul polițistei se înroşise de furie, dar lui Theo puțin îi păsa.

– Nu.

– Ce naiba vreți? Dați-mi ceva. Oamenii mei strîng plasa chiar acum, şi am muncit cu toții prea mult ca să vă lăsăm să culegeți roadele. Trei ani...

– Mda, ştiu. Trei ani de zile. Okay. Vă dau douăsprezece ore, dar nici un minut mai mult. Dacă pînă atunci n-ați arestat pe nimeni, acționez.

Harris se uită la ceas.

– E aproape ora nouă. Douăsprezece ore... Mda, să zicem că merge. Dumneata o iei pe doctoriță acasă și stai acolo cu ea pînă diseară la ora nouă.

Întorcîndu-se spre Michelle, adăugă:

– Haideți, să ne mișcăm. Unde începem să căutăm pachetul ăla?

Michelle o văzu pe Frances făcîndu-i un semn. Ținea receptorul în mînă.

– E sau pe jos pe undeva, sau sus, în blocul operator. Acum mă scuzați? Sînt căutată la telefon.

Nu așteptă permisiunea. În timp ce mergea grăbită spre telefon, strigă:

– Megan, du-te cu doamna detectiv Harris la chirurgie și începeți să căutați. Vin și eu într-un minut, să vă ajut. Frances, tu bandajează-l pe domnul Buchanan și fă-i un vaccin antitetanic.

– Pe-aici, doamnă detectiv, spuse Megan, conducînd-o pe Harris spre lift.

Michelle nu vorbi mult la telefon. Se întoarse spre Theo și-i spuse:

– Doctorul Landusky a aflat că sînt în spital și mi-a cerut să-i examinez un pacient. Ți-a mai trecut amorțeala? Dacă te doare, pot să-ți dau ceva.

– Merge.

– Vedeți de hîrtiile alea, domnișoară doctor, mai spuse Frances, înainte de a ieși.

Theo privea spre lift. Imediat ce ușile se închiseră, luă telefonul și-i ceru lui Michelle numărul de-acasă al lui Mary Ann.

– De ce vrei să vorbești cu Mary Ann? întrebă ea, după ce i-l spuse.

– Nu vreau.

Prietena lui Michelle răspunse la al treilea apel. Pă-

rea somnoroasă. Theo nu pierdu timpul cu conversațiile.

– Dă-mi-l pe Noah.

Michelle rămase cu gura căscată.

– S-a dus cu Mary Ann înapoi la New Orleans?

Primi răspunsul peste o secundă, cînd Theo spuse:

– Dă-te jos din patul ei și treci în camera cealaltă, ca să putem sta de vorbă.

Noah căscă zgomotos în telefon.

– Sper să fie ceva important.

– Este, îi promise Theo.

– Mda, bine... Stai o clipă...

Michelle își auzi numele chemat și se duse la telefon.

O soră îi cerea să consulte o fișă înainte de a-i da pacientului medicamentele. Închise chiar cînd Theo încheia și el conversația.

Îl auzi spunînd:

– După ce verifici, vino aici. Îți mulțumesc, Noah.

În secunda cînd Theo închise telefonul, Michelle îl întrebă:

– Ce faci? Te-am auzit promițîndu-i polițistei că-i acorzi douăsprezece ore și pînă atunci nu miști un deget.

– N-n...

– N-ai spus douăsprezece ore?

– Ba da. Deci, îți dai seama ce înseamnă asta.

– Ce?

– Am mințit.

Capitolul 33

Căutau în altă boxă. Michelle trecu pe lîngă biroul ei și le găsi pe Harris și Megan umblînd prin lucrurile doctorului Landusky.

– Ați căutat deja în boxa mea? o întrebă ea pe Megan.

– Credeam că aici ați lucrat.

– Al meu e alături.

– O, iartă-mă, domnișoară doctor Mike. Tot timpul, de cînd m-am angajat aici, am crezut că aici era locul dumitale de muncă. Tot mereu te vedeam la biroul ăsta, dictînd sau scriind fișe.

– Foloseam boxa doctorului Landusky pentru că acolo îi pun surorile și secretarele fișele, și l-am înlocuit în timp ce era în concediu.

– Dar eu aici îți lăsam lucrurile.

– Atunci, să continuăm, spuse Harris. Poate că a fost lăsat aici din greșeală.

– S-ar putea să fie ăsta? întrebă Megan peste cîteva secunde, dîndu-i lui Michelle un plic mic, galben.

– Nu, răspunse Michelle. Trebuie să aibă eticheta de la Speedy Messenger Service.

– Dar ăsta? continuă Megan.

Îi dădu lui Michelle un alt pachet. Harris aruncă o privire peste umăr, așteptînd-o pe Michelle să răspundă.

Pachetul era un plic de manila, format A-4. Michelle citi numele unei firme de drept în colțul din dreapta, sus, chiar deasupra etichetei, și i se tăie respirația.

– Cred că s-ar putea să fie, spuse ea, dîndu-i plicul polițistei.

Harris îl luă ca și cum ar fi fost o bombă. Îl cîntări ușor în mîini, apoi îl întoarse încet pe partea cealaltă. Fără să se grăbească, dezlipi clapeta. Înăuntru se afla un alt plic de manila. Îl tăie cu un cuțit de desfăcut scrisori. Ținînd plicul de o margine, se uită pe birou.

– Asta merge, spuse ea, luînd o agrafă mare pentru hîrtie, de pe un raft. Nu vreau să ating foile dinăuntru și să strict amprentele.

– Vă pot aduce niște mănuși, se oferi Megan.

Harris zîmbi.

– Mulțumesc, e bine și așa.

Michelle se rezemă de perete, cu un teanc de dosare pe genunchi. O privi pe polițistă cum apuca colțul unei coli cu agrafa, trăgînd-o afară.

– Ce scrie? întrebă ea.

Harris părea dezamăgită.

– E un fel de revizie contabilă, sau declarație financiară. Nici un nume pe pagina asta, doar inițiale lîngă niște rubrici care cred că sînt tranzacții. Și o mulțime de numere.

– Dar pe celelalte hîrtii?

– Par să fie vreo douăsprezece pagini, dar unele sînt prinse după asta. E prea riscant să le scoatem.

Împinse încet hîrtia la loc în plic.

– Am să le duc imediat la laborator. După ce examinează paginile, voi ruga pe cineva să mă ajute să înțeleg ce înseamnă toate numerele astea.

Michelle era foarte dezamăgită că nu știa ce însemnau cele scrise pe foi. Puse dosarele pe birou și se ridică, în timp ce Harris se ducea la lift.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse polițista. Am să vă țin la curent.

– I-ați promis lui Theo că-i arătați ce conține pachetul.

Ușa ascensorului se deschise. Harris intră în cabină și apăsă pe buton. În timp ce ușa se închidea, îi spuse lui Michelle, cu un zîmbet:

– Am să-i arăt hîrtiile peste douăsprezece ore, nici un minut mai devreme.

Michelle rămase cu mîinile în șolduri, clătinînd din cap. Megan veni în spatele ei.

– Ce te aștepți să fie în plicul ăla? întrebă ea.

– Răspunsuri.

– Cînd o să se liniştească totul, îmi spui şi mie ce se întîmplă?

– Sigur. *Dacă* voi afla vreodată ce se întîmplă, am să-ţi explic cu plăcere.

– Prietenul dumitale e avocat. Probabil ştie ce înseamnă numerele alea, şi ştii că n-o s-o lase pe detectiva aia să treacă, fără să se uite. Eu cobor la urgenţă. O iau pe scară – nu vreau să pierd spectacolul!

Michelle mai avea de examinat un pacient şi termina.

– Spune-i lui Theo că într-un minut vin şi eu, mai strigă ea, pornind spre secţie.

Harris nu-şi asumase riscul de a se întîlni cu Buchanan. Ieşi din lift la etajul întîi şi în continuare coborî pe scară. Urmînd semnele spre ieşire, găsi o uşă laterală şi se strecură afară fără s-o vadă nimeni. Ocoli spitalul şi o luă la fugă spre parcare, strîngînd plicul la piept. Auzi nişte pneuri scrîşnind în spatele ei. Se răsuci în loc, chiar cînd Toyota gri se repezea spre ea.

Capitolul 34

Poliţista nu răspundea la telefonul celular, iar Theo era furios. Încercă de două ori, şi de fiecare dată se pomeni transferat la serviciul de mesaje.

Mesajele lui Theo erau scurte şi la obiect. Voia pachetul – imediat. Îi mai lăsă un mesaj la secţie şi tocmai se pregătea să închidă telefonul, cînd Michelle ieşi din lift. Deşi Theo auzise de la Megan ce se întîmplase, o puse pe Michelle să-i povestească din nou.

– Dar n-ai văzut hîrtiile?

– Nu. Nu m-a lăsa să le ating. Se temea să nu stric amprentele.

– Se temea pe dracu'! replică răstit Theo. E hotărîtă să nu mă lase să mă amestec în ancheta ei.

– Doar pentru douăsprezece ore, oricum.

Theo ridică retceptorul.

– Cred că-i timpul să devenim duri.

– Theo?

În sfîrşit, o privi.

– Da?

– Sînt frîntă. Am nevoie de puţin somn, şi tu la fel. N-am putea merge acasă, te rog?

– Mda, bine.

– Acordă-i douăsprezece ore. I-ai promis, adăugă Michelle, căscînd. Ştiu că nu vrea să coopereze cu tine şi că asta te înfurie, dar cred că ar trebui să fii puţin mai îngăduitor. A muncit trei ani la cazul ăsta.

– Nu-mi pasă nici dacă a muncit cinşpe, ripostă el. Eu nu mă las.

Acasă îi aşteptau John Paul şi Jake, care auzise de cele întîmplate şi voia să se asigure că fetiţa lui era bine. După ce Michelle îl calmă, împachetă nişte haine şi articole de toaletă şi porniră spre casa lui, lăsînd pe loc maşina, în caz că dacă o vedea cineva, să presupună că Theo şi Michelle erau în casă.

Casa lui Big Daddy Jake era mare şi întinsă. Văzută din faţă, arăta ca o machetă pusă pe o lespede de ciment. Ferestrele de la etaj, în spate, dădeau spre apă. Tot în spate mai exista o cameră anexă, construită în exterior după terminarea casei.

Theo mai văzu trei bărci mici legate de ponton.

Lui Jake nu-i plăcea aerul condiţionat. Avea două filtre în ferestre, dar nici unul nu funcţiona. Podelele erau vechi şi tocite, din lemn de esenţă tare, acoperite cu covoare ovale împletite. Ventilatorul din tavan se în-

vîrtea ţăcănind, astfel încît în casă nu era zăpuşeală. Razele soarelui intrau pe ferestre, scăldînd în lumină aurie mobila veche.

Pe Michelle o trezi din somn rîsul bubuitor al lui Big Daddy Jake. Se sculă şi tocmai mergea spre baie, cînd Theo apăru de după colţ.

– Te-a trezit? întrebă el.

Michelle clătină din cap şi-i făcu loc să treacă, dar Theo o lipi de perete şi o sărută.

– Aşa se-ncepe ziua – sărutînd o femeie frumoasă, spuse el şi reveni în living.

În timp ce Michelle se farda la oglinda de toaletă din dormitor, Theo veni să-şi ia ochelarii, vorbind din mers la telefon.

– Am înţeles... Mda, tatăl ei a primit scrisoarea acum o oră. ...Nu, Michelle nu ştie. Îl las pe Jake să-i spună.

– Cine era? întrebă ea.

– Ben. Aşteaptă raportul criminalistic.

– Ce trebuie să-mi spună tăticul?

– O veste bună.

– Mike, vreau să-ţi vorbesc! se auzi glasul lui Jake.

– Vin, tăticule.

Michelle şi Theo intrară în living împreună. Văzînd albumul de fotografii pe masă, Michelle murmură:

– Hait... Melancoliile lui tăticul.

– Mie mi se pare că arată fericit.

– Tot melancolie e. Nu scoate albumul de familie decît cînd îl apucă nostalgia.

John Paul stătea tolănit pe canapea, cu mîinile pe piept şi ochii închişi. Jake era aşezat la masa rotundă de stejar din bucătăria alăturată livingului.

– Nici acuma nu-ţi pare rău că nu te-ai dus la incinerare? îl întrebă el pe fiul lui.

Fără să deschidă ochii, John Paul răspunse:

– Nu.

– Ar trebui să-ţi pară. Vară-ta nu era aşa de nesuferită cum o credeai tu.

– N-am zis că era nesuferită. Am zis...

Tatăl lui îl întrerupse.

– Ţiu minte ce-ai zis, da' nu vreau să repeţi de faţă cu lumea. Şi-n plus, ştiu c-acuma te simţi spăşit.

John Paul nu avu ce să răspundă, aşa că scoase un mormăit.

– Vară-ta a ţinut la familie, la urma urmei. Mike, hai şi şezi jos la masă. Am să vă spui ceva important. Theo, şezi şi tu. Vreau să v-arăt neşte poze.

Theo îi trase un scaun lui Michelle, apoi se aşeză lîngă ea. Jake luă mîna lui Michelle, privind-o în ochi.

– Pregăteşte-te, scumpo. O să ai un şoc.

– Cine-a murit?

Tatăl ei clipi din ochi.

– N-a murit nimeni. De vară-ta, Catherine Bodine, e vorba.

– Aia moartă, preciză John Paul.

– Normal că-i moartă. N-am avut decît o vară-n familie, din partea maică-tii.

– Ce-i cu ea? întrebă Michelle.

– Ne-a lăsat bani. O grămadă de bani, accentuă Jake, ridicînd din sprîncene.

Lui Michelle nu-i venea să creadă.

– Tăticule, trebuie să fie o greşeală. Catherine ne-a lăsat nouă bani, asta vrei să spui? Nu se poate.

– Ţi-am zis că ne-a lăsat. Ştiu că ţi-i greu de crezut, cum te- am şi prevenit, da' ăsta-i adevărul. Ne-a lăsat bani.

– De ce să ne lase? Ne ura.

– Nu vorbi aşa, o dojeni tatăl ei şi, scoţîndu-şi batista

din buzunar, se şterse la ochi. Vară-ta a fost o femeie minunată.

– Uite-aşa se rescrie istoria, murmură John Paul.

Neconvinsă, Michelle clătină din cap.

– Trebuie să fie o greşeală.

– Nu, scumpo, nu-i nici o greşeală. Nu eşti curioasă să ştii cîţi bani ne-a dat?

– Sigur că sînt, răspunse ea, întrebîndu-se ce farsă le jucase Catherine. Din cîte auzise de la fraţii ei despre verişoara lor, femeia aceea avusese întotdeauna o undă de cruzime.

– Draga ta vară ne-a lăsat cîte-o sută de mii de dolari de căciulă.

Michelle rămase cu gura căscată.

– o sută...

– ...de mii de dolari. Tocmai am vorbit la telefon cu Remy. L-am sunat pe frate-tău ca să-i zic şi a răspuns la fel ca tine şi John Paul. Am crescut trei copii cinici.

Lui Michelle îi era greu să asimileze vestea.

– Catherine Bodine... ne-a dat... o sută...

John Paul rîse.

– Te bîlbîi, surioară.

– Ia mai taci, John Paul, îl admonestă tatăl lui. Vezi, scumpo? continuă el pe un ton mai blînd. Catherine nu ne ura. Numai că nu prea avea de-a face cu noi. Era... altfel, şi-i aminteam de vremurile grele.

Dintr-o dată, Michelle îşi dădu seama că Theo nu avea idee despre cine vorbeau.

– Verişoara mea avea vreo şapte, opt ani, cînd mama ei s-a măritat cu un om foarte bogat, pe nume Bodine. S-au mutat la New Orleans şi au cam rupt legăturile cu noi. N-am cunoscut-o niciodată pe Catherine, nici n-am vorbit cu ea la telefon. Nu-mi vine să cred că ne-a lăsat ceva.

– Mama ei era sora nevesti-mii, explică John. O chema June, da' toţi îi ziceam Junie. Nu era măritată cînd s-a trezit borţoasă. Pe-atuncea, un copil din flori stîrnea mare zarvă, da' oamenii au uitat cu timpu'. Taică-său însă n-a uitat niciodată, nici n-a iertat-o. A dat-o-n brînci afară din casă, asta a făcut. Ellie şi cu mine eram abia căsătoriţi, aşa că Junie s-a mutat la noi, unde-a şi născut. Era înghesuială, da' ne-am descurcat noi. Pe urmă, Junie l-a cunoscut pe flăcăul ăla bogat şi s-a dus. A răpost cînd Catherine avea unspce anişori. N-am vrut ca fetiţa aia să uite că aicea-n Bowen avea o familie care-o iubea, aşa că am avut grijă s-o sun măcar o dată pe lună şi să mă duc la ea în vizită. Niciodată n-avea multe de zis, iar eu mă tot lăudam cu voi, aşa că vă ştia din auzite. A fost foarte impresionată cînd a aflat că Mike voia să se facă doctoră. Tare mîndră mai era de tine, scumpo. Numa' că n-a zis- o niciodată.

– Nici măcar nu te-a invitat la nunta ei, îi aminti Michelle. Şi ştiu cît trebuie să te fi durut.

– Ba nu m-a durut. Şi nici n-a fost mare lucru, doar o ceremonie mică, la tribunal. Chiar ea mi-a zis.

Michelle îşi răsucea o şuviţă de păr pe deget, absentă, cu gîndul la acea mană cerească. Era o avere. Mai mult decît avea nevoie ca să-şi renoveze clinica şi să angajeze o soră.

– Mă simt vinovată, spuse ea. Nu-mi trece prin minte nici un lucru frumos de spus despre Catherine, dar m-am şi gîndit cum să-i cheltuiesc banii.

Tatăl ei împinse spre Theo albumul gros de familie, cu copertă în pătrăţele roşii şi negre. Theo începu să privească fotografiile, în timp ce Jake îi explica pe cine reprezentau. Michelle se scuză şi-şi luă o Cola dietetică, aducînd una şi pentru Theo. Acesta îşi pusese ochelarii şi avea un aspect foarte intelectual.

Punîndu-i mîna pe umăr, îl întrebă:

– Ți-e foame?

– Mda, sigur, răspunse el şi mai întoarse o pagină.

– Tăticule, pe Theo nu-l interesează fotografiile noastre de familie.

– Ba mă interesează.

Michelle se întoarse spre fratele ei.

– John Paul, fă-ne ceva de mîncare, mie şi lui Theo.

– Vezi să nu, chicoti Theo.

Mergînd spre canapea, Michelle se aşeză pe burta lui John Paul. Acesta ştia ce voia să-i facă şi se încordă.

– Dorm! se răsti el. Lasă-mă dracu-n pace!

Fără să-i ia în seamnă bombănelile, Michelle îl trase de păr, rezemîndu-se de spătar.

– Îți vine să crezi cîți bani ne-a lăsat Catherine?

– Nu.

– Pe mine m-a năucit.

– Mhm.

– Deschide ochii.

John Paul oftă zgomotos, apoi se supuse.

– Ce?

– Poți găsi ceva frumos de spus despre ea?

– Sigur că da. Era o maniacă egoistă, obsedată, lacomă...

Michelle îl ciupi.

– Zi ceva frumos despre ea.

– E moartă. Mai frumos lucru, nici că se poate.

– Să-ți fie ruşine. Ți-e foame?

– Nu.

– Ba ți-e. Ție mereu ți-e foame. Vino să mă ajuți.

Cînd încercă să se ridice, John Paul o apucă de braț.

– Theo cînd pleacă?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

– Luni, şopti Michelle. Pleacă luni dimineața, cu prietenul lui, Noah.

– Ai fost o proastă, replică John Paul, tot în şoaptă.

Michelle dădu din cap.

– Ştiu.

– Nu trebuia să devii atît de vulnerabilă.

– Ştiu şi asta.

– Atunci, de ce nu te-ai apărat. E străin de-ai noştri.

– Nu m-am aşteptat. Ce pot să spun? S-a întîmplat... pur şi simplu.

– Şi?

– Şi ce?

– Şi cînd pleacă ce-ai să faci, ai să te prăbuşeşti?

– Nu, şopti ea.

Apoi repetă, mai tare:

– Nu.

– Mai vedem.

Theo nu le dădea atenție. Tocmai întorsese o pagină a albumului şi se uita la fotografia îngălbenită a unei tinere. Sătea sub un copac, cu un buchet de margarete în mînă. Purta o rochie de organdină, deschisă la culoare şi lungă pînă la glezne, încinsă cu o panglică lungă. Părul scurt şi buclat îi încadra fața angelică.

– Ea e Ellie a mea, spuse John. E drăguță, nu-i aşa?

– Da, e foarte frumoasă.

– Mă uit la ăştia trei, şi-n fiecare din ei o văd pe Ellie. Remy are rîsul ei, John Paul i-a moştenit iubirea de aer liber, iar Michelle, inima.

Theo întoarse pagina şi văzu o fotografie cu Remy şi John Paul, cînd erau mici, stînd cu o fată între ei. Băieții zîmbeau obraznic. Fata nu zîmbea şi purta o rochie care-i rămăsese prea mică.

– Asta-i Catherine, spuse Jake. Mereu purta rochie, indiferent de ocazie. Asta era una din favoritele ei, fi-

indcă avea dantelă. Ţiu minte că o pisa pe maică-sa să-i tot coasă. Catherine avea mare poftă de mîncare.

Michelle îi întrerupse, apropiindu-se de masă.

– John Paul încălzeşte gumbo-ul, spuse ea.

Theo ajunse la o fotografie a lui Catherine îmbrăcată într-o rochie vizibil de căpătat, prea mică pentru trupul ei destul de împlinit.

– Sărăcuţa, după ce s-a măritat a început să se-n-graşe, remarcă Jake.

– De unde ştii? întrebă Michelle. Niciodată nu te-a primit în vizită.

– Mi-a spus servitoarea ei. Rosa Vincetti şi cu mine mai stăteam de vorbă, cînd răspundea ea la telefon. E o femeie foarte cumsecade. Se temea să n-o lase inima.

– Catherine era... începu Michelle.

– Sucită! strigă John Paul din bucătărie.

– Şi tu nu eşti? replică Michelle.

– Pe dracu', eu nici nu mă compar cu ea.

– Tăticule, cum ai aflat că ne vin banii? întrebă Michelle.

– Tot nu mă crezi?

– N-am spus asta.

Jake se ridică.

– Am primit o scrisoare, acu' vreo oră a venit.

Se duse la bufeul din bucătărie şi scoase plicul cun bomboniera în formă de elefant.

– Uite dovada, doctoră Ştie-tot.

Clătinînd din cap, Michelle zîmbi.

– Tăticul mi-a găsit atîtea porecle drăguţe...

Theo, rîzînd, aruncă o privire şi văzu numele firmei de drept în colţul plicului.

– Asta e, şopti el.

Apoi bătu cu palma în masă, repetînd mai tare:

– Asta e!

– Ce?

– Legătura. E aceeaşi firmă de drept. Fir-aş al...

Întorcîndu-se, smulse scrisoarea din mîna lui Jake.

– Îmi dai voie?

– Poftim.

– Dar nu mi-ai explicat... începu Michelle.

Theo îi acoperi mîna cu a lui.

– Într-o clipă. Bine? Unde mi-s ochelarii?

– Pe nas.

– A, da. Dom'le, toate se leagă...!

Jake şi Michelle îl priviră lung în timp ce citea scrisoarea. Cînd termină, se ridică de la masă.

– Trebuie să mă duc la New Orleans.

Michelle luă scrisoarea şi o citi repede. Conform instrucţiunilor primite de la Catherine, avocatul ei, Phillip Benchley, îi informa pe beneficiari despre suma totală a averii şi cantitatea care-i revenea fiecăruia.

– Soţul ei primeşte doar o sută de dolari...? întrebă ea, uimită.

– Poate n-au fost fericiţi în căsnicie, presupuse Jake.

– Nu pe bune! comentă John Paul, din uşa bucătăriei.

– John trebuie să fi semnat un acord prenupţial, astfel încît Catherine să rămînă stăpînă pe banii ei, spuse Michelle.

– Va încerca să conteste testamentul, interveni Theo. Cu ce se ocupă?

– E avocat, răspunse Jake. Lucrează la o bancă mare din New Orleans. N-am vorbit niciodată cu el – mai mare ruşinea... Nici măcar la înmormîntare n-am apucat – nu-i aşa, scumpo?

– Da, tăticule. Dar a fost vina mea. Trebuia să ajung repede înapoi la spital.

Telefonul celular al lui Theo sună, întrerupîndu-i.

Era Noah.

– Unde eşti? îl întrebă Theo.

– Tocmai am ajuns în St. Claire.

– Vino la Jake acasă. Ştii drumul?

– Mda. Ajung în zece minute.

– Ce-ai aflat? continuă Theo, ieşind pe verandă.

Jake se aşezase la masă, continuînd să răsfoiască albumul.

– Biata Catherine, spuse Michelle. N-a avut mulţi prieteni. La incinerare... n-a venit multă lume. Singura persoană care a vărsat o lacrimă a fost servitoarea. Mai ţii minte, tăticule? Numai ea plîngea după Catherine. Mă simt prost...

Îşi amintea mica procesiune – Rosa, plîngînd, cu rozariul în mînă; John, în urma preotului, aruncînd mereu priviri spre Michelle şi Jake. Întrucît nu-l întîlniseră niciodată, probabil se întreba cine erau. Un alt om se tot uita şi el la ei. Mergea pe lîngă John şi era...

– O, Doamne, ăsta-i... El era! exclamă Michelle, sărind în picioare.

Theo tocmai intra în cameră, şi se ciocniră în uşa verandei.

– Ce s-a întîmplat?

– Mi-am amintit unde l-am mai văzut pe omul ăla... ţii minte? Ţi-am spus că mi-era cunoscut de undeva. E unul şi acelaşi...

– Ia-o mai încet, şi spune-mi totul de la început.

– Curierul care a vorbit cu mine la stadion. A fost la înmormîntarea lui Catherine. Mergea pe lîngă John şi stătea de vorbă cu el.

Jake nu ascultase conversaţia. Auzi doar numele lui John, şi strigă:

– Cred c-ar trebui să-i dăm un telefon la bărbatu' lui Catherine.

– O, nu, tăticule, să nu faci asta! exclamă Michelle.

– Nu! odronă tăios Theo, în acelaşi timp.

– De ce? întrebă Jake. Se cuvine să-i mulţumesc pentru bani. A fost soţul lui Catherine, trebuia să aprobe şi el.

Michelle clătina din cap, în timp ce Theo mergea spre tatăl ei.

– Nu trebuie în nici un caz să-i spui nimic. Promite-mi că n-ai să-l suni.

– Atunci, zi-mi şi mie de ce, şi-am să-ţi promit. Da' vezi să fie un motiv serios.

– Okay, răspunse Theo.

Şi, pe cel mai calm ton din lume, continuă:

– A încercat s-o omoare pe fiica ta.

Capitolul 35

Big Daddy Jake primi vestea mult mai uşor decît John Paul. Fratele lui Michelle voia să se urce-n camionetă, să-l găsească pe ticălos şi să-i zboare creierii. N-avea chef să asculte de glasul raţiunii şi puţin îi păsa de lege.

– Dacă ştii că el e omu' de la bază, atunci rade-l pînă nu mai are ocazia s-o omoare! ceru el.

Theo nu se lăsa influenţat de furia lui John Paul.

– Încă n-o pot dovedi. Toate probele sînt circumstanţiale. Tocmai de-asta trebuie să mă duc la New Orleans.

Se auzi soneria, întrerupîndu-i. În timp ce Jake se ducea să-i deschidă lui Noah, Theo îi spuse lui Michelle:

– Promite-mi că nu pleci de la Lebăda pînă nu mă întorc eu. Nu vreau să am şi grija ta pe cap...

– Okay. Să ai grijă şi tu de tine.

– Dacă se întîmplă ceva, faci ce-ţi spune Noah. John

Paul, tu păzeşte-l pe tatăl tău. Ai înţeles?

John Paul dădu scurt din cap. Lîngă uşă, Noah stătea de vorbă cu Jake. Întorcînd capul spre Michelle, o privi cu ochi pătrunzători şi spuse:

– Am auzit că azi-noapte aţi jucat leapşa cu gloanţele.

Michelle nu se putu abţine:

– Am auzit că şi tu te-ai jucat azi-noapte.

– Corect. Prietena ta îţi trimite salutări, confirmă el, zîmbind. Unde-i Theo?

– E pe verandă, cu John Paul. Ajungi acolo prin bucătărie.

Noah porni într-acolo, dar Michelle îl mai opri o dată:

– Vrei să-mi faci o favoare, te rog?

– Sigur. Ce anume?

– Suportă-l pe fratele meu.

Noah rîse.

– Eu mă înţeleg cu oricine.

– Pe pariu?

Păcat că nu pariase pe bani, pentru că ar fi cîştigat. Nu trecură nici trei minute, şi începură răcnetele. Fratele ei striga cel mai mult, dar nici Noah nu se lăsa.

Theo intră în bucătărie, cu cheile maşinii lui Noah. Michelle se strîmbă, cînd îl auzi pe fratele ei adresîndu-i lui Noah un epitet obscen.

Auzind şi el, Theo zîmbi.

– Ştiam eu c-au să se-mprietenească.

Michelle făcu ochii mari.

– Tu numeşti asta „prietenie"?

– Auzi vreo împuşcătură? Noah îl simpatizează pe fratele tău.

Imediat, Michelle îl auzi pe John Paul ameninţîndu-l pe Noah. Folosea un vocabular nu numai colorat, ci şi creator. După aceea, Noah îl ameninţă şi el pe John Paul, în propriul lui stil colorat şi creator. Ameninţarea garanta că John Paul n-avea să facă niciodată copii.

– A, îmi dau seama să se-nnebuneşte după el.

– Au foarte mult în comun. Ce-am făcut cu ochelarii?

– Sînt pe masă. Şi ce anume ar putea avea în comun?

– Amîndoi sînt blînzi ca nişte şerpi, replică Theo, luîndu- şi ochelarii.

– Noah nu e rău. Zîmbeşte tot timpul.

– Tocmai de-asta e cu atît mai periculos. Te ia pe nepregătite. Am auzit de la fratele meu nişte istorii, de te ia cu fiori, motiv pentru care te las în grija lui Noah.

– Nu mi-ai spus de ce trebuie să te duci la New Orleans.

– Mă duc să verific unele lucruri.

Se aplecă şi o sărută, atingîndu-i scurt gura cu a lui. Apoi îi zîmbi, închizînd uşa după el.

Michelle rămase lîngă fereastră, privind pe urmele lui pînă cînd maşina dispăru. Îl pusese pe John Paul să-l păzească pe Jake, iar Noah trebuia să aibă grijă de ea. Şi-atunci, cine îl proteja pe Theo?

Clătină din cap. „Nu-ţi face griji", îşi spuse ea. „Din clipă-n clipă, detectivul Harris trebuie să-i aresteze."

Ce s-ar mai fi putut întîmpla?

Capitolul 36

Clubul Semănătorilor se adunase în camera de motel a lui John din St. Claire.

John răsfoia hîrtiile, asigurîndu-se că erau toate, în timp ce Dallas, Cameron şi Preston aşteptau în tăcere. În sfîrşit, ridică privirea rîzînd.

– Căţeaua a inclus pînă şi o copie a scrisorii pe care mi-a scris-o mie.

– Eu totuşi protestez, spuse Preston. Felul cum am luat hîrtiile înapoi a fost prea riscant.

– Mai are vreo importanţă? Am scăpat.

Dallas nu era de aceeaşi părere.

– Nu înainte de a ne debarasa de Buchanan şi doctoriţă. Şi trebuie s-o facem la noapte, graţie unei noi rasoleli a lui Cameron.

– Ascultă, am intrat în panică, e bine? L-am văzut pe Buchanan la fereastră şi am crezut că pot să-l lichidez, aşa că am tras.

– Hotărîserăm să procedăm prudent, îi reaminti Preston.

– Voiam cu disperare să-l dobor... spre binele clubului... se bîlbîi Cameron. Şi-n plus, Buchanan nu ştie că eu am tras în el, şi-i clar că e urmărit. Dallas, tu l-ai verificat. Ne-ai spus că a primit ameninţări cu moartea.

Preston dădu din cap.

– N-avem timp de pierdut. Trebuie să-i omorîm la noapte.

– Mă întreb dacă doctoriţa şi-a amintit unde l-a mai văzut pe Cameron, spuse Dallas.

Nici unul nu se uită la Cameron, în timp ce stăteau pe gînduri.

– Ţi-am spus că mă săturasem să tot aştept, aminti Cameron.

– N-ai avut nici un drept... începu Preston.

John ridică mîna.

– Lasă-l în pace. A trecut, iar Cameron îşi regretă greşelile – nu-i aşa?

Tonul pe care întrebase, plin de blîndeţe falsă, îl făcu pe Cameron să înţeleagă despre ce era vorba.

– John are dreptate, spuse Dallas. Cameron e prieten cu noi de prea mulţi ani ca să lăsăm cîteva greşeli să distrugă totul. Uităm şi iertăm. Just, Preston?

Preston zîmbi.

– Mda, bine. Vrei să bei ceva, Cameron?

Acesta clătină din cap. Simţea fierea ridicîndu-i-se în gît.

– E timpul să pornesc înapoi spre New Orleans... doar dacă nu cumva te-ai răzgîndit, John, şi vrei să rămîn să te ajut.

– Cu ce să mă ajuţi?

– Cu Buchanan şi doctoriţa. Ai să-i ataci la noapte, nu?

– Da, răspunse John. Dar amîndoi ţi-au văzut faţa, aşa că nu poţi să vii. Du-te acasă şi aşteaptă. Am să te sun cînd termin, şi vom merge să sărbătorim.

– Tu de ce rămîi aici? Doctoriţa te-a văzut şi pe tine la înmormîntare.

– Ca să coordonez.

Cameron se ridică.

– Unde-i Monk? întrebă el, abia stăpînindu-şi frica.

– S-a dus să cumpere nişte echipamente. De ce vrei să ştii?

Ridică din umeri.

– O să te-ajute să-l elimini pe Buchanan?

– Da, răspunse Dallas.

– Şi cum rămîne cu agentul F.B.I., Clayborne ăla?

– Lasă-l în seama noastră, răspunse calm John. Tu mai bine du- te acum.

– Nici o grijă, adăugă Dallas. Totul o să meargă perfect.

Cameron ieşi şi închise uşa. John îi spusese să se ducă acasă şi să aştepte. Acolo avea să se întîmple, conchise el. Oare urmau să-l trimită pe Monk să-l omoare, sau o să vină chiar ei?

Oricum, Cameron ştia că era ca şi mort. Porni pe şosea, uitîndu-se mereu în oglinda retrovizoare ca să se

asigure că nu era urmărit de Monk. Într-un tîrziu, respiră prelung. Mîinile îi tremurau, cu palmele umede. Făcu un efort să controleze volanul, în timp ce începea să plîngă.

Trebuia să treacă pe-acasă, fiindcă ascunsese niște bani sub podele și avea nevoie de ei, la plecarea din oraș. Timp destul, își spuse. Aveau nevoie de Monk ca să-i ajute la lichidarea lui Buchanan. Da, avea timp. Cameron tremura acum atît de tare, încît știa că numai o băutură l-ar fi putut ajuta să se calmeze. La următoarea intersecție, părăsi șoseaua și începu să caute un bar.

Capitolul 37

În clipa cînd auzi că Theo voia să discute despre un caz în care era implicat John Russell, Phillip Benchley își aminti imediat de bunele maniere, ba chiar zîmbi.

– Îl anchetați pe John Russell? O, ce-aș mai vrea să puneți mîna pe licheaua aia! E de o aroganță incredibilă. Cînd Catherine Russell mi-a cerut să schimb testamentul, am fost cît pe ce să chiui. Nici în ruptul capului n-ar fi trebuit să se mărite cu el. Și-acum, ia spuneți-mi, cum vă pot ajuta să-l înfundați?

– I-ați spus agentului F.B.I. Noah Clayborne că i-ați trimis doctoriței Michelle Renard un pachet de la Catherine. E adevărat?

Benchley dădu din cap:

– Da, dar dacă vreți să știți ce conținea, trebuie s-o întrebați pe doctoriță. Catherine mi l-a dat lipit și mi-a cerut să nu-l deschid.

– Plicul a fost luat înainte ca Michelle să se fi putut uita înăuntru. Catherine nu v-a spus ce conținea?

– Nu, dar trebuie să fi fost ceva exploziv. M-a asigurat că, dacă John afla, nu mai îndrăznea să conteste testamentul. Era foarte sigură.

– A semnat un angajament prenupțial?

– Da, dar e avocat și n-ar lăsa să-i scape atîția bani printre degete. Va acționa în instanță.

– Ați fost la funeralii?

– Numai la slujbă, nu și la crematoriu.

– Michelle a spus că au venit foarte puține persoane. Ați văzut vreo cunoștință?

– Numai pe Rosa Vincetti, menajera.

– Și prietenii sau colegii lui John?

– Stați să mă gîndesc... Țin minte că în fundul capelei stătea o femeie. Mi-a spus că era decoratoarea de interior a lui Catherine, dar redecorase și biroul lui John. La plecare, mi-a dat o carte de vizită. Mi s-a părut foarte nepotrivit și, cînd am ajuns înapoi la birou, am aruncat-o. Țin minte că l-am mai văzut pe Cameron Lynch. E prieten apropiat cu John.

– Vorbiți-mi despre el.

– Este broker de acțiuni, răspunse Benchley. Un broker de mare succes. Cred că e alcoolic. Mirosea a băutură, și avea ochii injectați.

– John v-a vorbit?

– Glumiți? Se uita drept prin minte, mi-a venit să rîd. Mă disprețuiește și nu mai pot de satisfacție.

Theo mai puse vreo două întrebări, apoi îi mulțumi lui Benchley pentru ajutor și plecă, după ce avocatul îi dădu adresele de care avea nevoie.

Trebuia să se asigure că omul pe care el și Michelle îl văzuseră în noaptea trecută era Cameron Lynch. Se duse la firma de brokeraj și intră în hol. De cum păși pe ușă, văzu o fotografie color a lui Cameron Lynch pe perete. Se opri locului. Fotografia îi reprezenta pe toți brokerii din firmă, cu Cameron în mijloc. Theo o privi pe recepționeră. Aceasta vorbea în cască, dar îi zîmbea. Îi zîmbi și el, apoi luă fotografia de pe perete și ieși.

Îl sună pe căpitanul Wells, cel care-l prezentase la ceremonia de premiere, şi-i ceru ajutorul. Apoi se duse la adresa lui Cameron, aflată într-un cartier cam sordid de lîngă districtul antrepozitelor. Parcă pe stradă şi aşteptă să sosească detectivii de la circumscripţia căpitanului. Cei doi opriră în spatele lui peste cincisprezece minute. Detectivul Underwood, cel mai vîrstnic, îi strînse mîna.

– Căpitanul ne-a spus că sînteţi omul care l-a prins pe Conte. E o mare onoare să vă cunoaştem.

Celălalt, detectivul Basham, făcu un pas înainte.

– V-am auzit discursul la banchet.

Theo scosese fotografia din ramă. I-o dădu lui Underwood, spunînd:

– Ăsta-i omul pe care-l vreau.

– Căpitanul a spus să-l arestăm pe Cameron Lynch pentru tentativă de omor, şi că aveţi un martos, spuse Basham.

– Eu sînt unul dintre martori. Lynch a încercat să ne omoare, pe o prietenă a mea şi pe mine.

– Am dat un raid prin cartier, iar maşina lui nu-i aici, spuse Underwood.

– Cum vreţi să procedăm? întrebă Basham. Căpitanul a spus că aveţi instrucţiuni speciale.

– Putem presupune că e înarmat şi periculos, răspunse Theo. Citiţi-i drepturile şi închideţi-l într-o cameră de interogatoriu, ca să vorbesc cu el. Nu-i băgaţi numele în computer – deocamdată.

– Vom pune casa sub observaţie. Vreţi să aşteptaţi împreună cu noi?

– Nu, mai am o vizită de făcut, dar imediat ce-l prindeţi căutaţi-mă la telefonul celular, sau la un bar din Bowen numit Lebăda. Sper că nu veţi avea mult de aşteptat. Cred că e în drum spre casă.

– Aşa vom face, îi promise Basham.

– Mai staţi puţin.

Theo îşi scoase carnetul şi îi întrebă dacă-l puteau îndruma spre adresa pe care i-o dăduse Benchley.

Underwood îi indică drumul cel mai scurt, apoi îl preveni:

– Aveţi grijă. E un cartier rău famat.

Capitolul 38

Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Catherine Russell şi obsesia ei cu dublurile. Theo mizase pe această manie cînd se hotărîse s-o viziteze pe Rosa Vincetti, iar Catherine nu-l dezamăgise. Într-adevăr, făcuse încă o copie după documente şi i-o dăduse Rosei în păstrare.

– E un om rău, şopti Rosa. Cînd moare, o s-ajungă-n iad. Ştiţi, el a omorît-o.

– Pe Catherine?

– Da, el a fost. N-am nici o dovadă, se grăbi ea să adauge. Da' ştiu, în adîncul inimii. Cei de la ambulanţă, care au venit s- o ia... unul dintre ei mi-a spus că a murit înecată cu caramele.

Clătină din cap.

– Atunci am ştiut adevărul.

– Cum aşa?

– Nu mînca niciodată caramele. Avea o punte dentară slăbită şi se tot temea să nu i se rupă. Domnul Russell îi aducea în fiecare seară cîte o cutie de ciocolată, şi pe urmă pleca la tîrfele lui, dar Catherine mînca numai dulciurile moi.

De caramele nici nu se atingea. Theo nu se aşteptase la asta, dar apoi îşi dădu seama că nu era surprins deloc. Individul era capabil de orice. Copiile tuturor hîrtiilor pe care Catherine i le trimisese lui Michelle erau pe

scaun, lîngă el. Ştia că avea nevoie de două ore ca să descifreze codurile. Acasă la Rosa, le aruncase doar o privire, dar înţelesese destul ca să ştie că-l putea înfunda pe ticălos pentru evaziune fiscală, extorcare, fraudă, uz de informaţii confidenţiale şi multe altele. Hîrtiile erau pline cu descrieri ale tuturor tranzacţiilor. Suficiente ca să-l trimită pe Russell după zăbrele pentru tot restul vieţii.

Theo urma să adauge şi acuzaţia de tentativă de crimă, dar n-o putea dovedi... încă.

Oare John o omorîse pe Catherine, sau angajase pe cineva? De-asta venise detectivul Harris în Bowen? Îi spusese că primise o informaţie confidenţială, că în oraş era un ucigaş profesionist. Monk o ucisese pe Catherine, iar acum îl ajuta pe John să recupereze probele incriminatoare?

Unde naiba era Cameron Lynch? Underwood promisese să-l sune în secunda cînd îl arestau. Theo decisese că el era cheia.

Dacă-l prindea, punea mîna pe toţi.

Se gîndi iar la tranzacţiile care figurau în documente. Lîngă fiecare rubrică era cîte o literă în paranteză, indicînd persoana responsabilă de acea contribuţie. Exista un *C*, cel mai probabil Cameron Lynch. *J* era John Russell, dar cine erau *P* şi *D*? Clubul Semănătorilor, cum îl numise Rosa. Ce denumire drăguţă pentru micul lor grup corupt! Patru oameni care acumulaseră ilegal milioane de dolari.

– Doi jos, doi urmează, spuse el.

Izbucni în rîs. Catherine făcuse o copie şi după scrisoarea pe care i-o scrisese lui John, iar Theo îşi imagina mutra soţului ei cînd o citise.

O, Catherine! Parşivă femeie ai mai fost!

Capitolul 39

Lebăda era ticsită. Mulţimea, în majoritate constînd din pescari, era atît de deasă şi gălăgioasă, încît Michelle simţea podeaua tremurîndu-i sub picioare. Ea şi Nick lucrau la bar, servind băuturi. John Paul făcea ordine la mese, iar Jake stătea la capătul barului, lîngă uşa de la bucătărie, cu tichia de bucătar şi un pix. Toţi întîrziaţii care voiau să se înscrie la concursul de pescuit formaseră o coadă care se întindea pînă-n parcare.

Veniseră şi cîţiva străini din satele învecinate, iar Preston şi Monk se amestecaseră printre ei. La fel ca jumătate din ceilalţi, purtau şepci şi blugi şi beau bere, stînd lîngă tonomat.

John, Dallas şi Preston hotărîseră că era mai sigur şi mai uşor dacă îi atacau pe Theo şi Michelle în acelaşi timp. Plănuiau să-i atragă afară, apoi să-i împuşte în mlaştină. Cameron nu intra în combinaţie.

Monk fusese instruit deja să-l urmărească înapoi la New Orleans, după ce termina treaba din Bowen. Întrucît toţi cei din firmă ştiau cît de deprimat era Cameron din cauza divorţului, Dallas bănuia că Monk avea să însceneze o sinucidere, folosind propriul lui pistol.

John şi Dallas erau într-o maşină închiriată, la o intersecţie de la opt sute de metri distanţă. Aşteptau apelul lui Preston. John trase o duşcă dintr-o sticlă de apă.

– Orice-ar fi, facem treaba în seara asta. Nu-mi pasă cine mai pică. Dacă va trebui să-i împuşcăm pe toţi din barul ăla, atunci, pe cinstea mea, aşa facem. Avem mijloacele, şi vreau să se termine mai repede. De ce nu sună odată Preston?

– Ai văzut maşinile din parcare. Pîndeşte ocazia, răspunse Dallas.

Era aproape ora nouă, cînd sună telefonul din bar. Era Cherry Waterson, care sunase de la spital. Michelle abia înțelese ce spunea și pînă la urmă îi ceru să cheme o soră. Peste treizeci de secunde, după ce-i dăduse primele instrucțiuni, închise telefonul și alergă la Noah.

– Trebuie să mergem imediat la spital.

– Care-i problema? întrebă John Paul, urmîndu-i pe amîndoi în bucătărie.

– Pe John Patrick l-a lovit o săgeată. I-a rămas înfiptă în piept. Trebuie să alerg!

John Paul îi aruncă lui Noah cheile mașinii.

Din mers, Michelle luă telefonul lui Noah și sună la radiologie. În timp ce închidea ușa, Noah îi mai strigă lui John Paul:

– Sună-l pe Theo. E pe drum încoace. Spune-i unde ne ducem.

Preston ajunsese lîngă Jake Renard, unde se prefăcea că citea lista de înscrieri prinsă pe perete, străduindu-se să audă ce-i spunea John Paul. Cînd află că Michelle era în drum spre spital, iar Theo urma să vină și el acolo. Își lăsă paharul pe bar și porni spre ușă. Monk îl urmă, cu mîna în buzunarul vestei.

– Unde s-au dus așa grăbiți?

– La spital, răspunse Preston. Iar Buchanan e și el pe drum. Îi putem lichida acolo. La ora asta nu-i aglomerat, majoritatea chirurgilor operează dimineața.

Cînd Preston îl sună și-i dădu vestea, John schimbă planul, spunînd:

– Dallas și cu mine vom aștepta în parcarea spitalului și-l radem pe Buchanan cînd sosește. Dacă ajunge acolo înaintea noastră, Dallas o să intre ca să-l atragă afară. Tu și Monk intrați și stați cu ochii pe doctoriță. Cînd o prindeți singură, puneți mîna pe ea și pe urmă ne-ntîlnim așa cum am plănuit.

– Un căcat! strigă Preston. L-am auzit pe frate-su zicînd c-o să opereze un copil. Cred că acolo trebuie s-o lichidăm. Iar dacă agentul ăla F.B.I. se-nvîrte pe lîngă ea, îl frigem și pe el.

John scrîșni din dinți.

– Ți-ai pierdut mințile? Știi cîți au să fie acolo cu ea? Pentru numele lui Dumnezeu, folosește-ți capul. Vrem să pară un atac profesionist asupra lui Buchanan, ai uitat? Iar poliția și F.B.I.-ul trebuie să creadă că doctorița a-ncasat-o numai fiindcă era cu el.

– Și Clayborne?

După cîteva secunde de gîndire, John răspunse:

– Dacă agentul vă stă-n drum, va trebui să-l omorîți și pe el.

– Dumnezeule, dacă ne-aude cineva...! exclamă cu furie Dallas.

– Gura, mîrîi John, apoi își continuă conversația cu Preston. Ce fel de mașină are doctorița?

– O camionetă veche, roșie.

John închise telefonul, în timp ce Dallas mormăia:

– Încetinește. Spitalul e după colț.

Dîndu-și seama că gonea prea repede, John reduse viteza.

– De ce te-ai certat cu Preston? întrebă Dallas.

– Voia să dea buzna înăuntru trăgînd.

– Cum dracu' am ajuns să ne-ncurcăm așa? Era vorba să omorîm doi, cel mult trei.

– N-avem încotro.

– N-avem pe dracu'! Putem să ne facem bagajele și să fugim în Caymans. Scoatem banii, îi împărțim pe din trei și dispărem.

– Avem nevoie de certificatul de deces al lui Cameron, ca să luăm și banii lui.

– Nu-l poate obține Monk?

– Cum de te simți vinovat că omori străini, dar n-ai nici o mustrare de conștiință în legătură cu Cameron?

– A devenit prea periculos.

– Exact. Iar Buchanan și gașca lui sînt și ei periculoși. Hai, să terminăm totul în seara asta.

– Eu cred c-ar fi mai bine să contramandăm totul.

– Nu! strigă John.

– A scăpat de sub control! strigă și Cameron. Și numai tu ești de vină, nenorocitule!

Lui John îi venea să scoată pistolul, să i-l pună lui Cameron la tîmplă și să apese pe trăgaci. Trase adînc aer în piept, ca să se calmeze.

– Să nu-ndrăznești să clachezi tocmai acum, spuse el. Uite, acolo-i mașina lui Preston. Înseamnă că el și Monk sînt deja înăuntru.

– Oprește lîngă duba aia mov, în spatele copacilor.

Dallas luă de pe bancheta din spate un hanorac negru și îl îmbrăcă. În buzunar avea un mic pistol semiautomat.

– Încerc să mă gîndesc la toate posibilitățile, spuse Dallas. Cu Buchanan și doctorița n-ar trebui să fie prea greu. Mai problematic e cu Clayborne. E antrenat și o s-o caute cu lumînarea. Dacă iese nasol, și Preston, Monk și cu mine va trebui să-i atacăm înăuntru, o să cadă trăgînd, și-o să- ncerce să ne ia și pe noi după el.

– Atunci, pe el îl dobori primul. Nu uita, factorul surpriză va fi de partea ta. N-o să se-aștepte.

– Dar o să... anticipeze.

– Trebuie să-l poți ademeni pe Buchanan afară.

– Nu spun decît că, dacă ceva iese prost...

– Ascultă, îl întrerupse nervos John, Monk gîndește la fel ca tine. Poate reușiți să-l prindeți pe Clayborne la mijloc. Preston se poate ocupa de Buchanan.

– Japiță. Ar trebui să vii și tu cu noi.

– Doctorița știe cine sînt. E prea riscant. Ar putea să stea în hol și să mă vadă imediat. Nu, mai bine aștept aici.

Dallas întinse mîna și smulse cheia din contact. John îi aruncă o privire jignită.

– Ce, crezi c-am să fug?

– Dacă auzi împușcături, s-ar putea.

Capitolul 40

Theo se oprise la un magazin Pak Mail, copiase la xerox hîrtiile primite de la Rosa, apoi îl sunase pe superiorul lui din Boston ca să-i spună ce se întîmplase. Îi trimisese hîrtiile prin fax, după care le faxase și la secția locală F.B.I. Și, pentru că era obosit și se simțea cam paranoic, trimisese un fax și la el acasă.

Cînd ajunse la periferia orașului St. Claire, semnalul telefonului celular slăbea deja. Bateria era pe terminate.

Cînd intră în curtea spitalului, îi ieși în întîmpinare un infirmier.

– Alo, domnu', nu e voie de parcat aicea. O să v-amendeze.

– Mașină F.B.I., replică Theo.

– La dracu'! mormăi John, cînd îl văzu parcînd lîngă clădire și intrînd.

Dallas deschise portiera mașinii.

– Cheamă-l pe Preston și Monk. Spune-le că ne întîlnim pe scară, în partea dinspre nord. Vreau să ne sincronizăm perfect, în caz că Buchanan îmi face probleme.

După ce Dallas trînti portiera și porni în fugă, John dădu telefon. Apoi își luă laptopul de pe bancheta din spate. Deschise torpedoul, scoase al doilea set de chei, pe care-l ceruse cînd închiriase mașina, și bägă cheia în

contact. Dallas începea abia acum să-şi piardă încrederea în el, îşi spuse John, zîmbind. Cu toţii – pînă şi cinicul Cameron – cu toate ilegalităţile lor, erau naivi în ceea ce privea capacităţile lui John. Chiar credeau că nu putea să obţină banii fără ei. Cel mai mult îl amuza faptul că albinele lui lucrătoare credeau că avea de gînd să împartă averea. Ah, încrederea – ce armă minunată!

Imediat ce uşile liftului se închiseră, Noah se apropie de Theo.

– Mama copilului pare în stare de şoc.

– Cît de grav e? Ştii cumva?

– Arăta rău dar, cinstit, nu ştiu ce să spun. Era o nebunie acolo. Mă uitam la Mike prin fereastră. Toţi strigau şi se agitau, numai ea nu. Era calmă şi rece ca o adiere de vară, comentă el, plin de admiraţie.

Theo dădu din cap.

– La fel a fost şi azi-noapte, cînd zburau gloanţele în jurul nostru.

– Apropo de gloanţe, ai rezolvat ceva la New Orleans?

– A, da. N-o să-ţi vină să crezi ce-am găsit.

Şi îi povesti despre Clubul Semănătorilor şi milioanele de dolari depuse într-un cont din Insulele Caymans. Cînd termină de relatat etapele care-l duseseră la Cameron şi Rosa, îşi auzi numele chemat prin staţie. Văzu un telefon pe perete, chiar în faţa liftului, şi se duse să răspundă. Imediat ce se prezentă, centralista îi făcu legătura cu detectivul Underwood.

Conversaţia fu foarte interesantă. La sfîrşit, Theo spuse:

– Sigur, aştept. Să mă anunţaţi.

Închise şi se întoarse spre Noah.

– *Preston* şi *Dallas*.

– Zău? Repede a mai mers.

– Unul dintre detectivi a aflat numele de la fosta amantă a lui John. O femeie pe nume Lindsey. Încerca să intre în casa lui John, spunea că-şi lăsase acolo nişte haine. A spus că-l cunoscuse pe John, dar pe ceilalţi nu, însă l-a auzit pe John vorbind la telefon şi a reţinut numele *Preston* şi *Dallas* fiindcă vorbeau des.

– Nume de familie nu?

– Încă nu. Şi, ia ghici: o dată, a sunat unul care întreba de Dallas. Se numea Monk. John vorbea foarte deferent, aproape ca şi cum s-ar fi temut de el.

– Interesant, comentă Noah. Lindsey asta a vorbit vreodată cu el sau cu unul dintre ceilalţi?

– Nu. N-avea voie să răspundă la telefon, John i-a spus că nu voia ca oamenii să ştie să se dădea-n bărci cu ea atît de curînd după moartea nevesti-sii. Cică era vorba să se mărite, dar acum două nopţi John a venit acasă şi i-a spus să-şi facă bagajele şi s-o şteargă.

– Motiv pentru care acum e atît de vorbăreaţă?

– Exact. Cred că pînă la miezul nopţii au să pună mîna şi pe Preston şi Dallas.

Theo căscă sonor, frecîndu-şi ceafa.

– Am nevoie de nişte cafeină.

– E cafea, în sala de aşteptare.

– Bine. Mai întîi mă duc să văd ce face Michelle. Pot să intru aici? întrebă el, arătînd cu capul uşa dublă deasupra căreia scria cu litere mari şi roşii „TRECEREA OPRITĂ".

– Sigur. Poţi să te uiţi pe fereastră şi s-o vezi pe Michelle. Vrei să-ţi aduc eu cafeaua?

– Nu, am să mi-o iau singur.

Era gata să deschidă uşa, cînd deodată se opri, întorcîndu- se.

– Auzi, Noah, ştii ce mi se pare cel mai ciudat?

– Ce?

– Canalele pe care le-a folosit Catherine... A trimis hîrtiile la o rudă pe care nu cunoscuse niciodată, şi care nu bănuia nimic.

– John Paul a spus că era o sucită.

– Aşa era.

– Poate că asta-i explicaţia.

– Mda, poate...

Totuşi, nu era deloc convins.

Theo putea înţelege de ce o alesese Catherine pe Michelle. Ştia cît de inteligentă era verişoara ei. Dar de ce nu trimisese al doilea exemplar la poliţie, ci la Rosa?

Dintr-o dată, răspunsul îi sări în ochi. Fiindcă Rosa nu s-ar fi adresat niciodată poliţiei. Iar asta însemna...

– Fir-aş al dracu'...! şopti el.

Îşi reproşa faptul că înţelesese atît de tîrziu. *Iartă-mă, Catherine, sînt bătut în cap, e bine?*

Abia aştepta să-i spună lui Noah. Se repezi în hol şi, în grabă, lovi un cărucior cu materiale şi echipamente, împingîndu-l de perete.

Un teanc de prosoape căzu la picioarele lui, cînd prinse căruciorul ca să nu se răstoarne. Tocmai aduna prosoapele de jos, cînd auzi semnalul ascensorului, urmat de fîsîitul uşilor care se deschideau.

Detectivul Harris ieşi din alcovul liftului. Porni în partea opusă, îndreptîndu-se spre sala de aşteptare. Mergea repede, cu tocurile ţăcănind pe lineoleum ca nişte castaniete. Theo porni pe urmele ei, strigînd-o:

– Ei, doamnă detectiv, pe mine mă căutaţi?

Harris ajunsese aproape de uşă. Surprinsă, se răsuci în loc, cu mîna în buzunar, apoi zîmbi.

– De unde-aţi apărut?

Noah apăru în hol, în spatele ei, în timp ce Harris se grăbea spre Theo.

– De la chirurgie, răspunse acesta. Vin imediat, am doar de dat un telefon.

Se întoarse spre aparatul de pe perete, formă centrala şi vorbi încet. Apoi închise, zîmbind din nou.

– Cum aţi aflat că sînt aici?

– Sînt detectiv, ştiu să găsesc oamenii. Îmi prezint scuzele că am întîrziat puţin. Cele douăsprezece ore au trecut, dar am fost reţinută. Totuşi, m-am ţinut de cuvînt.

– Sînt impresionat. Nu mă aşteptam să mai apăreţi.

– Am făcut cópii după hîrtiile din pachet, pe care vi le dau să le citiţi din bunătate sufletească. Numai un lucru să nu uitaţi – e ancheta mea, adăugă ea repede.

– N-am să mă ating de ea, îi promise Theo. Deci, unde-i dosarul lui Monk?

– Probabil nu m-aţi crezut cînd v-am spus că alerg după el de trei ani. Am două cutii pline, în portbagaj. Cum vreţi să procedăm? Le mutăm acum în maşina dumneavoastră, sau preferaţi să vi le las undeva?

– Le-am putea transfera acum, ca să încep să le studiez la noapte.

– Cum doriţi.

– Aţi apucat să arestaţi pe cineva?

Ochii femeii se îngustară uşor. Era clar că întrebarea o irita.

– Nu încă. A scăpat – ca de fiecare dată. I-am dat de urmă într-un motel din St. Claire. Maşina lui era parcată în faţa uşii, dar el dispăruse. Totuşi, n-a avut timp să-şi facă bagajele. Sper ca oamenii mei să aibă noroc de data asta şi să găsească o amprentă.

– Credeţi c-aş putea să arunc şi eu o privire?

– Sigur, cu condiţia să nu interveniţi.

– Am promis deja că nu mă amestec.

– Bine, puteţi să vă uitaţi. E St. Claire Motel, pe Fourth colţ cu Summit.

Harris apăsă pe butonul liftului şi aşteptă. Era aprins beculeţul etajului cu numărul patru. Aşteptară amîndoi cîteva secunde, apoi Harris apăsă iar pe buton.

– Haideţi s-o luăm pe scară, propuse ea. Vreau să ajung mai repede înapoi la New Orleans.

Se răsuci în loc, şi deodată se opri. Noah stătea în faţa ei, cu mîinile la spate.

– Bună seara, salută el prietenos.

– Aici erai, spuse Theo. Aş vrea să te prezint detectivului Harris. Doamnă detectiv, el e Noah Clayborne, continuă, punîndu-i femeii o mînă pe umăr. Noah lucrează la F.B.I., dar mi-e şi bun prieten.

Trecu în spatele ei, în timp ce Noah spunea:

– E o mare plăcere să vă cunosc, doamnă detectiv. Eu tocmai...

Theo mai făcu un pas înapoi.

– Auzi, Dallas... spuse el.

Femeia se întoarse instinctiv. În aceeaşi clipă, îşi dădu seama ce se întîmplase. Făcu ochii mari şi dădu s-o ia din loc, dar era prea tîrziu. Theo o îmbrînci spre uşa liftului, cu faţa înainte, împiedicînd-o să tragă cu pistolul pe care-l avea ascuns în buzunar.

Noah păşi înainte, îi răsuci braţul la spate, apoi o lovi cu putere peste încheietura mîinii. Arma căzu pe jos, iar Theo îi dădu un şut.

– Unde ţi-s complicii? întrebă Theo, slăbind apăsarea pentru a o sili să se întoarcă.

Dallas profită de ocazie şi, cu o înjurătură, se răsuci în loc, încercînd să-l lovească pe Noah cu genunchiul între picioare.

– Cuminte! o atenţionă acesta, ferindu-se. Unde ţi-s complicii? repetă el întrebarea, pe un ton mult mai puţin prietenos.

Femeia refuza să răspundă.

Cu buzele strînse şi fălcile încleştate, îl privea pe Noah cu ură.

Theo se uită din nou la numerele etajelor. Cel de la patru era aprins în continuare.

– Sînt pe scară, spuse el. Probabil au blocat liftul, ca să coborîm pe jos. Probabil nu ştiu că eşti aici.

– Aşa e? o întrebă Noah pe Dallas, ţinînd-o cu o mînă de beregată.

Întorcînd capul spre stînga, Dallas răcni din răsputeri:

– Preston!

Apoi, răsucindu-se la dreapta:

– Monk! Acum!

Pumnul lui Theo o amuţi. Ochii i se închiseră într-o clipă şi, cînd Noah îi dădu drumul, se prăbuşi la podea, leşinată. În timp ce o căuta de arme, rapid, Noah arătă cu capul spre hol şi spuse:

– Fii gata.

Găsi Glock-ul în teacă şi îl scoase. Tocmai se pregătea să-şi verifice teaca de la gleznă, sub pantaloni, cînd auzi scîrţîitul slab al unei uşi. Arătă spre sala de aşteptare, indicîndu-i lui Theo direcţia.

Theo auzise şi el. Luă de la Noah Glock-ul lui Dallas, ca să aibă cîte o armă în fiecare mînă. Cu ţevile spre tavan, aşteptă, ascuns în nişa liftului.

Se auzi ţăcănitul slab al unei uşi închizîndu-se, dinspre ieşirea aflată dincolo de sala de aşteptare. Monk. Apoi încă un ţăcănit, din direcţia opusă. Acolo trebuia să fie Preston. Unde era John? În lift? Sau pe scară?

– Ambusdcadă, şopti Noah. Îi aşteptăm aici.

Theo clătină din cap. Nu putea să aştepte. Dacă Michelle sau o soră ieşea din sala de operaţie, ar fi omorît-o.

– Michelle, murmură el.

Noah dădu din cap, semn că înțelesese.

Theo își vîrî un pistol la subsuoară, luă unul dintre pantofii lui Dallas și-l aruncă pe hol. Preston deschise focul imediat. Trei împușcături. Apoi, din nou liniște.

Auziră vaietul unei sirene apropiindu-se.

– Poliția? întrebă Noah.

Theo dădu din cap, apoi șopti:

– Nu mai putem aștepta.

Făcu un pas spre culoar. Noah îl opri.

– Spate în spate, șopti el. Singura cale. La trei?

Cu pistoalele ridicate, traseră aer în piept. Noah se întoarse cu spatele spre Theo și șopti:

– Unu...

Cu coada ochiului, Theo o văzu pe Dallas mișcîndu-se. Încerca să se ridice în genunchi. Ajusese la pistolul pe care el îl îndepărtase cu piciorul și se pregătea să-l ochească pe Noah.

Theo trase. Detunătura zgudui nișa liftului. Glonțul o lovi pe Dallas în adîncitura de sub gît. Cu ochii holbați, căzu pe spate. Peste o secundă, ochii i se închiseră și muri, rezemată de ușa liftului. Capul îi căzu în piept.

Noah abia dacă-i aruncă o privire, continuînd numărătoarea:

– Doi...

– Hai acum... șopti Theo.

– Hai!

Se repeziră amîndoi în hol. Fiecare își găsi ținta, ochi și trase.

Noah îl nimeri pe Monk, dar ucigașul nu căzu. Ușa era deschisă, iar Monk se aruncă în casa scărilor.

Noah o luă la fugă, se lipi de perete, apoi se întoarse spre scară și trase din nou. Monk îl aștepta. Trase în același timp. Glonțul mușcă din ușă, în timp ce Noah sărea înapoi. Urmă o grindină de gloanțe, ciuruind pere-

tele de vizavi și împrăștiind în aer o ceață de tencuială spulberată.

Zgomotul era asurzitor. Lui Noah i se păru că auzi țipătul unei femei. Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Theo alergînd și trăgînd din mers, în timp ce omul pe care-l urmărea se ascundea după ușile blocului operator.

Ia-o la dreapta, la dreapta! Nu spre Michelle!

Glcok-ul din mîna stîngă i se golise. N-avea timp de pierdut cu reîncărcatul. Ușile batante ale unității de terapie intensivă se balansau. Preston era acolo, așteptîndu-l.

Theo văzu o umbră trecînd prin dreptul ferestrei și trase. Îi răspunse un alt foc, iar glonțul trecu pe la un centimetru de fața lui. O soră ieși din sala de operație, țipînd.

– Înapoi! strigă Theo, în timp ce înlocuia încărcătorul.

Sora dispăru în sala de operație, iar Theo se lipi cu spatele de perete. Auzea un cîntec cu Willie Nelson.

Atinse întîmplător comutatorul și lumina se stinse, chiar cînd cîntecul se sfîrșea. Unde dispăruse Preston? Și poliția, unde naiba era? *Haide, Ben. Mișcă-ți funduaici! Salvează situația!*

N-ai să treci de mine, Preston. Nici o șansă. Stai înăuntru, Michelle. Nu ieși pînă nu se termină.

În spatele lui Theo era o targă. Întinse piciorul înapoi, pînă o atinse, apoi agăță bara metalică și trase brancarda spre el.

Hai. Hai. Atacă.

Michelle tocmai aplicase ultima copcie și aștepta prima tuse de după ce anestezistul scotea tubul de oxigen. Copilul suportase operația ca un campion. Dacă nu

interveneau alte complicații, John Patrick urma să se cațăre iar în copaci, peste o lună.

– Hai, scumpule, șopti ea. Tușește.

Auzi un mic geamăt, urmat de o tuse seacă.

– Gata, spuse anestezistul, scoțîndu-și masca. Norocos băiat!

– Excelentă treabă, felicită Michelle echipa.

Deodată, pe culoar răsunară împușcături. Imediat, se declanșă haosul. O soră țipă și alergă la ușă să vadă ce se întîmpla, apoi Michelle îl auzi pe Theo strigîndu-i să se ducă înapoi.

– Theo! E rănit? întrebă ea.

– Nu știu! Ce Dumnezeu se întîmplă?

– Dacă cineva trage cu pistolul aici, putem sări în aer cu toții, șopti Landusky. Tuburile de oxigen, și...

– Șșșș, șopti Michelle, conștientă de pericol.

Ce sunet slab, ca un sfîrîit, se auzea? O, Doamne, banda cu Willie Nelson se derula automat. Iar cînd ajungea la capăt, avea s-o ia de la început. Casetofonul era pe o masă de lîngă perete, dincolo de ușă, acoperit cu o folie sterilă.

Unde era Noah? De ce nu-l ajuta pe Theo? Oare erau împreună, afară? *Theo, unde ești?*

Theo stătea adunat în spatele tărgii pe rotile, pregătit. Îl simți pe individ, mai degrabă decît să-l audă, venind, și împinse brancarda din răsputeri, chiar cînd Preston apăru de după colț. Trăgea spre mijlocul coridorului. Targa îl izbi în plin, dar nu-l încetini. Preston o blocă ușor cu brațul, apoi o împinse înapoi spre Theo, trîntindu-l de perete.

Theo căzu. În timp ce Preston încerca să dea targa la o parte ca să poată ochi, Theo se rostogoli sub masă și trase. Glonțul îl nimeri pe Preston în coapsa stîngă.

Nici asta nu-l făcu să încetinească. Încărcătorul gol căzu pe jos, și tocmai introducea altul în armă cînd Theo, mugind ca un taur furios, ridică targa cu umărul, o prinse cu o mînă și, folosind-o ca pe un berbece de asalt, îl împinse pe Preston înapoi. Trase prin pernă, iar Preston pivotă, cu umărul atins de glonț.

Ticălosul nici nu clipi. Ce naiba, nimic nu-l dobora? În timp ce Preston dispărea după colț, Theo ochi și trase din nou. Clic! Nu se întîmplă nimic. Încărcătorul se golise. Scoase altul din buzunar, îl vîrî în pistol, apoi se trînti la podea, cînd Preston deschise focul asupra lui.

Un glonț atinse razant fruntea lui Theo. Cîte cartușe îi mai rămăseseră? Cu puțin noroc, poate două. Trei, maximum. Simți o durere arzătoare în braț, cînd sări iar la pămînt ca să iasă din linia de foc.

Targa zăcea pe o parte – slavă Domnului! Se tîrî în spatele ei.

Preston se repezi înainte, dar Theo întinse piciorul, lovindu-l în genunchi. Nu căzu nici acum. Se clătină doar, trăgînd în tavan.

Deodată, ușile de după colț făcură explozie. Preston nu se uită să vadă cine venea. Se repezi în blocul operator, sperînd să găsească o ieșire prin cealaltă parte.

În întuneric, miji ochii, ascultînd. Se întoarse spre Michelle, cu țeava pistolului în direcția ei.

Michelle îi auzi gîfîitul. Era prea aproape. Încă un pas, și avea să se ciocnească de ea.

Avea nevoie de o diversiune. Ceva... orice, ca să-i distragă atenția, apoi să-l lovească.

Willie Nelson îi veni în ajutor.

– „Tuturor fetelor pe care le-am iubit..."

În clipa cînd începu, Preston se răsuci și trase de mai multe ori în casetofon. Michelle ridică extinctorul și i-l trînti în falcă.

– Cazi odată! strigă ea, în timp ce Preston se împleticea înapoi, pe culoar. Porni după el, izbindu-l din nou, într-o latură a capului. A doua lovitură îşi făcu efectul. Preston zbură înapoi, ciocnindu-se de perete.

Michelle se opri. Chiar în timp ce Preston ridica pistolul, Theo sări în faţa ei. Trase şi-l nimeri în abdomen.

Preston căzu în genunchi, în timp ce Noah alerga spre el, strigînd:

– Aruncă pistolul!

Întorcîndu-se spre Noah, Preston ochi. Nu apucă să apese pe trăgaci. Noah trase. Un singur glonţ, drept în tîmplă. Preston căzu cu faţa la podea. O băltoacă de sînge începu să se formeze în jurul lui.

Michelle îl împinse pe Theo la o parte din drum, în timp ce pornea spre uşa sălii de operaţie, ca să anunţe:

– E-n regulă. Duceţi pacientul la reanimare!

Theo se rezemă de perete, lunecînd încet în jos, pe cînd Noah se ghemuia lîngă Preston şi-i lua pistolul din mînă.

Toţi începură să strige şi să vorbească în acelaşi timp. Theo închise ochii, trăgînd adînc aer în piept. Auzea scîrţîitul rotilelor, în timp ce surorile împingeau patul rulant cu John Patrick, ocolindu-l pe Preston.

Michelle îngenunche lîngă Theo. Îşi scosese mănuşile şi-i examina zgîrietura de sub ochi.

– Sînt prea bătrîn pentru jocuri din-astea... mormăi el.

– E-n regulă? întrebă Noah, vîrînd pistolul în teacă.

– Da. L-ai prins pe Monk?

– Nu.

– Nu?! strigă Theo, încercînd să-l privească pe lîngă capul lui Michelle.

– Nu ştiu cum a reuşit, dar a scăpat. Ştiu că l-am atins, spuse Noah. Toate ieşirile sînt blocate, iar poliţia trece tot spitalul prin ciur, dar individul a plecat de mult.

– N-ai de unde să ştii.

– Un pacient de la patru se uita pe fereastră şi a văzut un om fugind peste un rond de flori, în susul pantei. A zis că alerga îndoit de mijloc.

– Şi John Russell?

– Nici un semn.

– Ţi-ai rupt cusăturile, spuse Michelle.

– Ce?

În sfîrşit, Theo îi privi faţa. Cînd îi văzu lacrimile şiroind pe obraji, fu uimit. Deci, nu era chiar atît de dură, în fond... Nu cu el, cel puţin.

– N-am făcut-o intenţionat, iubito.

Încercă să-i şteargă o lacrimă de pe obraz. Michelle îi dădu mîna la o parte.

– Va trebui să te cos din nou.

Tremura ca un alcoolic care nu şi-a băut doza zilnică.

– Uită-te la mîinile mele. Tremură.

– Atunci, va trebui să mai aşteptăm, pînă să iei acul şi să-ncepi să mă cîrpeşti la loc.

– Te-ai aruncat în faţa mea, ca să te nimerească pe tine. Îţi ardea să faci pe eroul, nesimţitule. Putea să te omoare.

Nu-i mai dădu mîinile la o parte, cînd Theo îi cuprinse faţa între palme, şoptind:

– Da, şi eu te iubesc.

Capitolul 41

Să ai întotdeauna un plan de rezervă.

Cînd două maşini de poliţie trecură în viteză pe alee, spre spital, urlînd din sirene şi cu girofarurile aprinse, John înţelese că era timpul să plece.

Aşteptă pînă-i văzu pe poliţişti repezindu-se în spital, apoi scoase încet maşina din parcare, o întoarse şi ieşi pe poartă. Puţin îi păsa dacă prietenii lui erau vii sau morţi. De ce l-ar fi interesat? Indiferent ce se întîmpla, planurile lui rămîneau neschimbate.

Chiar dacă-i aresta poliţia şi scotea de la ei totul, era prea tîrziu. John avea destul timp să transfere banii în contul din Elveţia pe care-l deschisese cu ani în urmă. Îşi luase laptopul la el şi nu trebuia decît să ajungă la un telefon şi introducă pe computer cîteva comenzi, ca să fie aranjat pe viaţă.

În timp ce mergea încet pe drumul de serviciu din spatele spitalului, îl văzu pe Monk urcînd şontîc-şontîc colina spre şosea. Se ţinea cu o mînă de coastă. Fusese împuşcat? Aşa părea.

John chicoti. Era o ocazie prea bună ca s-o lase să-i scape. Nu era nimeni prin preajmă, să-l vadă. Îi datora lui Monk o grămadă de bani.

– Hmm, murmură el.

Fă-o! îi strigă un glas în minte. *Fă-o acum!*

Cotind, trecu peste bordură şi acceleră. Monk îl auzi şi se întoarse. Cîmd văzu că era John, se opri, rămînînd în aşteptare.

Crede că vin să-l iau. În timp ce se apropia, mări viteza. Expresia lui Monk, cînd îşi dădu seama ce se întîmpla, fu comică. Era de-a dreptul şocat.

John, însă, calculase greşit. Crezuse că Monk avea să sară la stînga, şi trase de volan, ca să-l lovească în plin. Dar Monk se aruncă în partea opusă, iar maşina îl atinse doar în trecere.

Nu îndrăzni să se întoarcă pentru a încerca din nou.

– Mă rog, face omul ce poate, spuse el, în timp ce ieşea pe carosabil. Ajunse pe şoseaua principală, la şase intersecţii distanţă de spital, şi ştiu că era în siguranţă.

Luă telefonul celular, îl sună pe pilotul pe care-l angajase cu luni în urmă şi-i spuse că urma să ajungă la aeroportul municipal peste patruzeci şi cinci de minute. Nu se mai putea întoarce în New Orleans, fireşte. Chiar dacă avea o identitate nouă – paşaportul era în aceeaşi geantă cu computerul – ştia că niciodată n-avea să mai revină în Statele Unite.

Nici o pagubă. În fond, avea milioane de dolari cu care să fie fericit. John nu era omul care să se umfle în pene, dar acum nu se putea abţine. În fond, tocmai scăpase basma curată după o crimă.

Capitolul 42

Michelle coborî treptele spre camera de urgenţă, unde-l lăsase pe Theo. Cînd intră, acesta închise telefonul şi se întoarse spre ea.

– Detectivii Underwood şi Basham l-au arestat pe Cameron Lynch, o anunţă el. Avea mare chef de vorbă. Primul lucru pe care l-a spus, după ce i-au citit drepturile, a spus că nu-şi asumă răspunderea pentru asasinarea soţiei lui John. Cică au omorît-o din milă.

– Şi asta le drege pe toate? întrebă ea, clătinînd din cap.

– Nu ştiu ce susţine el, dar esenţialul e că motivul au fost banii.

– Sper să putrezească în închcisoare.

Theo dădu din cap.

– Underwood presupune că Monk are fler.

– Ce înţelegi prin „fler"? întrebă Michelle.

Îl văzu pe Theo strîmbîndu-se şi-i puse pachetul de gheaţă pe genunchi.

– Mereu pune un trandafir lîngă victimă, de obicei pe pat, fiindcă preferă să omoare noaptea.

– Deci, Harris n-a mințit.

– Era deșteaptă. A spus adevărul atît de mult cît era prudent, ca să n-o putem prinde cu minciuna.

– De unde-ai știut că făcea parte dintre ei?

– De la Catherine. A fost o femeie inteligentă, și pînă la urmă mi-am dat seama de ce complicase atîta lucrurile. Nu i-a cerut avocatului să predea hîrtiile la poliție, pentru că știa că unul dintre membrii Clubului Semănătorilor era detectiv. I-a dat copia de rezervă Rosei, știind că menajera avea oroare de poliție.

Căscă, adăugînd apoi:

– Oricum, îngustasem unghiul la Preston și Dallas, convins că unul dintre ei era polițist, cînd a apărut Harris, cu geaca pe ea, deși afară era o zăpușeală înăbușitoare. Cînd am văzut-o ducînd o mînă la spate, ca să descheie teaca pistolului, în timp ce pe cealaltă o ținea în buzunar, am înțeles că era înarmată pînă-n dinți.

– Tare-aș vrea să știu unde se ascunde John Russell, spuse Noah.

Theo dădu din cap.

– Pînă la urmă, o să punem mîna și pe el.

Apoi căscă din nou.

– Hai să mergem acasă.

– Abia aștept, fu Michelle de acord.

Se păvăliră în pat împreună și făcură dragoste. Apoi, Theo o ținti pe saltea, cu mîinile imobilizate deasupra capului, și-i spuse toate cuvintele iubitoare pe care avea nevoie să le rostească, iar Michelle avea nevoie să le audă. Apoi veni rîndul ei.

– Zi, șopti Theo.

Michelle vru să fie practică.

– După ce-ai să ajungi înapoi acasă, și-ai să-ți reiei programul...

– Zi, insistă el.

– Toată povestea asta o să-ți pară o... aventură trecătoare.

– Acum o să ne certăm pentru prima oară?

– Nu, doar...

– Zi.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Ne cunoaștem numai de...

– Zi.

– Te iubesc, șopti Michelle.

Theo fu atît de mulțumit încît o sărută. Apoi se întoarse pe-o parte și o strînse la piept. Michelle plîngea, iar el știa de ce. Credea că avea să se întoarcă la Boston și să-și vadă de viața lui... fără ea.

S-ar fi înfuriat, dacă nu și-ar fi adus aminte că femeia pe care o iubea habar n-avea de bărbați. Așa că așteptă să termine cu plînsul și sughițurile, după care, mîngîindu-i spatele, spuse:

– Am fost împreună cu Rebecca un an, pînă s-a mutat la mine. Am mai trăit împreună un an, înainte de a ne căsători – și știi ceva?

Michelle înălță capul, ca să-l privească în față.

– Ce?

– Niciodată n-am cunoscut-o așa cum deja te cunosc pe tine. Viața e prea scurtă, Michelle. Vreau să ne-o trăim împrună. Vreau să fii soția mea.

Michelle dorea cu disperare să-l creadă. Știa că spunea adevărul, dar mai era convinsă și că, după ce se întorcea la Boston, unde-l așteptau prietenii, familia și slujba, avea să- și dea seama că acolo-i era locul.

– Mărită-te cu mine, Michelle.

– Trebuie să te întorci la Boston. Dacă peste șase luni ai să rămîi la aceleași sentimente, caută-mă.

– Nu pot sta fără tine atîta timp.

– Vreau să judeci cu mintea limpede. Şase luni, repetă ea.

Theo n-o mai contrazise. Avea altele pe cap. Începu s-o sărute, în timp ce-i desfăcea picioarele.

– Bine, iubito, ai cîştigat. Şase luni.

Capitolul 43

A rezistat trei săptămîni lungi şi mizerabile.

Apoi şi-a scos bărcile la vînzare, şi-a încărcat portbagajul maşinii şi a plecat la Bowen.

Acasă.

La Michelle.

I-a bătut la uşă şi, cînd i-a deschis, a cuprins-o în braţe şi i-a spus, fără nici un echivoc, că n-avea de gînd să stea şase luni fără femeia pe care o iubea.

S-au căsătorit peste trei.

Fraţii lui Michelle, Remy şi John Paul, erau cavaleri de onoare, iar surorile lui Theo, Jordan şi Sydney, domnişoare de onoare. Fratele lui, Nick, era primul cavaler, iar Mary Ann era prima domnişoară de onoare a lui Michelle.

Big Daddy Jake voise să închirieze o sală de bal într-un hotel scump din New Orleans, dar Theo şi Michelle nici n-au vrut s-audă. Voiau ca recepţia să aibă loc la Lebăda.

Întrucît nu acceptau nici un compromis, tăticul a cedat, hotărînd să folosească puţin din moştenirea primită de la Catherine ca să renoveze localul. A lăsat pasărea de pe acoperiş la locul ei, considerînd că aripa legată cu sîrmă sporea farmecul clădirii, dar a asfaltat parcarea, a închiriat un cort alb mare şi l-a umplut cu flori şi mese acoperite cu feţe de masă albe.

A angajat şi o orchestră, dar în ultimul moment fratele lui Theo, Zachary, a trebuit să-l înlocuiască pe toboşar, Elton Spinner, care spălase putina imediat ce auzise cîţi ofiţeri aveau să participe. Se părea că Elton încă mai era dat în urmărire.

Theo stătea lîngă fratele său, Nick, privind-o pe Michelle cum dansa cu tatăl lor. Laurant, soţia lui Nick, dansa cu micul John Patrick. Noah şi Mary Ann se legănau în ritmul muzicii, lipiţi unul de altul, în timp ce Big Daddy Jake o învîrtea pe mama lui Theo.

– Vreo veste despre John Russell? Sau despre Monk? întrebă Nick. Noah mi-a spus că urmăresc toate pistele...

– Se apropie. Nu mai e mult, şi-au să-i prindă pe amîndoi.

– Eşti optimist.

– Auzi, asta-i ziua nunţii mele! Am şi eu voie să fiu optimist.

Nick trecu la un subiect mai plăcut:

– Noah şi Jake au cîştigat concursul ăla?

– Mda, l-au cîştigat. Au donat banii echipei de fotbal. Toţi jucătorii primesc echipamente noi, iar Jake caută o cale de a face reclamă la Lebăda, imprimînd sloganul pe pantofi.

Nick zîmbi.

– Deci, acum mai eşti şi antrenor de fotbal, pe deasupra, hmm?

Theo nu-şi putea lua ochii de la frumoasa lui mireasă. Fără să-şi privească fratele, răspunse:

– Da – ca să vezi...

Nick rîse.

– Va fi plăcut să avem o doctoriţă în familie. Ia spune-mi, îi ceru el, înghiontindu-şi fratele ca să-i atragă atenţia.

– Ce?

– Cum s-a întîmplat?
– Ce să se întîmple?
– Cum ai ajuns antrenor?
Theo zîmbi.
– Într-o zi, un puşti...

Capitolul 44

Era o nouă noapte sublimă în paradis. Aerul era curat şi răcoros; cerul strălucea de stele care scăldeau în sclipirea lor oraşul auriu.

Îmbrăcat într-un halat de mătase, cu papuci din piele de căprioară în picioare, John stătea pe terasa apartamentului său din mansarda ca un palat, privind în noapte. Viaţa nici nu putea să fie mai frumoasă. Sorbi din cupa de cristal plină cu brandy cald şi oftă mulţumit. Miresmele dulci ale nopţii se învolburau în jurul lui.

Era o utopie. Avea o viaţă nouă, o identitate nouă, şi atît de mulţi bani încît nici nu trebuia să se atingă de depozit. Putea trăi regeşte numai din dobînzi. Iar asta îi plăcea şi mai mult decît împrejurimile.

Auzi în spatele lui un foşnet de haine şi ştiu că femeia se îmbrăca. Îl strigă. John aruncă o privire înapoi, tocmai la timp ca s-o vadă suflîndu-i o bezea şi ieşind pe uşă. Fusese mai bună decît toate celelalte şi ştia că urma s-o mai aibă. Era atît de inventivă în pat, fără nici o inhibiţie. Poate că avea s-o cheme a doua zi – dar apoi îşi aminti de blonda pe care o programase. Cum o chema? Nu mai ţinea minte. Îşi amintea doar că-l intrigase. Îi aducea aminte puţin de Dallas, poate că tocmai de-asta o dorise. O amintire din trecut. Clubul Semănătorilor. Părea să fi trecut o viaţă de-atunci, şi totuşi erau doar şase luni de cînd se urcase în avion. Dallas şi Preston erau morţi. Citise despre ei în ziar şi adeseori

se întrebase cum anume muriseră. Oare Buchanan îi împuşcase, sau celălalt? Cum îl chema...? Clayborne. Da, aşa era.

Era o ironie că supravieţuise tocmai cel mai slab membru al clubului. Bietul Cameron! John ştia cît de claustrofob era. Se întrebă cum îi plăcea viaţa în detenţie, apoi zîmbi. Oare înnebunise deja?

Probabil că Monk era mort. John îi văzuse sîngele pe cămaşă. N-ar fi riscat să ceară asistenţă medicală, aşa că poate se tîrîse în cine ştie ce văgăună, ca un animal rănit, să-şi aştepte moartea ascuns.

Îşi termină brandy-ul şi puse paharul pe masă. Căscînd, trecu prin living şi porni pe culoar. Femeia îl obosise, iar a doua zi era ocupat.

Voia să se scoale devreme, că să ajungă pe iaht la ora nouă. Ultimele bagaje pentru croazieră avea să şi le împacheteze dimineaţă.

Deschise uşa dormitorului, intră şi aprinse lumina. Simţi parfumul femeii. Zîmbi din nou. Într-adevăr, viaţa nici nu putea fi mai frumoasă.

Întorcîndu-se spre pat, îşi întinse alene braţele şi-şi desfăcu halatul. Făcu un pas, apoi sări înapoi.

– Nu! strigă el. Nu!!!

În mijlocul aşternutului de satin îl aştepta un trandafir roşu, cu coadă lungă.

Sfîrşit